

Tev karot būs pret visu ļaunumu,
Vai naidnieks Rietumos, vai Austrumos.
Mums dzimtu kungu nav, mēs paši vēlam
Sev mierā soģus, karā vadoņus,
Bet pārāks nav neviens par otru;
Tas mūsu spēks. – Ej, sargi Latviju,
Un pacel viņu citu zemju starpā.
Bet cieti turies tēvu ierašā,
Mēs – arāji, tas arī mūsu spēks.
/Jānis Rainis, "Uguns un nakts"/

"Latvijas valsts suverenā vara pieder
Latvijas tautai"
/Latvijas Satversmes 2. pants/

UDK 32+1+94 (474.3)
Ku 110

Pateicos visiem, kuru morālais un materiālais
atbalsts, kā arī padomi ļāva tapt šai grāmatai.

Autora redakcija un datorsalikums
Iespiests Poligrāfistu tipogrāfijā

Jānis Kučinskis

**DZĪVE
KARASTĀVOKLĪ**

2002. gads, Jēkabpils

Pirmās autora grāmatas

1. Jaunā pasaules kārtība un mēs paši (2000);
2. No interešu kariem uz interešu harmoniju (2001).

Pieplūdās vairākas pirmajās grāmatās izteiktās autora prognozes: pasauli pārņēms saimnieciska depresija; zināmi spēki šo depresiju mēģina pārvarēt ar militārām un vardarbīgām metodēm, tāpēc sācies karš; Krievija tuvinās NATO; padziļinās bezdibenis starp Latvijas tautas vairākumu un uzkundējušos oligarhiju; Latvijas vietējie uzņēmēji un ražotāji (nacionālais kapitāls) strauji savas pozīcijas atdod ārvalstu biznesam (internacionālajam un spekulatīvajam kapitālam) u.d.c. Tā kā šie un citi notikumi nes mums jaunus izaicinājumus, "Dzīve karastāvoklī" ir tiešs pirmās grāmatas "Jaunā pasaules kārtība un mēs paši" turpinājums. Vēl satraucošāks un tiešāks.

Atklāti daudzi noklusēti vai maz zināmi fakti par 11. septembra traģēdijas aizkulisēm ASV, kā arī iezīmētas iespējamās šo notikumu sekas. Lielā mērā norauts plīvurs mītam par Rietumiem kā "civilizēto pasauli". Tiem, kas zīlē par mūsu iespējamo nākotni Eiropas savienībā, būs vērtīgi atsvaidzināt vēsturisko atmiņu par Latvijas pirmo integrēšanos Eiropā, kas mūsu tautai sagādāja 700 verdzības, genocīda un pazemojuma gadus. Šai sakarā autors aicina vēlreiz padomāt par Latvijas dekolonizācijas tēmu – kas tā dekolonizācija ir un kā to panākt. Jebkurā gadījumā un visdažādākās pārliecības tautiešiem var noderēt galvenais autora secinājums: lai kaut ko sāktu un būtiski mainītu, mums vispirms jāatjauno zaudētā tautas suverenā vara savā valstī. Varbūt šī grāmatā šo stratēģisko mērķi veicinās. Tā vai citādi, tā palīdzēs sevi nepazaudēt starp globalizācijas vilinājumiem un slazdiem.

SATURS

Amerikas netīrais karš pret pasauli	7
Fašisma ēna pār Ameriku	33
Apsūdzība “civilizētajai pasaulei”	45
Latvijas pirmā un otrā integrēšanās Eiropā	55
Par Latvijas dekolonizāciju.....	71
Latvija karastāvoklī	87

Amerikas netīrais karš pret pasauli

20. augustā britu izdevums *The Guardian* informēja, ka līdz ar prezidentu Džordžu Bušu jaunāko pasaules politikā atgriezušies arī vecie *Iran-contra* vīri, kurus savulaik izvirzīja Džordža Buša tēvs. Ar *Iran-contra* Rietumos apzīmē skandālu, kad Reigana-Buša administrācija pēc Izraēlas valdības ieteikuma 1985 – 1986. gados slepus pārdeva ieročus Irānai, bet par iegūto peļņu piegādāja ieročus *Contras* partizāniem Nikaragvā. Plašākā nozīmē ar *Iran-contra* apzīmē visas ASV slepenās operācijas, kuru rezultātā tika gāzti ASV nevēlami režīmi, destabilizēta situācija pie pretinieka robežām, piemēram, PSRS, kā arī radīts starptautiskais terorisms.

Džordža Buša jaunākā politika izrādījās katastrofāla

Pēc garās konstitucionālās krīzes pie varas visai apšaubāmā ceļā tikušais prezidents Bušs savu posteni ieņēma ļoti kritiskā brīdī. Sākās globalizētās finansu sistēmas krīzes trešā un, domājams, pēdējā stadija, kuras centrs šoreiz bija pati ASV. Katastrofāli krita *Jaunās ekonomikas* akciju kursi, sākās asa krīze ASV enerģētikā, lielās ASV korporācijas sāka masveidīgi atlaist strādniekus, sagrītojās par visvarenu pasludinātais dolārs. Finansu sistēmas sabrukums nozīmētu arī visas globalizētās finansu sistēmas sabrukumu pasaulē. Kopējās finansiālās saistības (iekšējie un ārējie parādi) pasaulē uz papīra sasniedza 400 triljonus dolāru. Faktiskais pasaules gada kopprodukts ir aptuveni 42 triljoni dolāru, no kuriem 11 triljonus dod ASV ekonomika. Krīzes rezultātā ASV ekonomika uz papīra zaudēja vismaz 6 triljonus (daži analītiķi runā pat par 11 triljoniem). Tātad uz spekulācijām balstītā globālā finansu piramīda faktiski bija bankrotējusi un katrā brīdī varēja sabrukt. Tāds kritisks brīdis bija jūtams tieši pirms 11. septembra traģēdijas Ņujorkā. To jau 24. jūlija interneta konferencē prognozēja izcilais Amerikas politekonomists **Lindons Larušs** (skat. žurnālu *EIR*, August 3, 2001, Vol. 28, No. 29), kas līdz šim vienīgais laikus prognozēja visus galvenos finansu krīzes posmus, bet minētajā 24. jūlija konferencē prognozēja arī “pilna mēroga teroristu ofensīvu rudenī” un “pilnīgu finansu sistēmas sabrukumu līdz gada beigām, ja netiks izraisīts karš”.

Džordža Buša, kas pats neizceļas ar īpašām prāta spējām, no tēva mantotā komanda sastāv no tiem pašiem “Jaunās pasaules kārtības” arhitektiem, kas pēc PSRS nometnes sabrukuma sāka celt globālo anglosakšu impēriju. Tie ir slepeno operāciju un provokāciju meistari, kurus vieno Hantingtona izstrādātā “Civilizāciju konflikta” doktrīna, kā arī Kisindžera un Bžezinska ģeopolitiskā koncepcija, ko pēdējais attēlojis kā spēli uz pasaules šaha galda, kurā ASV nedrīkst pieļaut cita dominējoša spēka rašanos, kas varētu apdraudēt Amerikas

hegemoniju pasaulē. Arī savā pēdējā grāmatā *Does America Need a Foreign Policy? Toward a Diplomacy for the 21st Century* **Henrijs Kisindžers** pauž ASV varas elites bailes, ka globālisma krīze un gaidāmais finansu sistēmas sabrukums var sagraut ASV hegemoniju pasaulē, ka citas valstis, it īpaši Āzijas reģionā, var nolemt vairs neievērot “spēles noteikumus”, bet radīt savu alternatīvu anglosakšu dominētajām starptautiskajām institūcijām. “Naidīgs Āzijas bloks kombinācijā ar pasaules skaitliski lielākajām tautām un visčaklākajiem cilvēkiem būtu nesavienojams ar Amerikas nacionālajām interesēm,” brīdina Kisindžers. Šo draudu novēršanai Kisindžers iesaka izmantot “ģeopolitisku stratēģiju” pret Āziju, Krieviju un citām pasaules daļām. Izraēlas izraisīto konfliktu Vidējos austrumos Kisindžers salīdzina ar Trīsdesmit gadu karu Centrālajā Eiropā (1618 – 1648), bet norāda, ka te nebūs iespējams risinājums Vestfāles miera līguma garā (**Vestfāles līgums** ievieša jaunu starptautisko tiesību režīmu, kas balstījās uz absolūtas nacionālo valstu suverenitātes atzīšanu, ekumēnisku vienošanos starp valstīm, atteikšanos no atribības un retribūcijām). Tātad viņš aicina uz karu līdz galīgai uzvarai, “civilizāciju sadursmi”, labi saprotot, ka šajā gadījumā tas varētu pāraugt pasaules karā. Civilizāciju sadursmes doktrīna ir cieši savijusies ar eurocentrisma mītu par “**vēstures galu**”, kas nozīmē, ka uzvarējusi visaugstākā un pēdējā formācija – anglosakšu parauga liberālisms, kuru citiem atliek tikai pieņemt un iekļauties “neapturamajā” globalizācijas procesā. Šāda augstprātīga nostādne izslēdz jebkādu dialogu ar “nepareizo” formāciju pārstāvjiem.

Taču pirmās Buša iniciatīvas pasaule noraidīja. Buša lēmums veidot Stratēģisko pretgaisa aizsardzības sistēmu lika tuvināties lielākajām Eirāzijas valstīm: Ķīnai, Indijai, Krievijai, Irānai u.c. Šo iniciatīvu negribēja atbalstīt pat ASV sabiedrotie Rietumeiropā. Gluži otrādi: sākās nopietnas sarunas par lieliem infrastruktūras projektiem, kas Rietumeiropu savienotu ar Tālajiem austrumiem un atdzīvīnātu ekonomiku visā Eirāzijas kontinentā. Bet tas jau nozīmētu anglosakšu globālās kundzības galu! Buša vizīte Eiropā beidzās ar krahu. Viņu sagaidīja naidīgas demonstrācijas Rietumeiropā un izsmiekls gandrīz visos masu informācijas līdzekļos. Ja vēl tajā brīdī sāktos finansu katastrofa, ASV oligarhijai tas nozīmētu pilnīgu kontroles zaudēšanu pār pasauli. Tātad, lai to nepieļautu, vajadzēja rīkoties ātri un negaidīti šokējoši.

Un tad visas Buša komandas likstas ar vienu rāvienu atrisināja 11. septembra traģēdijā Ņujorkā un uzbrukums pašam ASV varenības simbolam Pentagonam. Tagad par ASV prezidentu Bušu neviens kroņa komentētājs vairs nesmejas, un pasaules valstis ir nostājušās padevēģā rindā pie tēvoča Sema stērbeles. Visas t.s. pretteroristiskās koalīcijas valstis paziņojušas, ka gatavas katrai rīcībai, ja vien ASV valdība to pieprasīs. Ja jautā, kam bija izdevīgs 11. septembris, tad vienīgais 100% ieguvējs bija Buša administrācija un aprindas, ko tā pārstāv.

Šis raksts nav mēģinājums kaut kā attaisnot starptautisko teroru. Esmu kategoriski pret jebkādu teroru, vienalga, vai to veiktu bin Ladenā komanda, ASV, Izraēla, Latvija vai kāds cits. Tāpat es negribētu lasītājus noskaņot pret ASV dzīvojošo tautu, kas ne vienmēr īsti izprot savas valdības politiku. Bet tas

vēl nenozīmē, ka mums nekritiski jāpieņem visi oficiālās Vašingtonas paziņojumi, kā arī Latvijas valdības atbilstošie paziņojumi, kuros tā cenšas būt "ticīgāka par pašu pāvestu". Es šajā rakstā izeju no diviem pierādāmiem faktiem: 1) ASV ir sākusi karadarbību pret nenosauktu valstu skaitu, un šo karu "preterroristiskās koalīcijas" formā atbalstījušas vairākas valstis, t.sk. Latvija; 2) ir pietiekami daudz fakti, kas liecina par pašas ASV noteicošo lomu starptautiskā terorisma radīšanā un izmantošanā tās ģeopolitisko mērķu sasniegšanā.

Teroristu valoda

11. septembra traģēdijas tiešās sekas var vērtēt arī kā valsts apvērsumu ASV un kara pieteikumu visai pasaulei. Pēc pirmās dienas apjukuma, neizrādot elementāru cieņu upuru sērojošajiem tuviniekiem, ASV valdības vīri un tiem lojālās preses komentētāji pret pasauli vērsa īstu teroristu valodu. "Katrai tautai katrā pasaules reģionā tagad jāpieņem lēmums, vai jūs esat ar mums vai arī jūs esat ar teroristiem," paziņoja Bušs. ASV Kongress piešķīra Bušam milzīgas pilnvaras. Faktiski pirmo reizi pasaules vēsturē tika pieteikts karš, nenosaucot valstis, kurām šis karš pieteikts. Aizsardzības ministrs **Donalds Ramsfelds** izteicās, ka ASV militārā varenība varētu tikt vērsta pret 60 valstīm! ASV administrācija pilnīgi izmeta pa logu visus ANO noteiktos un citus starptautiskās drošības mehānismus. Vairāki politiķi runāja par "krusta karu", ar to liekot saprast, ka atbalsta "civilizāciju sadursmi" starp kristiešiem un islama pasauli. Komentētāji pieprasīja pret vainīgajām valstīm izmantot kodolieročus, "iebombardēt šīs valstis atpakaļ akmens laikmetā". Katrs iebildums Vašingtonas paziņojumiem tika vērtēts kā "antiamerikānisks". Prezidenta Buša komandai dotas pilnvaras atcelt pašā Amerikā tik slavētās "demokrātiskās brīvības" un cilvēka tiesību normas. Vai tas nav valsts apvērsums? Vēl šodien atskan ASV valsts vīru un komentētāju paziņojumi, ka valstis, kuras neatbalstīs ASV preterrorisma operāciju, pašas var piedzīvot teroristu uzbrukumu. Vai tas nav atklāts drauds, kas netieši norāda arī uz starptautiskā terorisma patieso organizētāju? Kā jau es to biju paredzējis savā grāmatā "No interešu kariem uz interešu harmoniju", sācies mēģinājums finansu krīzi pārvarēt ar militāriem līdzekļiem.

Kas ir terors? ASV armijas reglamentā lasām: "Terors ir kalkulēta vardarbības vai vardarbības draudu izmantošana, lai ar iebaidīšanu, piespiešanu vai baiļu iedzīšanu panāktu politiskus vai reliģiski ideoloģiskus mērķus." Šādai definīcijai varētu piekrist. Taču līdzīga definīcija ir arī "zemas intensitātes karadarbībai", "preterrorisma akcijām" un "miera uzturēšanas" operācijām, ar ko labprāt savas militārās akcijas apzīmē Rietumu lielvalstis. Kad 1987. gada decembrī savu kulmināciju sasniedza pirmais karš pret starptautisko terorismu, ANO Ģenerālā asambleja pieņēma ļoti stipru rezolūciju pret terorismu, aicinot visas valstis apkarot terorismu visos iespējamajos veidos. Viena valsts (Hondurasa) balsojumā atturējās, bet divas balsoja pret. Tās bija ASV un Izraēla. Kāpēc? Tāpēc, ka garajā tekstā bija pants, kas deklarēja, ka nekas šajā rezolūcijā nedrīkst ierobežot to cilvēku vai tautu tiesības, kas cīnās pret rasistiskiem un koloniāliem režīmiem vai ārvalstu militāro okupāciju. Šī rezolūcija ļauj viņiem turpināt savu pretestību,

ar vai bez ārējas palīdzības, līdz pilnīgai taisnības uzvarai. Visvairāk tajā laikā rezolūcijas autori domāja par Dienvidāfrikas rasistisko režīmu, kas par teroristiem bija pasludinājis Āfrikas Nacionālo kongresu. Tagad Āfrikas Nacionālā kongresa vadītājs Nelsons Mandela ir Nobela prēmijas laureāts.

Ja paveramies vēsturē, tad redzam, ka lielvalstis allaž par teroristiem vai bandītiem saukušas tās pretestības kustības, kas traucējušas viņu ekspansijai vai koloniālajiem mērķiem. Vēsturnieks Čarlzs Tilijs savā grāmatā *Coercion, Capital, and European States* norādījis, ka vadošais princips Eiropas valstīs simtiem gadu garumā bijusi vardarbība. Un galvenais iemesls tam tāds, ka šis princips ir izrādījies efektīvs – vardarbība līdz šim ir uzvarējusi. Tieši uz to pašlaik cer ASV valdošās aprindas, sākot teroru pret nenoteiktu valstu skaitu.

Pēc pirmās reakcijas gandrīz visi Amerikas un Lielbritānijas runasvīri atsauc savus aicinājumus uz “krusta karu” pret islama valstīm un pat sāka slavēt islama reliģiju un kultūru. Tas tāpēc, lai savā koalīcijā iesaistītu paklausīgākās musulmaņu valstis. Bet nekas neliecina, ka šie kareivīgie vīri un sievas būtu pārdomājuši. Divus mēnešus pēc 11. septembra traģēdijas neokonservatīvais *American Enterprise* institūts, kuru zinātāji dēvē par “universālajiem fašistiem”, rīkoja nozīmīgu konferenci, kurā aicināja uz daudzpusīgu kampaņu pret islama pasauli. Konferenci vadīja pazīstamais Ričards Perls un arī pārējie runātāji bija ļoti ietekmīgi. Terorisma eksperts un Izraēlas radikālo spēku atbalstītājs Maikls Ledīns (*Michael Ledeen*) teica: “Mēs nevaram sevi sasaistīt ar likumiem. Mēs cīnāmies pret tiem, kas grib iznīcināt visus likumus un visu morāli. Mēs būsīm spiesti atzīt, kā to esam pārliecinājušies pēdējos 30 gados, ka visas šīs valstis, kā Sīrija, Irāka, Irāna un pārējās šajā reģionā – tās visas ir mūsu ienaidnieces. Tās visas iezīmē ienaidnieka teritoriju. Un mums jātiek galā ar visām. Un mums ir pamatotas cerības uzvarēt. Nevar būt nekādas piekāpšanās teroristu valstīm. Pirms diena ir galā, vienam no mums ir jāuzvar... Mums ir mesijāniska vīzija, jo mēs esam mesijāniska valsts. Mēs gribam iedibināt demokrātiju visur.”

Bijušais ASV Kongresa vadītājs Ņūts Gingričs piebalsoja: “Ja tu redzi klaburčūsku, tad negaidi, kamēr tā tevi sakodīs. Mums jāatbrīvojas no visām šīm kriminālā taisnīguma blēņām. Ir divas valstis, kas mūs apdraud ar masu iznīcināšanas ieročiem. Ir starptautiskās terorisma organizācijas *Hamas* un *Al Qaeda*. Ir teroristu grupu štābi Damaskā. Sistēma, kas cenšas izraisīt antiamerikāniskus sentimentus, darbojas 11 vai 12 tūkstošos mošejās – tā ir liela sistēma. Mums jāuzvar morālā kampaņa. Vai ASV var visas šīs zemes uzvarēt vienā paņēmienu? Il pasaules kara laikā mēs uzvarējām Itāliju, Vāciju un Japānu vienlaikus.” Bijušais CIP direktors Džeimss Vūlsijs deva priekšroku “soli pēc soļa” taktikai: “Vispirms talibus, tad Sadamu [Huseinu] un tad nākamo, kas pagadīsies.” Zīmīgi, ka šai neokonservatoru konferencē runāja arī Izraēlas premjerministra vietnieks Natans Šaranskis un konferenci novēroja Izraēlas vēstnieks ASV Ivri, kas 1981. gadā kā Izraēlas ģenerālis pavēlēja bombardēt Irākas atomreaktoru. Tātad konservatīvā Amerika nepārprotami balso par civilizāciju sadursmi.

“Zilacainais” CIP zēns bin Ladens

Atbildību par 11. septembra teroru ASV valdība uzvēla Afganistānā mītošajam **Osamam bin Ladenam** un viņa organizācijai **Al-Qaeda**, kas esot izplatījusies visā pasaulē, arī pašā ASV. Jā, uzvēla, jo nekādi pierādījumi pasaules sabiedrībai pagaidām nav sniegti. Mums pieprasa ticēt bez iebildumiem.

Vairāki neatkarīgi speciālisti gan norādījuši, ka bin Ladena iespējas nav tik lielas, lai tik tālā un varenā valstī organizētu tik sarežģītu operāciju bez ciešas sadarbības ar ietekmīgiem spēkiem šīs valsts iekšienē. Protams, neviens nopietns speciālists neizslēdz, ka operācijā iesaistīti ar bin Ladenu saistīti cilvēki, lai gan atklātie pašnāvnieki, kas nolaupīja lidmašīnas, bija cēlušies no Ēģiptes un Sauda Arābijas, nevis no Afganistānas. Taču šajā gadījumā būtu ļoti svarīgi tiešos izpildītājus atšķirt no operācijas pasūtītājiem, kas varētu pārstāvēt pavisam citas aprindas, arī ASV spēka struktūras un slepenos dienestus. No to cilvēku viedokļa, kas lidmašīnas ietrieca Amerikas varas simbolos un ziedoja arī savu dzīvību, tas bija svēts atriebības akts. Šie cilvēki nebija algotņi, kas kaut kā tieši saistīti ar lielo politiku. Pa vidu, acīmredzot, bija kāds posms starp ietekmīgām ASV aprindām uzticamiem islama valstu drošības dienestiem un personām, kurām ir ietekme islama fundamentālistu garīgajā hierarhijā. Turpretī no galveno terorakta organizētāju viedokļa, 11. septembra akcija bija tikai detonators daudz lielākiem un tālejošākiem mērķiem.

Kāds iebildīs, ka neviens amerikānis nedarīs savai zemei tādu ļaunumu. Diemžēl fakti liecina par pretējo. Piemēram, 1995. gadā bijušais ASV karavīrs **Timotijs Makvejs** uzspridzināja federālo celtni Oklahomā. Viņš bija saistīts ar kristiešu fundamentālistiem un balto rasistu milicijām (t.s. Nešvilas agrārijiem, Dienvidu konfederācijas ideju atbalstītājiem), bet īstos spridzināšanas organizatorus neatklāja, lai arī atzišanās varēja viņu paglābt no nāves soda. Tātad Makvejs bija ne mazāk fanātisks par vienu otru islama fundamentālistu. Makveja nozieguma līdzdalībnieka advokātam tika liegta pieeja valdības dokumentiem, kas varētu atklāt gan sprādziena organizatorus, gan ASV miliciju sakarus ar bin Ladenu. Arī pēc 11. septembra ar kristiešu fundamentālistiem saistītais ASV sludinātājs **Pets Robertsons** paziņoja, ka Amerika šos terora aktus ir pelnījusi, jo dažādos veidos izaicinājusi Dievu. Daudzi kristiešu fundamentālisti sastopami ASV armijas un slepeno dienestu virsnieku vidū. Desmiti miljoni kristīgo fundamentālistu anglosakšu zemēs ap šo laiku gaida **Armagedonu** – Atklāsmes grāmatā pareģoto pēdējo kauju starp labo un ļauno, kuras centrs, viņuprāt, būs Jeruzalemē. Šai ziņā viņi atraduši kopīgu valodu ar jūdu ekstrēmistu sektām, ar ko daļēji izskaidrojams anglosakšu valstu atbalsts Izraēlas politikai Vidējos austrumos.

Atslepenotie ASV valdības dokumenti liecina, ka 1962. gadā ASV armijas ģenerālštābs (*US Joint Chiefs of Staff*) bija iesniedzis prezidentam plānu *Operation Northwoods*, kas paredzēja slepeni un it kā no kubiešu puses organizēt terora aktus pret ASV, lai panāktu Amerikas sabiedrības piekrišanu totāla kara sākšanai pret Kubu. Par laimi, prezidents Dž. Kenedijs šo plānu noraidīja. Šie notikumi aprakstīti Džeimsa Bamforda grāmatā *Body of Secrets: Anatomy of*

the Ultra-Secret National Security Agency. Līdzīgu gadījumu netrūkst arī pasaules vēsturē. Lai attaisnotu Hitlera apvērsumu Vācijā, nacisti paši aizdedzināja Reichstāgu; pirms otrā Čečenijas kara Maskavā tika uzspriecinātas lielas dzīvojamās mājas, un līdz šai dienai nav noskaidrots, kas šos terora aktus organizēja u.c.

Jāņem vērā vēl viens ļoti svarīgs apsvēruma. Ja šo terora aktu patiešām būtu patstāvīgi plānojuši islama fundamentālisti un viņi gribētu dot vissāpīgāko triecienu ienīstajām aprindām, kas uzkundzējušās visai pasaulei, viņi būtu izvēlējušies tādu trieciena laiku, kad Pasaules tirdzniecības centrā atrodas ap 25 tūkstoši cilvēku un viņu vidū pasaulē ietekmīgākās finansu haizivis. Bet trieciens notika agrā rīta stundā, kad centrā bija ieradušies sīki klerki, apkopēji un remontstrādnieki – kopumā ap 4000 cilvēku. Teroraktā nemira neviens ievērojams finansu pasaules vai globālo institūciju darbonis! Vai tā ir tikai sagādīšanās?

Ja uzbrukumu Pasaules tirdzniecības centram varētu nosaukt par negaidītu, tad lidmašīnas ietriekšanās Pentagonā notika stundu pēc vispārējas trauksmes izsludināšanas. Jājautā, kāpēc Vašingtonā netika iedarbināta neviena no vairākām pretgaisa aizsardzības sistēmām? Piemēram, 10 jūdzes no Baltā nama Vašingtonā atrodas Endrjūsas militārais aerodroms, kurā dienu un nakti dežūrē divas iznīcinātāju eskadrijas pilnā kaujas gatavībā. Eskadriju komandām ir dotas skaidras instrukcijas, kā jārikojas, ja kāds lidaparāts nomaldās no kursa, ja ar to zūd sakari vai ir aizdomas, ka lidaparāts ir nolaupīts vai tiek izmantots terorisma nolūkos. Šādi un citi uzdevumi Endrjūsas militārajiem pilotiem ir ikdienas rutīna, bet tieši liktenīgajā stundā, turklāt pēc vispārējās terorisma trauksmes izsludināšanas, neviena lidmašīna nepacēlās, lai pārtvertu vai pat notriektu uz Vašingtonu lidojošo lidaparātu. Neviena amatpersona nevarēja izskaidrot šo neiedomājamo nolaidību. Bet Vašingtonu, prezidenta mītni un citas valdības ēkas pret uzbrukumiem sargā arī vairākas citas sistēmas, no kurām arī neviena nedarbojās. Secinājums viens: tas nebūtu iespējams bez augstāko armijas amatpersonu ziņas vai pat pavēles, kas liecina par iespējamu Pentagona lomu šajā terora aktā.

Tāpat gandrīz visi vērtētāji ir piekrituši, ka tiešie terora aktu izpildītāji ir arābiskas izcelsmes piloti-pašnāvnieki. Droši vien viņiem kāds vabahītu garīdznieks iestāstīja, ka tas būs Allaham tīkams varoņdarbs pret sātāniskajiem Amerikas varenības simboliem. Grūtāk ir pierādīt šo pašnāvnieku saistību ar bin Ladenu. Bin Ladens musulmaņu vidū nav garīga persona, kas var pasludināt svēto karu jeb džihadu. Varbūt šo saistību pilnībā pārzina tikai ASV slepenie dienesti, jo bin Ladens ir ASV specdienestiem un arī pašam Bušam labi pazīstams “brīvības cīnītājs”, kas visus savus brieduma gadus ir sadarbojies ar ASV valdību.

Islama faktors ASV un Lielbritānijas ģeopolitikā

Vēl vairāk! Kā šā gada 27. septembrī atklāja ASV izdevums *The Wall Street Journal*, gan Džordžs Bušs vecākais, gan bin Ladena ģimene ir ar ASV

bruņojuma industriju cieši saistītās bankas **Carlyle Group** akcionāri. Tātad abas ģimenes gūs lielu peļņu no pēc 11. septembra strauji pieaugušajiem ASV militārajiem izdevumiem. Vecā Buša kabineta locekļi (pats Bušs, Valsts sekretārs **Džeimss Beikers** un aizsardzības ministrs **Frenks Karluči**) ir viesojušies bin Ladeni mītnē Džedahā. Bušs atzinis, ka personīgi ar bin Ladeniem ticis divas reizes: 1998. un 2000. gadā, bet kas zina, kā tur īsti bija patiesībā? Bijušais aizsardzības ministrs Frenks Karluči ir *Carlyle Group* priekšsēdētājs un izpilddirektors. Starp citu, viņa koledžas gadu istabas biedrs ir patreizējais aizsardzības ministrs **Donalds Ramsfelds**, kas piedraudējis ar karu 60 valstīm. Vēl starp ietekmīgiem *Carlyle Group* akcionāriem var atrast Džeimsu Beikeru, **Džordžu Sorosu** un bijušo Buša vēlēšanu kampaņas vadītāju **Fredu Maleku**. Viņi visi gūst peļņu no militāriem konfliktiem!

Kā jau esmu aprakstījis savā pirmajā grāmatā "Jaunā pasaules kārtība un mēs paši", ASV Kārtera prezidentūras laikā pēc nacionālās drošības sekretāra Bžezinska ieteikuma nolēma izmantot radikālo islamu, lai PSRS ielenktu ar naidīgām valstīm, izveidotu t.s. krīžu joslu un izraisītu nemierus arī PSRS islama republikās. Lai gan būtībā islams tāpat kā kristietība ir miermīlīga reliģija, arī islamā radušās radikālas sektas, kuras Rietumos dēvē par fundamentālistiem un kas cīņā pret "neticīgajiem" (arī citādi domājošiem musulmaņiem) labprāt izmanto visvardarbīgākās metodes. CIP savām destabilizācijas operācijām no dažādu sektu klāsta izvēlējās divas: vienu pārstāvēja nākamais Irānas reliģiskais diktators Homeinī; otra bija Sauda Arābijā pie varas esošie **vahabīti**. Vahabītus varētu salīdzināt ar kristiešu protestantisma visradikālākajām sektām. Viņi islamu attīra no tradicionālisma uzslāņojumiem un piešķir palielinātu nozīmi tiem teikumiem korānā, kas, viņuprāt, attaisno visekstrēmiskākos risinājumus, kādus korāns noliedz. Zīmīgi, ka islama fundamentālisti nav pie varas tajās islama valstīs, kuras ASV apvairo terorisma atbalstīšanā: Irāka un Lībija.

Kā izplatījās vahabītisms? 1977. gadā ASV atbalstītais Pakistānas ģenerālis **Zia ul Haks** gāza demokrātiski ievēlētā un tautā populārā Pakistānas prezidenta **Zulfikara Ali Bhuto** valdību, kas Pakistānā bija sākusi plašas sociāli ekonomiskās reformas un lielus attīstības projektus, kas Pakistānu ierindotu attīstīto valstu saimē. Ārpolitikā Bhuto pieslējās Nepievienojušos valstu blokam un izveda Pakistānu no Rietumu dominētajām organizācijām. Turpretī Zia ul Haks Pakistānu ievilkā Rietumu ietekmes sfērā un sāka mums jau pazīstamās SVF un Pasaules bankas diktētās reformas. Šīs reformas ātri noslāņoja sabiedrību un faktiski sagrāva izglītības sistēmu, kas turpmāk bija pieejama tikai turīgākajiem. Trūcīgajiem bērniem nācās iet reliģiskajās skolās jeb *madrassas*. Reliģiskās skolas lielā mērā finansēja Sauda Arābija, pakļaujot tās vahabītu sektas ietekmei. Tur tad arī tika gatavoti fanātiskie islama fundamentālisti, kurus tagad sauc par talibiem. Caur šīm vahabītu skolām izgāja simti tūkstoši dažādu zemju musulmaņu, kas tagad veido plašu teroristu tīklu visā pasaulē.

Pakistāna kalpoja arī kā ASV CIP bāze iekļūšanai Afganistānā. Kā 1998. gada 15. janvāra intervijā Francijas izdevumam *Le Nouvel Observateur* atzinis

pats Bžezinskis un vēl agrāk savos memuāros *From the Shadows* bijušais CIP direktors Roberts Geits, ASV slepenā palīdzība afgāņu mudžehediem sākusies jau 1979. gada 3. jūlijā, t.i., 6 mēnešus pirms PSRS iebrukuma Afganistānā. Šī palīdzība bija vēsta pret PSRS draudzīgo Kabulas režīmu. Vēl vairāk – šī slepenā darbība tad arī izprovocēja PSRS iebrukumu Afganistānā. Bžezinskis to nemaz nenožēlo arī šodien. “Ko gan nozīmē talibi salīdzinājumā ar Padomju impērijas sabrukumu, un daži uzbudināti musulmaņi – ar visas Centrālās Eiropas atbrīvošanu un aukstā kara beigām?” retoriski vaicā Bžezinskis. Atliek norādīt, ka šajā Bžezinska izprovocētajā karā tika nogalināti miljoni cilvēku, arī Latvijas jaunieši.

Kā 1992. gada 19. jūlijā *The Washington Post* rakstā *Anatomy of a Victory: CIA's Covert Afghan War* liecina arī Stīvs Kols, nākamais “civilizāciju konflikta” izvēšanas posms sākās 1984. gada oktobrī, kad Pakistānā slepenā vizītē ieradās pats CIP direktors **Viļjams Keisijis**. Viņš Pakistānas kolēģiem ierosināja cīņu pārnest uz PSRS teritoriju. Vispirms PSRS musulmaņu republikās jāieved tūkstošiem korānu, nacionālismu uzkurinoša un pretpadomju literatūra. Jau 1985. gada martā **Reigans** parakstīja direktīvu Nr. 166, kas strauji palielināja ASV slepeno karu pret PSRS: palielināja bruņojuma piegādes mudžehediem, ievada Afganistānā *Stinger* raķetes un citu modernāko bruņojumu, apgādāja cīnītājus ar ASV kosmisko zemes pavadonu informāciju par padomju bāzēm, karaspēka kustību un pārtvertu operatīvo informāciju. Keisijis iesāka tālejošu CIP programmu, kas ietvēra jaunu musulmaņu vervēšanu 43 islama valstīs, viņu apmācīšanu Pakistānas reliģiskajās skolās, pārvēršanu par reliģiskiem partizāniem un fanātiskiem teroristiem. Tieši šajā periodā kā īpaši vērtīgs CIP kadrs apmācību noietnēs Pakistānā ieradās Sauda Arābijas princis Osama bin Ladens. Šo starptautiskā terorisma radīšanas posmu labi aprakstījis *Far Eastern Economic Review* un *The Daily Telegraph* Centrālāzijas korespondents **Ahmeds Rašids** savā grāmatā *Taliban: Militant Islam, Oil an Fundamentalism in Central Asia*, kā arī bijušais Pakistānas drošības dienesta **ISI** virsnieks **Muhameds Jusafs** savā grāmatā “Lāča lamatas” (domātas lamatas PSRS). Taču Reigana “brīvības cīnītāju” darbība nebeidzās arī pēc PSRS karaspēka izvešanas un PSRS sabrukuma. Pēc kara neskaitāmas medžehedu vienības tika izmestas starptautiskajā darba tirgū, lai veiktu visdažādākos pasūtījumus. Vahabītu garīdznieku un ASV instruktoru apmācītie mudžehedi cīnās par varu visās Vidusāzijas valstīs, Ķīnas musulmaņu provincēs, Čečenijā, Bosnijā, Kosovā, Maķedonijā un vairākās Āfrikas valstīs. Visās šajās teritorijās tiek ieviesta vahabītu sektas mācība. Un netrūkst pierādījumu, ka arvien šos teroristus un narkotirgoņus savu ģeopolitisko mērķu sasniegšanai izmanto ASV un Lielbritānijas slepenie dienesti.

Sākotnējos brīvības cīnītājus, kas nespēja sadalīt varu un izcēlās ar neredzētu cietsirdību, gandrīz no visas Afganistānas teritorijas padzina Pakistānā sagatavotie talibi. Viņi Afganistānu pārvērta par parasto afgāņu cietumu un galveno stipro narkotiku piegādātāju pasaulē. ASV līdz pat pēdējam laikam talibu režīmu atbalstīja, arī finansiāli. Tagad ASV un Lielbritānijas aviācija un

raķetes bombardē jau tā akmens laikmetā iedzītos afgāņus, bet potenciālie teroristi, iefiltrējušies bēgļu pūļos, izbrauc uz visām pasaules valstīm.

Kas pašlaik notiek Afganistānā? Klusais genocīds. Afgāņu izdzīvošana jau vairākus gadus ir atkarīga no starptautiskās palīdzības, kas izpaužas kā pārtikas ieviešana un izdalīšana, ko veic vairākas organizācijas. Pēc *New York Times* datiem, 7 līdz 8 miljoni afgāņu dzīvo uz bada nāves robežas. Tas bija jau pirms 11. septembra. 16. septembrī ASV administrācija pieprasīja Pakistānai, lai tā pārtrauc pārtikas kravu konvojēšanu, un brīdināja palīdzības organizācijas, lai tās evakuējas. Līdz ar Afganistānas bombardēšanas sākumu tika pārtrauktas pēdējās pārtikas piegādes. Vēl vairāk – ASV aviācija sagrāva daudzas Sarkanā krusta un citu palīdzības organizāciju noliktavas, un sadedzināja tur noliktos pārtikas krājumus. ASV no gaisa mestās pārtikas kravas labākajā gadījumā var vērtēt kā propagandas instrumentu. Tādējādi līdz ar bargās ziemas iestāšanos, pēc piesardzīgām aplēsēm, no bada var mirt līdz 7,5 miljoniem afgāņu. Nē tie nebūs talibi, kuri ar ieročiem rokā pārtiku dabūs vienmēr, bet gan talibu upuri, kuri nav pat dzirdējuši par 11. septembra terora aktu Ņujorkā, jo viņiem talibi atņēmuši televizorus.

Spēles noteikumi paliek vecie

Kāds iebildīs, ka šie procesi, kurus es minu, ir palikuši ar auksto karu saistītajā vēsturē, ka demokrātiskā Amerika teroristus jau sen neatbalsta. Tomēr fakti liecina par pretējo. ASV slepenās operācijas, kas vērstas uz bijušās PSRS, Balkānu reģiona un Centrālās Āzijas valstu destabilizāciju, turpinās pilnā sparā. Pat britu izdevums *Sunday London Times* 2001. gada 10. jūnijā kautrīgi atzīst, ka ASV un citu NATO valstu militārie instruktori pirms uzbrukuma Serbijai slepus Albānijas ziemeļu apgabalos izvietotajās nometnēs gatavoja "Kosovas atbrīvošanas armijas" kaujiniekus, kā vēlāk šie kaujinieki, bruņoti ar modernākajiem NATO ieročiem un NATO satelītu uzņemtajām kartēm, darbojās Maķedonijā, kas formāli ir NATO sabiedrotā.

Šā gada jūnijā no Kosovas ienākušie albāņu partizāni ieņēma Maķedonijas ciemu **Arakinovo**. Maķedonijas armijai izdevās šo 500 vīru stipro un labi bruņoto grupējumu ielenkt. Atlika šos teroristus saņemt gūstā, bet pēc ASV spiediena Maķedonijas valdība piekrita plānam, kas paredzēja grupējuma izvešanu no ciema ar visiem ieročiem un ASV karaspēka pavadībā. Tikai vēlāk atklājās, ka starp 500 kaujiniekiem ir 17 ASV militārie instruktori. Kaujiniekus izveda ar ērtiem ASV kompānijas *Halliburton* autobusiem. Šīs firmas galvenais izpilddirektors vēl nesen bija ASV viceprezidents **Diks Čeinijs**, bet valdē darbojās bijušais ASV sūtnis Dienvidslāvijā, ASV-Dienvidslāvijas automobiļu kopfirmas *Yugo Corp.* priekšsēdētājs un Slobodana Miloseviča draugs **Lorencs Īgbergers**, kuru pasaule pazīst arī kā ASV Valsts sekretāru Džordža Buša vecākā kabinetā. Lūk, cik dīvainās spēlēs iesaistītas ar Bušu saistītās ASV augstākās amatpersonas!

Par ASV valdības atbalstu talibiem liecina pat ASV Kongresa materiāli. Tā

2000. gada 12. jūlijā Kongresa komitejā notika plašas debātes, kurās Republikāņu partijas kongresmenis **Dana Rohrabakers** (*Dana Rohrabacher*) apvainoja ASV Valsts departamentu nodevībā un liekulībā. Izrādās, ka 1998. gadā bija ļoti apdraudēta tālāka talibu karaspēka virzīšanās, lai pārņemtu varu Afganistānā. Lai glābtu talibus, Afganistānā personīgi ieradās augstas prezidenta administrācijas amatpersonas – **Riks Inderfersts** (*Rick Inderfurth*) un **Bils Ričardsons**. Viņiem izdevās pārliecināt antitalibu spēkus, lai tie nesāk uzbrukumu talibiem un pat atbrūojas, apgalvojot, ka arī talibi esot piekrituši pamieram un atbrūojāšanai. ASV amatpersonas pārliecināja arī antitalibu atbalstītājus pārtraukt savu palīdzību. Bet tieši tajā brīdī Pakistāna piegādāja talibiem milzīgu bruņojuma un citas palīdzības apjomu, kas talibiem ļāva sakaut gandrīz visus savus pretiniekus un pakļaut savai kontrolei 95% Afganistānas teritorijas. Tajā periodā ASV humānā palīdzība tika sūtīta tikai uz talibu kontrolētajiem apgabaliem, brīnumainā kārtā bloķējot katru kravu, kas varētu nonākt t.s. Ziemeļu koalīcijas rokās. Bez tam Dana Rohrabakers liecina, kā viņš personīgi ASV administrācijai vairākas reizes piedāvājis informācijas avotu Afganistānā, kas sniegtu informāciju par bin Ladenā atrašanās vietu. Tolaik ASV bin Ladenu vainoja par terora aktiem pret ASV vēstniecībām Kenijā un Tanzānijā un bija viņu pasludinājušas par teroristu nr. 1. Kad administrācija beidzot savus pārstāvjus nosūtīja saņemt piedāvāto informāciju, šie cilvēki neizrādīja gandrīz nekādu interesi, kas liecinātu par viņu nodomu patiešām atrast bin Ladenu.

Par slepenajām destabilizācijas operācijām liecina arī nesenie notikumi Baltkrievijā. Tieši pirms vēlēšanām ASV vēstnieks Baltkrievijā **Maikls Kozaks** (*Michael Kozak*) britu izdevumam *The Times* (3. septembra numurā) pavēstīja, ka ASV Baltkrievijā finansējušas 300 nevalstiskās organizācijas, arī tādas, kas cīnās par politiskās sistēmas maiņu, t.i. prezidenta **Lukašenko** gāšanu. Pēc viņa vārdiem: “Amerikas mērķi un zināmā mērā arī metodes Baltkrievijā ir tie paši, kas bija Nikaragvā, kur ASV atbalstīja *Contras* partizānus pret kreiso Sandinista valdību, karā, kas prasīja vismaz 30 000 dzīvības.” *The Times* informē, ka tieši M. Kozaks savulaik bijis ļoti ietekmīga ASV amatpersona, kas darbojusies Panamā, Salvadorā un Nikaragvā. Tātad vīrs ar pieredzi, kas nerunā pa tukšo.

“Katra valdība, kas atbalsta ārpus likuma pasludinātos un nevainīgu ļaužu slepkavas, pati kļūst par noziedznieci un slepkavu,” tā savā 7. oktobra runā, aizstāvot ASV militārās kampaņas sākšanu Afganistānā, paziņoja ASV prezidents Džordžs Bušs. Tam varētu piekrist, ja šo kritēriju Bušs attiecinātu arī uz savu valsti. Kopš 1946. gada ASV Džordžijas pavalsts Fortbeningā darbojas ASV valdības finansētais Rietumu puslodes drošības sadarbības institūts (WHISC). Līdz 2001. gada janvārim šī iestāde, ko sauc arī par “Amerikas skolu” (SOA) sagatavojusi vairāk nekā 60 000 karavīru un policistu Latīņamerikas valstīm. Tās absolventu vidū ir daudzi šīs pasaules daļas bēdīgi slavenākie diktatori, valsts teroristi un slepkavas, kuru darbību dokumentējusi “SOA Watch”. Var minēt Gvatemalas pulkvedi Baironu Limu Estradu, ko šogad notiesāja par

bīskapa Huana Hererdi slepkavību, un viņa vadītā militārā izlūkdienesta D – 2 pastrādātajām masu slepkavībām: iznīcināti 448 indiāņu ciemi, noslepkavoti desmitiem tūkstoši cilvēki. 1993. gadā ANO izmeklēšanas komisija nosauca Salvadoras virsniekus, kas pilsoņu kara laikā nogalinājuši tūkstošiem cilvēku. Divas trešdaļas šo virsnieku mācījās SOA. “Amerikas skolu” beigušie Čīles virsnieki vadīja Augusta Pinočeta slepenpoliciju un trīs lielākās koncentrācijas nometnes. Starp diktatoriem var nosaukt šādus “Amerikas skolas” absolventus: Roberto Viola un Leopoldo Galtjeri (Argentīna), Manuels Noriega un Omars Torrishoss (Panama), Huans Velasko Alvadora (Peru), Giljermo Rodrigess (Ekvadora). Septiņi SOA absolventi vada militārus grupējumus Kolumbijā, kas saistīti ar cilvēku nolaupīšanu, slepkavībām un slaktiņiem. Pašlaik SOA pastiprināti gatavo kadrus tieši pilsoņu karam Kolumbijā. 1996. gadā ASV valdība publicēja septiņas SOA sastādītas mācību grāmatas, kas cita starpā ieteica tādus terora līdzekļus kā šantāžu, spīdzināšanu, nāvessodu, liecinieku tuvinieku arestēšanu. Lūk, ko nozīmē “demokrātijas ieviešana” amerikāņu gaumē!

Pagājšgad pēc ilgiem “SOA Watch” pūliņiem ASV Kongress nobalsoja par “Amerikas skolas” slēgšanu, taču tā tūdaļ tika atvērta no jauna, tikai ar citu nosaukumu, kļūstot par WHISC. Džordžijas štata senators Pols Koverdeils, kas centās skolu glābt, vēlāk presei izteicās, ka pārkārtojumi esot kosmētiski. “Jaunās” teroristu skolas mājas lapā bēdīgi slavenā priekšgājēja nav pat minēta un nekādi grēki nav nožēloti. Cik var spriest no novērotā, jaunā skola turpina vecos darbus.

Osama bin Ladena brīnumainā karjera

Britu Bī-bī-sī televīzijas programmas *Newsnight* raidījumā “Has Someone Been Sitting On The FBI?”, kura noraksts saņemts 11. novembrī, ielūgtie viesi nonāca pie slēdziena, ka ASV Valsts departaments aizliedzis FIB (Federālajam izmeklēšanas birojam) izmeklēt bin Ladena saites ar teroristu grupu WAMY (Pasaules islama jauniešu asambleju) un citiem teroristiem, jo Buša un bin Ladena ģimenēm ir kopējs bizness, un izmeklēšanas laikā varētu tikt atklāti ļoti nevēlami fakti, t.i., ASV administrācijas vadošā loma starptautiskajā terorismā. Pretēji ASV amatpersonu apgalvojumiem, ka sadarbība ar bin Ladenu pārtraukta kopš PSRS karaspēka aiziešanas no Afganistānas, atklātos, ka tā ne mazākos apmēros turpinās arī šodien. Pat pēc 11. septembra terora akta. Apskatīsim dažus interesantus faktus.

Oficiālā versija skaidro, ka bin Ladens saites ar Ameriku un Sauda Arābiju sarāvis 1990. gadā Persijas līča kara dēļ, kad ASV karaspēks ar Sauda Arābijas atbalstu iebruka Kuveitā un Irākā. Neiedziļinoties tam varētu noticēt, jo gan bin Ladens, gan irākieši ir arābi. Patiesībā atšķirība starp Sauda Arābiju un Irāku ir milzīga: pirmajā valda fanātiska vahabītu sekta, bet Irāka ir laicīgās arābu kultūras centrs. Gluži otrādi: kā to 2001. gada 23. septembrī dokumentējusi ASV avīze *Pittsburgh Post-Gazette*, pēc Irākas iebrukuma Kuveitā bin Ladens aicinājis organizēt civilo aizsardzību Sauda Arābijā un veidot Afganistānas kara veterānu vienības, lai karotu pret Irāku.

Irākas konflikts ar Kuveitu izcēlās dēļ naftas (Kuveita sāka pumpēt naftu no kopējām naftas atradnēm un pārsniegt eksporta kvotu) un teritorijas strīdiem. Kartē labi redzams, kā Rietumu kolonizatori savulaik Kuveitu izgriezuši no Irākas, atstājot labu iemeslu vēlākiem konfliktiem un strīdiem. Vēl vairāk – ASV šajos strīdos atbalstīja Irāku, piekrītot, ka Kuveitas rīcība ir pielīdzināma karam pret Irāku un tas ir lokāls konflikts, kurā ASV neiejausies. 1990. gada 22. septembrī *The New York Times* publicēja ASV sūtnes Irākā Eipilas Glāspijas 25. jūlija sarunu ar Sadamu Huseinu, kurā viņa paziņoja ASV vārdā: “Mums nav nekāda viedokļa par arābu iekšējiem konfliktiem, kā par jūsu domstarpībām ar Kuveitu robežas jautājumā... Mēs izprotam Irākas viedokli, ka Kuveitas un Apvienoto arābu emirātu rīcība, to izanalizējot līdz galam, ir līdzvērtīga militārai agresijai pret Irāku.” Nav arī nekādu pazīmju, kas liecinātu par Irākas nodomiem uzbrukt Sauda Arābijai. Pirms iebrukt Kuveitā, Sadams Huseins rūpīgi pārliecinājās par ASV neitralitāti. Bet, tā kā Sauda Arābija bija galvenā Amerikas sabiedrotā reģionā ar milzīgām ASV kara bāzēm, nav pat iedomājams, ka Huseins plānotu tai uzbrukt. No kā tādā gadījumā bin Ladens gribēja aizstāvēties?

Varētu nosaukt divus galvenos iemeslus: 1) bin Ladens gribēja uzbrukt Irākai, jo tā bija laicīga musulmaņu valsts; 2) bin Ladens bija saistīts ar CIP, tāpēc Amerikas uzdevumā centās radīt saspīlējumu starp Sauda Arābiju un Irāku vai pat izprovocēt Irāku uz apsteidzošu militāru triecienu pret Sauda Arābiju, lai dotu Amerikai labu iemeslu kara sākšanai pret Irāku.

Tāpat oficiālā ASV versija, ka bin Ladens pārtraucis sadarbību Persijas līča kara dēļ, atkrīt. Tāpat tās turpinājums, ka bin Ladens pārtraucis sakarus ar Sauda Arābiju tāpēc, ka tā iesaistījās aliansē ar ASV, ielaidusi teritorijā ASV karaspēku, līdz ar to “apgānot svēto zemi ar neticīgo klātbūtni”. Iemesls visai prozaisks: bin Ladens nav nekāds fanātisks svētais vīrs vai ideālists. Sauda Arābija, ielaižot valstī ASV karaspēka kontingentu, rīkojās tieši tāpat, kā to līdz tam un arī pēc tam darījis pats bin Ladens.

80. gados Sauda Arābijas teritorijā tika ierīkotas pasaulē modernākās un lielākās militārās instalācijas ASV militārajām vajadzībām, kas tolaik izmaksāja 200 miljardus dolāru (mūsdienās summa būtu daudz lielāka). Lielāko izdevumu daļu (156 miljardus dolāru) sedza pati Sauda Arābija. Projektā ietilpa galvenā kontroles bāze, piecas apakšbāzes (visas drošas pret kodoluzbrukumu un ķīmisko uzbrukumu), astoņas ostas, desmitiem militāro aerodromu u.c. Kontraktu izpilde tika uzticēta nevienam citam kā mums pazīstamo bin Ladenam būvniecības kompānijai *Saudi Binladin Group*. Bin Ladenam nevarēja būt ne mazāko šaubu, ka šīs militārās bāzes domātas ASV militāristiem, tāpat “neticīgajiem”, kas “apgānīs” svēto zemi.

1996. gada jūnijā Osama bin Ladens tika apvainots par Kobaras torņu kompleksa uzspriecināšanu Dahrānā, kā rezultātā dzīvību zaudēja 19 ASV lidotāji un 500 tika ievainoti. Neilgi pirms tam ASV armijas ģenerālis Veins Daunings kritizēja Kobaras torņu drošību, ieteicot būvēt lielāku drošības sistēmu. Tāda patiešām tika radīta pēc Kobaras torņu kompleksa uzspriecināšanas. Kā 1999. gada februārī ziņoja militārais žurnāls *Air Force Magazine*, jauno

superkompleksu, kam pasaulē nav līdzīgu, cēla *Saudi Binladen Group*, t.i., būvniecības firma, kas pieder par spridzināšanu apvainotajam Osamam bin Ladenam. Arī šis kompleks tika celts "neticīgajiem", un bin Ladens deva tam labu iemeslu, uzspridzinot veco.

Bin Ladenu firma būvēja arī pazemes instalācijas Afganistānā, kurās tagad no ASV bombardēšanas it kā slēpjoties bin Ladens. Kā šā gada 23. septembrī informē jau citētā *Pittsburgh Post-Gazette*, 1986. gadā bin Ladens CIP uzdevumā Afganistānā zem kalniem būvēja sarežģītu pazemes tuneļu kompleksu, kas kalpoja kā galvenā ieroču noliktava, medicīniskais centrs un treniņnometne.

1990. gadu pirmajā pusē bin Ladens (it kā sarāvis saites ar Sauda Arābiju) ieradās Sudānā. Sudānas varas iestādes bija tik nokaitinātas par bin Ladena klātbūtni, ka 1996. gada martā Sudānas aizsardzības ministrs Elfatihs Erva piedāvāja šo CIP mīluli izdot Sauda Arābijai vai ASV. Kā 2001. gada 3. oktobrī ziņoja *The Washington Post*, Sudānas varas iestādes piedāvājās ASV valdībai uzmanīgi sekot bin Ladena darbībai, vajadzības gadījumā viņu aizturēt un kā aizdomās turētu teroristu izdot ASV tiesāšanai. Taču ASV iestādes šo piedāvājumu noraidīja, skaidrojot, ka bin Ladena arests varētu izsaukt asu reakciju Sauda Arābijā un ka ASV trūkst pierādījumu bin Ladena tiesāšanai. Netika dots galvenais noraidījuma iemesls: bin Ladens Sudānā darbojās CIP uzdevumā.

ASV valdības pārstāvis ieteica: "Palūdziet, lai viņš atstāj valsti, tikai neļaujiet viņam doties uz Somāliju." Kad Sudānas ģenerālis Erva vēlāk informēja, ka bin Ladens varētu doties uz Afganistānu, ASV pārstāvis atbildēja: "Ļaujiet viņam to." Kā 1995. gada oktobrī informēja respektablais izdevums *Jane's Intelligence Review*, jau 1995. gada februārī ASV dienesti bija paziņojuši par bin Ladena līdzdalību Pasaules Tirdzniecības centra spridzināšanā un apsūdzējuši nodomā uzspridzināt arī citas ievērojamas celtnes Ņujorkā. Tātad jau gadu pirms Sudānas piedāvājuma izdot bin Ladenu ASV bija izziņots par šā vīra līdzdalību sprādziena plānošanā un organizēšanā. Tātad bija iemesls bin Ladena aizturēšanai, bet tā vietā ASV ļāva bin Ladenu palaist uz Afganistānu, Kosovu un Maķedoniju.

Starp citu, divus gadus vēlāk (1998. gadā) ASV militārās lidmašīnas bombardēja Sudānu, apvainojot to bin Ladena atbalstīšanā. Sudānā ASV lidmašīnas sagrāva Āfrikā lielāko medikamentu fabriku, kurā, kā vēlāk tika pierādīts, nekādi ķīmiskie ieroči ražoti netika. ASV prezidents Bills Klintons pēc šīs barbariskās bombardēšanas taisnojās: "Es negribēju, lai kāda persona, kas man neko nenožīmē, bet kurai varbūt ir ģimene, kas jābaro, un kura droši vien neko nezina, kas tai rūpnīcā notiek, bez vajadzības mirtu." Tā šis gljēvais izvirtulis runā par cilvēkiem, kurus pēc viņa pavēles nogalināja.

Par pēdējo zināmo tiešo CIP tikšanos ar bin Ladenu 31. oktobrī rakstīja Francijas valdības kontrolētā avīze *Le Figaro*. 2001. gada 4. jūlijā (ASV Neatkarības dienā) bin Ladens ieradies Dubajā, lai ārstētu savu nieru slimību. Viņš nekavējoties ievietots ASV piederušā slimnīcā, kur viņu apkalpojusi alžīriešu māsiņa. 12. jūlijā viņu slimnīcā apciemojis vietējais CIP rezidents Lerijs Mičels, kurš 15. jūlijā, t.i., dienu pēc bin Ladena izrakstīšanās steidzīgi izlidojis uz

Vašingtonu. 15 dienas vēlāk Apvienoto arābu emirātu muitnieki Dubajas lidostā arestējuši Alžīrijas musulmaņu aktivistu Džamelu Beghalu. Par to paziņots Francijas un ASV pārstāvjiem. Pratināšanas laikā Abudabi Beghals pastāstīja, ka 2000. gada beigās viņu uz Afganistānu izsaucis bin Ladenas organizācijas virsnieks Abu Zubeida. Beghalam uzdots uzspridzināt ASV vēstniecību Parīzē. Pēc sarunas noprotinātāji iesnieguši CIP ļoti detalizētu informāciju par plānotajiem terora aktiem pret ASV objektiem pasaulē. Augustā ASV vēstniecībā Parīzē notikusi ārkārtas apspriede, kurā piedalījās CIP un Francijas ārējās izlūkošanas DGSE augstākie pārstāvji. Amerikāņi bijuši ļoti satraukti un no saviem franču kolēģiem pieprasījuši ļoti precīzu informāciju par Alžīrijas aktīvistiem. Kad viņiem jautāts, ko viņi gaida tuvākajā laikā, amerikāņi klusējuši. Izskatās, ka CIP pārstāvji bija uztraukti par to, ka alžīrieši varētu būt izplāpājušies arī par terora plāniem Ņujorkā.

Tajā pašā *Le Figaro* numurā minēti arī citi bin Ladenas pārstāvju kontakti ar ASV slepenajiem dienestiem. Izmeklējot 1998. gada augustā notikušos uzbrukumus ASV vēstniecībām Nairobi (Kenijā) un Daressalamā (Tanzānijā), atklātas ASV armijas spridzekļu pēdas. Šie spridzekļi pirms 3 gadiem piegādāti ar Osamu bin Ladenu saistītajām arābu brīvprātīgo brigādēm, kas agrāk cīnījās Afganistānā pret padomju armiju, bet vēlāk izmestas starptautiskā terorisma "darba tirgū" dažādu pasūtījumu veikšanai. Izmeklēšanas laikā FIB atklājis struktūras, kuras CIP izveidojis ilgstošā sadarbībā ar saviem "musulmaņu draugiem".

Savukārt dāņu laikraksts *Ekstra Bladet* 23. oktobrī ziņoja par tā rīcībā nonākušo slepeno FIB sarakstu ar 370 par terorismu aizdomās turētām personām, kas it kā saistītas ar 11. septembra terora aktu Ņujorkā. Sarakstā minēti arī personu pseidonīmi, adreses, telefona numuri, apmešanās adreses un e-pasta adreses. Nacionālās Drošības aģentūras speciālists Veins Madsens pēc pamatīgas saraksta izpētīšanas secināja, ka tādus datus nav iespējams apkopot tik īsā laikā, ka tas ir vairāku gadu rūpīga darba rezultāts, kas paveikts ar ikdienas novērošanu. Vēl zīmīgāk tas, ka daudzas pēdējā laika adreses ir ļoti svarīgu ASV militāro bāzu un treniņcentru tuvumā. Visnozīmīgākais ir Menas militārais aerodroms, kur savulaik CIP apmācīja *contras* partizānus Nikaragvai, no kurienes tika vesti ieroči un kurā tika ievestas narkotikas, kuras pārdeva ASV pilsētās, lai savāktu naudu ieroču iegādei. "Kā šie aizdomās turētie varēja zem FIB novērošanas tik ilgstoši dzīvot militāro objektu tuvumā?" vaicāja *Ekstra Bladet*. "Es nezinu, bet tas šķiet ļoti dīvaini. It sevišķi pie Menas aerodroma, kur bijušie CIP instruktori nodibinājuši vairākas lidošanas apmācības skolas," atbildēja Veins Madsens.

Šādu materiālu parādīšanās Rietumeiropas vadošajās avīzēs liecina par tīšu "informācijas noplūdi", ko veikuši Rietumeiropas izlūkdienesti. Tas ir nepārprotams signāls Amerikai, ka ASV valdības netīrā spēle ir saprasta un ka vismaz daļa eiropiešu nevēlas iesaistīties ASV globālajā karā.

Kāds vaicās: "Bet kā bin Ladens palīdzēja ASV administrācijai pēc 11. novembra traģēdijas?" Vispirms Osams noliedza jebkādu savu līdzdalību: "To

varēja izdarīt desmitiem dažādu teroristu organizāciju no tādām valstīm kā Izraēla, Krievija, Indija un Serbija. (..) *Al Qaeda* neuzskata Ameriku par savu ienaidnieku." Taču pēc nedēļas visas pasaules televīzijas kanāli atskaņoja pavisam citu bin Ladenu uzrunu, kurā viņš sludināja: "Visvarenais Dievs devis triecienu Savienotajām valstīm tām visjūtīgākajā vietā. (..) Kad visvarenais Dievs padarīja sekmīgu musulmaņu konvoju, islama avangardu, Viņš tiem atļāva iznīcināt Savienotās valstis. Es lūdzu Dievu paaugstināt šos varoņus un ielaist viņus paradīzē." ASV galvenās avīzes bin Ladenu runu publicēja pirmajās lappusēs, kas ir krasā pretrunā ar šo avīžu un televīzijas kanālu politiku – nekad nedot vārdu pretiniekam. Kāpēc un kas lika bin Ladenam tik krasi mainīt savu nostāju? Buša administrācijai vajadzēja attaisnot Afganistānas bombardēšanas sākumu, izraisīt amerikāņos tik lielu sašutumu, lai tie bez mazākās šaubīšanās atbalstītu Amerikas netīro karu. Un bin Ladens kārtējo reizi šādu attaisnojumu deva, izdarot neatsveramu pakalpojumu ASV administrācijai. Nu kara kurinātāji varēja droši klaigāt: "Viņš atzinās, viņš ir vainīgs!"

Bet atgriezīsimies pie minētā Bī-bī-sī televīzijas raidījuma. Intervijā parādījās vairākas interesantas detaļas, kuras uzskaitīsim bez komentāriem. Astoņās nedēļās kopš 11. septembra ASV aizturēts vairāk nekā 1500 aizdomās turēto un iespējamo liecinieku, bet dažas dienas pēc traģēdijas no Bostonas lidostas (tās pašas, no kurienes izlidoja liktenīgās lidmašīnas ar pašnāvniekiem) mierīgi pacēlās privāta lidmašīna ar 11 Osama bin Ladenu ģimenes locekļiem, lai dotos uz Sauda Arābiju.

Minētā teroristu organizācija WAMY netraucēti uzturas klusā Vašingtonas priekšpilsētā Falls Church, divus kvartālus no mājas, kur dzīvoja 4 lidmašīnas nolaupītāji, kas ietriecās Ņujorkas debesskrāpī. ASV varas iestādes apgalvo, ka tā ir labdarības organizācija un nav pat iesaldējusi tās kontus bankās. Citas valstis tā nedomā: WAMY aktīvisti izraidīti no Pakistānas, Indijas un Filipīnām, kur tie organizējuši sprādzienus un atbalstījuši islama fundamentālistus. Tiesa, FIB vēlējās šo cilvēku darbību izmeklēt, bet viņai tas tika liegts.

Bijušais ASV vīzu biroja vadītājs Džedahā (Sauda Arābijā) Maikls Springmens liecina, ka augsti ASV Valsts departamenta darbinieki savulaik viņam likuši izsniegt ASV vīzas daudzām noteikumiem neatbilstošām personām. Kad Springmens par to sūdzējies, Diplomātiskās drošības birojs, ģenerālais inspektors un citi atbildējuši ar absolūtu klusumu. Tagad Springmens sapratis, ka vīzas izsniegtas ar Osamu bin Ladenu saistītajiem rekrūšiem, kas trenējās CIP nometnēs.

Advokāts Maikls Vailds pārstāvēja Sauda Arābijas diplomātu, kas bija pārbēdzis uz ASV un gribēja Amerikas drošības iestādēm iesniegt 14000 dokumentu par Sauda Arābijas pavalstniekiem, kas finansē terorismu. FIB vīri Vaildam paskaidroja, ka viņi nav pilnvaroti šos dokumentus lasīt. Džo Trento, grāmatas "Secret History of the CIA" autors, paskaidroja: ja ASV ierodas terorists, kas kādreiz bijis CIP aģents, FIB viņu neuzdrošinās arestēt, jo tādā veidā, ja atklāsies, ka arestēts bijušais CIP aģents, arestētājs var sabojāt savu karjeru.

ASV prezidents Džordžs Bušs jaunākais savu pirmo miljonu nopelnīja pirms

20 gadiem. Tas viņam izdevās naftas kompānijā, ko dibinājis Salema bin Ladena galvenais pārstāvis ASV. Jaunais Džordžs algu saņēma arī *Carlyle Corporation* meitas uzņēmumā. Pašlaik *Carlyle Corporation* ir lielākais kontraktors ASV bruņojuma rūpniecībā, kura viens no lielākajiem akcionāriem ir arī bin Ladenu ģimene. Runājot par Bušu ģimeni, grūti atšķirt, kur viņi pārstāv valsts politiku, bet kur rūpējas par sava biznesa interesēm. Tā tas bijis vairākās paaudzēs, sākot no Preskota Buša, kas kopā ar jaunā Buša vecvectēvu Džordžu Herbertu Vokeru un brāļiem Dallesiem 20. un 30. gados finansēja Hitlera nākšanu pie varas un nacistiskās Vācijas attīstību. Šādiem cilvēkiem (Bušiem un bin Ladeniem) parasto cilvēku liktenis ir nenozīmīgs, vienalga, vai tie būtu akmens laikmetā iedzītie afgāņi vai Pasaules tirdzniecības centrā sadegušie amerikāņi.

Globālo lielvalstu taktika

Lai labāk izprastu ASV un Lielbritānijas taktiku dažādos pasaules reģionos, jāsaprot, ka šo valstu vadītāji neslēdz mūžīgas sadarbības līgumus ar saviem sabiedrotajiem. Viņi tos izmanto atbilstoši konkrētā mirkļa vajadzībām. Bieži vien viņi atbalsta abas konflikta puses: vienu atklāti, bet otru – slepeni. Piemēram, Latvijā līdz 1990. gadam Rietumi atbalstīja latviešu nacionālistus (lai veicinātu PSRS sabrukumu), bet vēlāk Rietumi tos pašus nacionālistus sāka ignorēt un nosodīt par to pašu, par ko iepriekš slavēja: sāka pārņemt cilvēktiesību pārkāpumus pret krieviski runājošiem. Tātad viņu galvenais mērķis bija un ir destabilizēt stāvokli un pašiem uzņemties par šķīrējtiesnešiem un kungiem. Tāpat sākotnēji ASV deva zaļo gaismu Miloseviča centieniem saglabāt Dienvidslāviju, bet vienlaikus slepeni atbalstīja musulmaņu un horvātu centienus iegūt neatkarību. Bet tagad ASV dominētais Hāgas tribunāls visus aktīvākos Balkānu valstu līderus tiesā – lai tikai šajās valstīs nesāktos mierīga attīstība, neiestātos stabilitāte. ASV savulaik slepeni atbalstīja Homeinī nākšanu pie varas Irānā, kā arī Irākas uzbrukumu Irānai. Irākas – Irānas kara laikā ASV atbalstīja Irākas prezidentu Huseinu, bet slepus ar ieročiem apgādāja arī Irānu. Vēlāk ASV sāka bombardēt arī Irāku un uzspieda Irākai ekonomiskās sankcijas, kas nogalinājušas miljoniem nekur nevainīgu irākiešu, arī miljonu Irākas bērnu. Vispirms ASV pierunāja Maķedonijas valdību ļaut izmantot savu teritoriju operācijai pret Serbiju, bet pēc tam ASV dienestu apbruņotie un apmācītie Kosovas teroristi tika pavērsti pret pašu Maķedoniju. Līdzīgus dūrienus mugurā var sagaidīt katrs ASV sabiedrotais, arī Latvija.

Kopumā pēc Otrā pasaules kara ASV ir iejaukušās vismaz 70 valstu iekšējās lietās, neskaitot bijušās PSRS republikas. Uzskaitīsim dažas: Ķīna, Koreja, Vjetnama, Kambodža, Irāka, Gvatemala, Dominika, Kuba, Salvadora, Nikaragva, Panama, Irāna, Libāna, Grenāda, Afganistāna, Pakistāna, Ruanda, Itālija, Grieķija, Izraēla, Filipīnas, Tuvie Austrumi, Indonēzija, Kongo, Brazīlija, Čīle, Austrumu Timora, Lībija, Haiti u.c. Tiek lēsts, ka šajās operācijās ar ASV agresoru rokām nogalināti vismaz 10 miljoni cilvēku, neskaitot ievainotos, apcietinātos, izsūtītos, bēgļu nometnēs ieslodzītus utt. Ja šiem upuriem vēl pieskaitītu ASV atbalstīto režīmu, partizānu un nāves eskadronu upurus, Hitleram nāktos

nokaunēties. Klāt jāpieskaita globalizācijas upuri, kur tāpat vadošo lomu uzņēmušās ASV un Lielbritānija. Globalizācija vairo nabadzību, vergu darbu, badu, karus, slimību epidēmijas, masu bezdarbu, humānās katastrofas, noziedzību un vardarbību. Tā ir vispateicīgākā vide etniskā un reliģiozā ekstrēmisma uzplaukumam, slepkavu un teroristu vervēšanai. Bez tam ASV radījusi ne vien materiālos, bet arī kulturālos priekšnoteikumus visu karam pret visiem. Runu ir par amerikāņu vardarbības kultūru, kas pa globālajiem tīkliem pārpludina visu pasauli, ar savām filmām, grāvējiem un asiņainajām datorspēlēm pieradinot cilvēkus pie nemotivētas un nesodītas vardarbības.

Bet atgriezīsimies pie arābu un musulmaņu problēmas. Te redzam, ka ASV administrāciju interesē nafta, narkotikas, citi dabas resursi un mūžīga nestabilitāte, kas ļauj šos resursus lēti piesavināties. Šim nolūkam ASV atbalsta despotiskus, represīvus un fanātiskus režīmus, kas normāliem musulmaņiem nav pieņemami. Tādus kā Sauda Arābija vai Kuveita. Vienlaikus ASV jau 40 gadus dāsni atbalsta Izraēlas agresīvo un teroristisko politiku. Lai gan ANO rezolūcija Nr. 242 pieprasa Izraēlas karaspēka bezierunu izvākšanu no okupētajām palestīniešu teritorijām, ASV šo okupāciju turpina visādi atbalstīt. Palestīniešu ciemi tiek sagrauti ar modernākajiem ASV ieročiem, miljoni cilvēku spiesti turpināt savas bēgļu gaitas. Dokumentēts arī Lielbritānijas atbalsts abu pušu (Izraēlas un Palestīnas) ekstrēmistiem, kas allaž iemanās izjaukt miera sarunas. Šāda politika nevar neizsaukt naidu visplašākajās musulmaņu aprindās, spiežot šos cilvēkus saistīties ar ekstrēmistiskiem grupējumiem.

Pieteikts karš visu valstu suverenitātei

Kāpēc ASV savai “pretteroristiskajai akcijai” izvēlējās tieši Afganistānu? Afganistāna ir stratēģiska vieta, kur saskaras Krievijas, Ķīnas, Indijas, Irānas un Pakistānas intereses. Nostiprinoties šajā reģionā, ASV iegūst placdarmu tālākām operācijām pret Ķīnu, Indiju, Pakistānu, Krieviju, Irānu un citām Tuvo austrumu valstīm. Destabilizējot šo reģionu, ASV un Lielbritānijai paveras iespējas izjaukt jau ielānātos infrastruktūras projektus, kas Tālos austrumus un Dienvidaustrumāziju savienotu ar Krieviju, Austrumeiropu un Rietumeiropu. Tas ir pats Eirāzijas centrs. Turpat blakus ir tādas resursiem bagātas un despotisku režīmu pārvaldītas valstis kā Uzbekija, Tadžikija, Ķirgīzija un Turkmēnija. Britu ģeopolitiskā doktrīna apsola: “Kas pārvaldīs Eirāziju, tas pārvaldīs visu pasauli.”

18. septembrī britu televīzijas Bī-bī-sī programmā izskanēja liecības, ka ASV administrācija jau pirms 11. septembra apsvēra plānus iebrukt Afganistānā, iecelt sev draudzīgu režīmu un nostiprināt ilgstošu ASV karaspēka klātbūtni šajā reģionā. ASV naftas kompānija *Unocal* bija sākusi pārrunas ar talibu režīmu par naftas vada būvniecību caur Afganistānas teritoriju. Sarunas pārtrūka pavasarī, kad talibi prasīja pārāk daudz naudas. Ar tām izskaidrojama ASV finansiālā palīdzība “humānās palīdzības” un narkotiku apkarošanas vārdā, ko talibu režīms saņēma 2000. gadā un 2001. gada pirmajā pusē.

Militārā klātbūtne Afganistānā dotu ASV vadītājiem militāro bāzi Kaspijas

jūras reģiona tuvumā, kur vairākas valstis sākušas jaunu naftas atradņu apgūšanu. Neaizmirsīsim, ka arī pats prezidents Bušs ir saistīts ar naftas biznesu. Tagad, kad sarunas ar talibiem nav devušas gaidītos rezultātus, ASV savu mērķi nolēmušas sasniegt ar “terorisma apkarošanas” kampaņu. Nostiprinoties minētajā reģionā, ASV kontrolēs arī citu imperiālistisku valstu (Lielbritānijas, Francijas, Vācijas, Japānas, Itālijas un Holandes) piekļūšanu Kaspijas naftai. Līdzīgu izkārtojumu, izprovocējot karu un uzbrūkot Irākai, ASV jau panākušas Persijas līča rajonā. Arī tur citu valstu iespējas ir atkarīgas no ASV labvēlības.

Plašākā nozīmē ASV ir pieteikusi karu arī citu valstu suverenitātei. Šai cīņai nav nekāda sakara ar terorisma apkarošanu. Gluži otrādi: ASV soda ekspedīcijas tikai vairo potenciālo teroristu skaitu. Ja burtiski sekot Buša aicinājuma loģikai, tad vispirms būtu jābombardē pati ASV, kas ir galvenais starptautiskā terorisma atbalstītājs un radītājs pasaulē, un tās sabiedrotie Sauda Arābija un Pakistāna. Precīzāk sakot – galvenais terorisma atbalstītājs ir starptautiskā anglosakšu oligarhija, kas nolēmusi uzkundzēties visai pasaulei un šim nolūkam izmanto ASV tehnoloģisko potenciālu, kā arī korumpētu režīmu atbalstu visā pasaulē. Militārā agresija nav apturējusi arī finansu krīzi ASV. Lai gan ASV Federālā banka kopš 11. septembra nodrukājusi 500 miljardus jaunu dolāru, riskējot izraisīt hiperinflāciju, ekonomiskie rādītāji ASV turpina krist. Kādu laiku Bušam sabrukumu izdosies atlikt ar militāriem un administratīviem pasākumiem, bet ekonomikas likumus piemānīt neizdosies. Buša komanda tagad pārņēmusi **Hitlera** finansu ministra **Hjalmāra Šahta** stratēģiju: krīzi pārvarēt ar pastiprinātiem valsts ieguldījumiem militārā rūpniecībā un kara sākšanu pret resursiem bagātām valstīm.

Kādi varētu būt patiesie ASV mērķi Afganistānā? Kāpēc ASV masu informācijas līdzekļi ne mazākā mērā neinformē par savu operāciju Afganistānā, nerāda nevienu karadarbības kadru? Kas tur vispār notiek? Nekādā ziņā ne terorisma apkarošana. Jā, varbūt savu stratēģisko mērķu labā ASV ziedos savu uzticamo kalpu Osamu bina Ladenu, kura pakalpojumus izmantot paliek arvien grūtāk. Nenotiek arī talibu militārās infrastruktūras bombardēšana, jo šādas vēra ņemamas infrastruktūras, ko varētu bombardēt nedēļām, tur vienkārši nav. Šad un tad gan dzirdam, ka Afganistānā tiek iznīcināti ANO un “Sarkanā krusta” objekti, kas varētu būt viens no ASV mērķiem, lai aizdzītu nevēlamus lieciniekus un vairotu badu. Kā informējusi ASV valdība, nākamajā Afganistānas valdībā paredzēts iekļaut arī “mērenos” talibu spēkus. “Mērenie” ASV žargonā varētu nozīmēt “ASV administrācijai paklausīgie”. Tad nu šie “mērenie” talibi jaunajā Afganistānas valdībā tiks apvienoti ar “mērenajiem” Ziemeļu alianses kaujiniekiem, lai kopīgi turpinātu ASV uzdoto misiju.

Interesantu prognozi jau 18. septembrī izvirzījuši interneta lapas **The Emperor's New Clothes** redaktori Džareds Israels, Rihs Rozovs un Niko Varkevisers, kuriem šādās lietās ir liela pieredze. Viņuprāt, Vašingtona savulaik lika Sauda Arābijai un Pakistānai atbalstīt talibus, lai tie konsolidē savu varu Afganistānā un no turienes destabilizē stāvokli bijušajās PSRS Centrālāzijas republikās. Lai gan bija zināmi panākumi – talibi kontrolēja 95% Afganistānas

teritorijas un Centrālāzijas valstīs radīti fundamentālistu kaujinieku grupējumi – tomēr kopumā talibi ASV administrācijas cerības nav attaisnojuši. Tā vietā viņi centās šokēt pasauli ar Budas statuju spridzināšanu un to afgāņu terorizēšanu, kas nepakļaujas talibu islama interpretācijai. Bez tam arī Krievija pēc Jeļcina aiziešanas vismaz daļēji bija sākusī ASV netīkamu politiku. Tāpēc ASV patiesais mērķis ir nevis Afganistānas nomierināšana, bet gan sev paklausīgo spēku pārkārtošana un pārorganizēšana, lai tie spētu iespiesties Centrālāzijas republikās un destabilizēt šo reģionu, ko Bžežinskis dēvē par Āzijas Balkāniem. Pēc tam varēs raudzīties arī uz Kazahiju, Krieviju un Ķīnu.

Šim nolūkam ASV piedāvā talibiem grūti noraidāmu priekšlikumu: “Strādājiet ar mums! Jūs saņemsiet daudz naudas un ieroču plus brīvas rokas narkotiku tirdzniecībā. Ja nē, tad mirstiet!” Šādā veidā Vašingtona cer plašākā mērogā atkārtot Kosovas operāciju, kur NATO no narkomafijas un varmācīgiem separātistiem izveidoja Kosovas atbrīvošanas armiju, atstumjot malā un iedzenot bailes mērenākajiem Rugovas atbalstītājiem.

Kad Centrālāzijas valstis sāks cīnīties pret to teritorijā iebrukušajiem pārstrukturētajiem “brīvības cīnītājiem”, NATO šo valstu valdībām piedāvās savu militāro atbalstu, tādējādi iesaistoties šajā reģionā no abām pusēm. Arī šāda taktika ir izmēģināta Maķedonijā. Tās mērķis ir radīt nevarīgas, NATO dominētas teritorijas. Šādam velnišķīgam plānam būtu grūti rast atbalstu ASV sabiedrībā, tāpēc bija nepieciešams šausmīgs terora akts Ņujorkā, ārkārtas pilnvaru piešķiršana ASV prezidentam, pilsonisko brīvību apcirpšana, pilnīgā slepenība, NATO statūtu 5. punkta iedarbināšana, kas uzbrukumu vienai NATO valstīm tulko kā uzbrukumu visām utt. Un kārtējo reizi palīdzību Vašingtonai sniedza Osama bin Ladens.

Zināmu skaidrību par ASV nodomiem radījusi Indijas atklātā informācija. Laikrakstā *The Times of India* 12. oktobrī parādījās sensacionāla ziņa: pēc ASV administrācijas pieprasījuma no amata atbrīvots Pakistānas drošības dienesta ISI ģenerāldirektors ģenerālleitnants **Mahmuds Ahmads**. ISI kopš 1977. gada bijis uzticams ASV CIP sabiedrotais, kam milzīgi nopelni gan cīņā pret PSRS, gan mudžehedu un talibu sagatavošanā. Mahmuds Ahmads ir arī viens no galvenajiem apvērsuma veicējiem, kas pie varas Pakistānā noveda patreizējo tās diktatoru ģenerāli Pervezu Mušarafu. Izrādās, Indijas varas iestādes piegādājušas ASV vērtīgu informāciju, kas palīdzētu atklāt 11. septembra traģēdijas patiesos vaininiekus. Konkrēti: pēc Mahmuda Ahmada pavēles agrāk par terorismu pret amerikāņiem tiesātais, bet vēlāk pret ķīlniekiem apmainītais viņa palīgs **Ahmads Umars Šeih**s pārsūtījis 100 000 dolārus **Mohamedam Attam**, kas bija par 11. septembra terora aktu aizdomās turētās lidmašīnu nolaupītāju grupas vadītājs. Tātad Pakistānas ISI vismaz daļēji finansēja 11. septembra terora aktu, bet tagad ISI ir viens no tiem dienestiem, kas ASV bruņotos spēkus apgādā ar informāciju Afganistānā. Vēl viena detaļa: Ahmads Umars Šeihis ir Lielbritānijas pilsonis, kas pabeidzis Londonas Ekonomikas augstskolu, bet 1994. gadā viņu aizturēja Indijas policija par četru Rietumu, t.sk. ASV, pilsoņu nolaupīšanu. Viņš un ISI tiek turēti aizdomās arī par Indijas

lidmašīnas nolaupīšanu 2000. gada decembrī, kad tā lidoja uz Kandahāru. Bet pats interesantākais ir tas, ka ASV šīs vērtīgās informācijas sakarā nevēlējās veikt nekādu izmeklēšanu, tikai palūdza atbrīvot no amata Mahmuđu Ahmadu un darīja visu, lai informācija neizplatītos tālāk un nebūtu skandāla. Acīmredzot, izmeklēšanā varētu atklāties patreizējai ASV politikai nevēlami fakti.

Vai musulmaņi ir civilizācijas ienaidnieki?

Šis apskats nebūtu pilnīgs, ja mēs kaut nedaudz neiepazītos ar islama reliģiju un tās attieksmi pret citām reliģijām. VIII gadsimtā islamticīgie berberi iekaroja daļu Rietumeiropas un tur valdīja kādus trīs gadsimtus. Pašlaik tas netiek sevišķi popularizēts, bet tieši islamticīgie tolaik lika pamatus Eiropas civilizācijas attīstībai. Spānijā tika uzceltas visbrīnīšīgākās pilsētas. Musulmaņu valdnieki Eiropā atvēra daudzas skolas, no kurām lielākā daļa bija bez maksas un izglītoja nabadzīgos. Musulmaņi nodibināja vairākas universitātes, kurās eiropieši apguva medicīnu, matemātiku, filozofiju, mākslu un literatūru. Tur eiropieši iepazinās arī ar Aristoteļa un citu senās Grieķijas filozofu mācībām, kas agrāk Eiropā nebija pazīstamas, kā arī ar ēģiptiešu zinātni. Musulmaņi Eiropā ieviesa arābu ciparu sistēmu, bez kuras nebūtu iedomājama mūsdienu modernā tehnoloģija. Musulmaņu valdīšanas laikā Eiropā uzplauka tirdzniecība un lauksaimniecība, dienvidu reģionos tika ierīkotas modernas apūdeņošanas sistēmas, pāri upēm celti tilti un ierīkota moderna infrastruktūra, kas daļēji saglabājusies līdz mūsu dienām.

Salīdzinot ar viduslaiku kristiešiem, musulmaņi pret citu reliģiju pārstāvjiem izturējušies daudz iecietīgāk un nav spieduši citus pāriet islamticībā. Jo korāns nosaka, ka islamā nav piespiešanas. Citu reliģiju pārstāvji gan var tikt aplikti ar tīpašu nodokli, ko sauc par džizju. Tuksneša tautām raksturīgā viesmīlība islamā izpaudās kā sevišķa labvēlība un aizsardzība tiem cittautiešiem un neticīgajiem, kas kā mazākumtautības dzīvoja musulmaņu teritorijā: kristieši, jūdi, zoroastrieši u.c. Reliģiozie musulmaņi kristiešus un jūdu ticības piederīgos neuzskata par neticīgajiem, bet tikai par nepareizi ticīgajiem. Šīs trīs reliģijas ir radušās no viena celma un arī vienā teritorijā – Tuvajos austrumos. Kristietība izauga uz jūdaisma pamatiem, bet islams – gan uz jūdaisma un kristietības, gan uz senās arābu kultūras mantojuma bāzes. Kopīgs arī tas, ka šīs trīs reliģijas, atšķirībā no pagānisma, atzīst tikai vienu Dievu. Lai gan musulmaņi pielūdz Allahu, ar to domāts tas pats Dievs, ko pielūdz jūdi un kristieši. Tātad šīs reliģijas vieno monoteisma princips, kas savulaik revolucionizēja civilizācijas attīstību. Reliģiozie musulmaņi atzīst gan Veco, gan Jauno derību, kā arī Jēzu Kristu. Atšķirība tā, ka musulmaņi Jēzu neatzīst par Dieva dēlu, bet tikai par vienu no lielākajiem praviešiem. Pēdējais pravietis, kas nesis Dieva gribu, viņuprāt, ir Muhameds. Vēl musulmaņi uzskata, ka jūdi ir patvaļīgi mainījuši dažas vietas Vecajā derībā. Arī tāpēc jūdu ticība skaitās nepareiza. Savu pārākumu musulmaņi izskaidro ar to, ka Muhameds ir pēdējais pravietis. Bet, atšķirībā no jūdiem, musulmaņi sevi neuzskata par izredzēto tautu.

Islams ir miermīlīga reliģija, kas uzsver principus: "bez vajadzības nenonāvēt",

“nenonāvē pirmais, jo Allahs nemīl tos, kas nogalina pirmie”. Korānā noteikts (brīvs tulkojums): “Tas, kurš nogalina cilvēku aiz cita iemesla kā slepkavība vai samaitāšana, ir rīkojies tā, it kā viņš nogalinātu visu cilvēci, bet tas, kurš izglābj cilvēka dzīvību, būs rīkojies tā, it kā izglābtu visu cilvēci.” “Cīnies pa Allaha ceļu pret tiem, kuri karo pret tevi, bet nesāc naidu pats. Pielūko, Allahs nemīl uzbrucējus!” Pat kara laikā korāns aizliedz nogalināt sievietes, sirmgalvjus, bērnus un citus neaizsargātos. Bet korāns attaisno uzbrukumu iebrucējiem, piemēram, Izraēlas okupantiem Palestīnas teritorijā. Par nevainīgu cilvēku nogalināšanu slepkava jātiesā un viņš ir nopelnījis elli. Muhameds teicis: “Ticīgais paliek savā ticībā, kamēr viņš nav nelikumīgi nogalinājis citu cilvēku.” Korāns aizliedz mocīt arī dzīvniekus. Ir pants par sievieti, kas ieslēgusi kambarī kaķi, nav jāvusi tam medīt, kamēr tas no bada nobeidzies. Šī sieviete nosaukta par lielu grēcinieci, kas nopelnījusi sev elli.

Kas tādā gadījumā ir tik bieži piesauktais džihads jeb svētais (taisnīgais) karš? Arābu valodā šim jēdzienam ir vairākas nozīmes. Pirmkārt, tā ir iekšējā garīgā piepūle, sevis pārvarēšana, lai stiprinātu sevī ticību, lai būtu labs musulmanis. Tas ietver arī dažādu islama aizliegumu ievērošanu: gavēņa ieturēšanu Ramadāna mēnesī, lūgšanas, atturēšanos no dzimumsakariem u.c. Plašākā nozīmē džihads nozīmē individuālus pūliņus musulmaņu kopienas labā, kā arī islama aizsardzību, saglabāšanu un izplatīšanu. Džihads ir arī to teritoriju militāra ieņemšana, kas musulmaņiem agrāk piederējušas, no kurām viņi izdzīti, piemēram, Palestīnas atbrīvošana. Korānā sastopami jēdzieni “mazais džihads” un “lielais džihads”. Mazais džihads piemērojams bruņotai cīņai (aizsardzības karam), bet lielais – sevis iekšējai pārvarēšanai. Tātad pamatnozīme tomēr ir sevis pārvarēšana ticības un kopienas labā, ar pēdējo saprotot arī to, ko mūsdienās dēvē par sociālo solidaritāti. Es negribu propagandēt islamu, bet manuprāt, tā ir tieši tā īpašība, kuras mūsdienās pietrūkst latviešiem. Protams, lai to labotu, nav jākļūst par musulmani. Līdzīgi principi ir uzsvērti arī kristiešu mācībā un arī dievturībā.

Gala secinājums tāds: islams (tāpat kā kristietība un jūdaisms) nesludina naidu un varmācību, bet ir cilvēki, kas ticību nelietīgi izmanto naidīgiem un varmācīgiem nolūkiem.

Kas grib civilizāciju sadursmi?

Semjuela Hantingtona apcerējuma “Civilizāciju sadursme” galveno domu var izteikt šādi: nākotnē vairs nebūs sadursmju starp nacionālām valstīm un ideoloģijām, bet būs sadursmes starp civilizācijām: kristiešiem, musulmaņiem, Konfūcija mācības sekotājiem, budistiem, hinduistiem u.c. Lai Amerika (plašākā nozīmē – anglosakšu pasaule un ar to sabiedrotās rietumvalstis) saglabātu savu hegemoniju pasaulē, tām jāveicina sadursmes starp musulmaņiem un Konfūcija sekotājiem, musulmaņiem un budistiem, austrumu kristiešiem un rietumu kristiešiem, jūdiem un musulmaņiem, dažādiem Islama virzieniem utt. Tātad – skaldi un valdi. Patiesībā šo ideoloģiju neizdomāja Hantingtons. Tas ir sens impēriju pārvaldīšanas princips, kas klasiski izpaudās Romas impērijas norieta periodā.

Senā pagāniskā Roma savu vergturu impēriju pārvaldīja, sadalot to neskaitāmās aksiomātiski nesavienojamās reliģiskās kustībās un kultos. Reliģija tika degradēta līdz starpizrādes lomai karnevālā, dieveklus izvietojot aplī un pārklājot tos ar brīvdabas telti, ko sauca par **panteonu**. Romas imperators, ko dēvēja par "**Pontifex Maximus**", rūpējās par dekrētu izdošanu, kas regulē legalizēto reliģisko kultu darbību panteonā. Šī dekrētu un likumu sistēma tad arī veido t.s. Romas tiesību pamatu, kas arvien tiek atzīts Rietumu pasaulē. Panteoni tika izmantoti, lai turētu paklausībā impērijas pavalstniekus, vajadzības gadījumā vienu kultu izspēlējot pret otru. Kultu tika legalizēti, ja tie pieņēma zināmus imperatora noteikumus un veica pieprasītās pārmaiņas savā ticības sistēmā. Katrs kults šajā sistēmā bija potenciāls reliģiska kara dalībnieks pret citiem kultiem. Tieši tādā veidā tika veidota arī jūdu reliģiskā hierarhija Jūdejā imperatora Tibērija znata **Poncija Pilāta** laikā. Panteonā katra kulta viedoklis tiek atzīts par tā locekļiem saistošu doktrīnu. Tieši caur šādu mehānismu tika legalizēta **Jēzus Kristus** noslepkuošana.

Šis Romas impērijas reliģisko spēļu princips, ko sauc arī par "skaldi un valdi" principu, mūsdienās tiek atjaunots kā vienīgais efektīvais līdzeklis globālas impērijas nodibināšanai. Legāli apstiprinātas un pielāgotas reliģiskās kustības tiek reducētas līdz nolīgtu panteona dievību statusam. Reliģisko kustību pielāgošana notiek atbilstoši **Kanta** popularizētajam patiesības neeksistēšanas principam – cik kustību, tik "patiesību", cik cilvēku, tik "patiesību". Amerikai sava patiesība, bin Ladenam – sava. Faktiski tas nozīmē atteikšanos no pašas ticības būtības, kuras pamatā jābūt galvenajai Patiesībai, kā arī no jebkāda dialoga starp civilizācijām. ASV militārā un ģeopolitiskā stratēģija balstās uz iespēju šīs kustības izspēlēt vienu pret otru. Var piebilst, ka uz līdzīga pārvaldāma panteona principa mūsdienās tiek būvētas arī politisko partiju sistēmas Rietumu parauga demokrātijas valstīs.

Lai gan Bušs, Berluskoni, Tečere un citi politiķi atsauca sākotnēji pieteikto "krusta karu pret teroristiem", tomēr cilvēku vairākums ASV un Lielbritānijas iesāko karu redz kā karu starp kristiešiem un musulmaņiem. Tieši tāds ir kara izprovocētāju un angloamerikāņu elites mērķis – izraisīt civilizāciju sadursmi, kas anglosakšu oligarhijai dotu iespēju nostiprināt savu hegemoniju pār visu pasauli.

Šāda jautājumu nostādne ir ļoti bīstama, jo tā patiesi var pārāugt vispārējā reliģiskā karā. Bet patiesībā kristiešiem, musulmaņiem un jūdiem (zināmā mērā arī Konfūcija sekotājiem) – kā monoteiskās reliģijas pārstāvjiem – nav par ko karot. Jūdaismam, Kristietībai un Islamam ir kopējas saknes un kopīga Dieva atziņa, kas var kalpot par pamatu ekumēniskai līdzaspastāvēšanai. Te nu ir īstais laiks pajautāt, cik lielā mērā ASV un Lielbritānijas administrācijas pārstāv kristiešus un kristīgās vērtības?

ASV atriebības akcijas raksturs, melu un noklusēšanas gaisotne, kas apvij šo barbarismu, ne par kādām kristīgām vērtībām neliecina. Tas ir pirmatnējs pagānisms visjaunākajā izpausmē. Ja iedziļinās ASV un Lielbritānijas administrāciju metodēs, varam atrast gan pagāniskās Romas impērijas tradīciju,

gan faraonu Ēģiptes tradīciju, gan Babilonas gūstā dzimušo Mozus mācības noliedzēju un zelta teļa pielūdzēju tradīciju jūdaismā. Romas impērijas tradīcija izpaužas kā spēka pielūgšana, impēriskā augstprātība, birokrātija, algotu leģionu disciplīna, meli. Daļa jūdu Babilonas gūsta laikā atkrita no Mozus monoteiskās mācības, slepus sabiedrojās ar pagānisko Romu, uzcēla sev zelta teļu un pārvērtās par maģisku kultu, kas to pielūdz. Arī šī tradīcija spēcīgi jūtama spekulāciju un "peļņas morāles" nomāktajā Amerikā. Kristīgās ticības pamati Amerikā tiek noārdīti tolerances un politiskā korektuma vārdā. Līdzās ar neskaitāmām sektām kristietība ļauj sevi ierindot panteonā kopā ar citiem legalizētiem kultiem. Lai gan ASV netrūkst dziļi ticīgu cilvēku, kopumā ASV politikai nav nekā kopēja ar kristietību. Tātad šis impēriskās Romas, faraonu Ēģiptes un zelta teļu pielūdzošās jūdu sektas tradīciju veidotais monstros grib ievilkt kristiešus un musulmaņus reliģiskā karā, kura mērķis ir minētā monstra varas nostiprināšana pār visu pasauli, ko modernā valodā sauc par globalizāciju. Atliek cerēt, ka kristieši un musulmaņi uz šo provokāciju neuzķersies.

Krievijas stratēģiskā nozīme

Izšķiroša nozīme bīstamajā notikumā attīstībā ir Krievijai. Vērojot Putina administrācijas ārpolitiskos manevrus, atmiņā nāk stratēģiskā un traģiskā Krievijas kļūda, kas tika pieļauta XX gadsimta sākumā, kad Krievijas cars ļāva savu impēriju ievilkt Antantē ar Lielbritāniju un Franciju. Jā, līdz ar to gan cars piesaistīja Krievijai zināmas ārvalstu investīcijas, kas deva stimulu ekonomikas uzplaukumam, bet līdz ar to tika radīti priekšnoteikumi arī I pasaules karam. Krievija un tajā dzīvojošās tautas tika ievilktas Lielbritānijai nepieciešamajā karā, kas galu galā iznīcināja pašu Krievijas impēriju. Imperiālistiskais karš, kurā visvairāk bija ieinteresēta tā pati anglosakšu oligarhija, noveda Krieviju morālā un saimnieciskā krīzē, ko savukārt izmantoja Vācijas un citu Rietumu aprindu finansētie boļševiki, un kas vēlāk noveda arī līdz II pasaules karam. Iesaistīšanās Antantē pavēra vārtus XX gadsimta Krievijas traģēdijai. Vai tagad, XXI gadsimta sākumā, jau tā daudz cietusi Krievija neatkārtoto to pašu traģisko kļūdu? Vai Krievijai patiešām nepieciešams karš pret islama pasauli, kas tāpat daudz cietusi no Rietumu koloniālisma un uzkundzēšanās?

Lai arī Krievija 10 Rietumu parauga reformu gados ir krietni novājināta, tomēr tā arvien ir spējīga ietekmēt pasaules notikumus. Tagad, kad ASV prezidenta Buša administrācija ir ievilināta Afganistānas slazdā, Krievija beidzot varētu Amerikai "atmaksāt" veco parādu, izdarot Amerikai to pašu, ko savulaik Amerika izdarīja PSRS. Rietumeiropas valstis, izņemot Lielbritāniju, nealkst sevi ziedot uz Afganistānas altāra. Pati Amerika ir pārliecinājusies, ka talibi un pārējie afgāņi ir ārkārtīgi ciets rieksts, pret ko var aplauzt zobus. Protams, Amerika cer uz citu valstu atbalstu, it sevišķi uz Krieviju. Krievijā jau tiek vervēti brīvprātīgie algotņi ar Afganistānas kara pieredzi, un Krievijas 201. divīzija Tadžikijā bija iesaistījusies kaujās ar talibu vienībām. Amerikāņiem nepieciešama "lielgabalu gaļa", kas piedalītos sauszemes operācijās. Ja "lielgabalu gaļa" atradīsies, amerikāņi kārtējo reizi tiks paglābti no kaunpilnas sakāves un turklāt nostiprināsies

Centrālāzijas reģionā. Šāda attīstība izjauks iecerētos infrastruktūras projektus Eirāzijā, kurā tieši Krievijai būtu centrālā loma. Galu galā šāda attīstība novedīs līdz Krievijas sadalīšanai, musulmaņu reģionu atdalīšanai un Krievijas kā pasaules politikas faktora likvidācijai uz mūžīgiem laikiem. Vai tas ir nepieciešams Krievijai?

Ja Krievija izvēlētos pret ASV tādu pašu taktiku, kā savulaik ASV pret PSRS, "Afganistānas slazds" aizcirstos un ASV ciestu pilnīgu sakāvi. Līdz ar to katastrofāli ciestu ASV hegemonija pasaulē un Krievija būtu atbrīvojusi pasauli no anglosakšu globalizācijas tīkliem. Pasaules ekonomiskās attīstības centrs pārvietotos uz Dienvidaustrumāziju. Atbrīvota no aglosakšu hegemonijas, Rietumeiropa varētu pievērsties plānotajiem infrastruktūras projektiem, kas to savienotu ar Dienvidaustrumāziju un pavērtu lielas attīstības iespējas arī Austrumeiropai, Krievijai un Centrālāzijas valstīm. Līdz ar ASV ietekmes samazināšanos pavērtos iespējas arī Tuvo Austrumu konflikta atrisināšanai un šo valstu iesaistīšanai kopējā Eirāzijas attīstības plānā. Visos gadījumos Krievijai būtu izcila loma, ko pastiprinātu fakts, ka tai ir daudz draugu milzīgajā islama pasaulē. Krievija būtu paglābusi ne tikai sevi, bet atbrīvojusi arī lielu daļu pasaules. Diemžēl izskatās, ka Krievijas valdība to negrib, bet cer caur pakalpošanu ASV iekļūt "Zelta miljardā", kas dzīvo uz pārējās pasaules rēķina.

Vai varam novērst III pasaules karu?

Daudzi komentētāji runā par III pasaules kara sākšanos. Nevar teikt, ka tāds vērtējums ir bez pamata. Radīta vesela nestabilitātes josla, kas stiepjas no Balkāniem līdz Vidējiem austrumiem un Centrālāzijai. Katrā no šiem reģioniem var sākties negaidīta konflikta eskalācija, kas var pārāugt kodolkarā. Bez tam Buša administrācija arvien skaļāk runā par Baltijas un pat Aizkaukāza valstu uzņemšanu NATO, kas var izrādīties nepieņemami pat līdz šim pacietīgajai Krievijai. Nav izslēgta valsts apvērsuma pabeigšana pašā ASV. Kopš 11. septembra ASV sabiedrība tiek turēta baiļu režīmā, ko pašlaik uztur ar Sibīrijas mēra draudiem. Ja Afganistānas bombardēšana nedos gaidītos rezultātus, tie paši spēki ASV var noorganizēt otru 11. septembra traģēdiju, kas pilnīgi diskreditēs Buša politiku, salauzīs pēdējo veselīgo gribu ASV sabiedrībā un ļaus varu pārņemt "nācijās glābšanas" režīmam, ko veidos tie paši cilvēki, kas organizēja 11. septembri. Tas būs klaji fašistisks un agresīvs režīms, kas bez kautrēšanās "civilizāciju konfliktu" pasludinās par savu oficiālo politiku un mēģinās tajā ievilkt arī pārējās NATO valstis.

Daudzi cilvēki pasaulē saprot draudošās briesmas, līdzšinējās politikas neprātu un bezperspektivitāti. Arī valdību aprindās. Bet viņi nespēj apturēt katastrofas tuvošanos, jo paši nespēj izrauties no tās **sistēmas** aksiomām, kas šo problēmu sākotnēji radījušas. Viņi nespēj pacelties virs vecajiem "spēles noteikumiem", lai atrastu radošu risinājumu. Šos cilvēkus arvien saista vecie eirocentrisma mīti un stereotipi, kas anglosakšu liberālisma modeli un tā reliģisko interpretāciju pasludinājuši par pārāko un pēdējo formāciju, kas uzspiežama pārējai pasaulei, kas attaisno netaisnību un izslēdz jebkādu dialogu ar cita

attīstības ceļa gājējiem. Dialogs nevar notikt starp kungiem un vergiem; dialogs var būt tikai brīvprātīgs un līdztiesīgs, un ja katra puse ir gatava mainīt savu sākotnējo nostāju, ja izrādīsies, ka tā bijusi kļūdaina.

Tāpat daudzi cilvēki uzskata, ka ASV ir visvarena, ka globālisms ir nenovēršams. Tā nu gluži tas nav. ASV Aizsardzības departamenta skaitļi liecina: 250 000 ASV karavīru ir izvietoti sešos kontinentos un 141 valstī. Amerikas militārie resursi ir tik izkliedēti pa visu pasauli, ka pēc 11. septembra ASV valdība bija spiesta lūgt NATO dalībvalstis Eiropā, lai tās nodrošina ASV gaisa telpas drošību, sūtot uz Amerikas kontinentu savas lidmašīnas ar AWACS sistēmu.

ASV valdības spēks lielā mērā balstās uz korumpētu režīmu atbalstu un tautu klusēšanu. Mēs klusējām, kad ASV iebombardēja akmens laikmetā Irāku, kad ASV atbalstītie spēki apšāva Krievijas parlamentu, kad ASV iebombardēja akmens laikmetā Dienvidslāviju. Mēs klusējam arī tagad, kad ASV un britu militārā mašīna gatavo humāno katastrofu Afganistānā. Kad pasaule beigs klusēt, ASV imperiālismu sagaidīs visu pasaules iekarotāju liktenis. Kā zināms, impērijas mirst no gremošanas traucējumiem, kad tās sagrakušas pārāk lielu kumosu.

Fašisma ēna pār Ameriku

Līdz 11. septembrim daudzi ASV apšaubīja prezidenta Buša ievēlēšanas likumību. Par viņa konkurentu Alu Goru bija nobalsojis vairākums vēlētāju. Bušu izdevās par prezidentu apstiprināt tikai ar krāpšanu Floridas štatā, republikāņu atbalstītāju pārsvaru ASV Augstākajā tiesā, agresīvu kampaņu presē un citām manipulācijām. Cīņas rezultātu par Buša administrācijas legalitāti galīgi izšķīra tikai 11. septembris. Tagad katrs iebildums pret Buša administrācijas rīcību tiek uzskatīts par antiamerikānisku vai pat tādu, kas atbalsta starptautisko terorismu. Republikāņu partijas labējam spārnam izdevies amerikāņu vairākumu apvienot ap Buša administrāciju īstenā karojoša nacionālisma garā. Slepēnības plīvura segtās administrācijas darbības un nodomi atbilst klasiskas fašistu diktatūras definīcijai. Citādi domājošie ir apspiesti, presi žņaudz cenzūra, ASV Konstitūcijas ceturtajā labojumā garantētie legālie aizsargmehānismi ir mainīti vai atcelti. Nevienš īsti nezina, cik "aizdomās turēto" ir apcietināts un kas ar viņiem notiek. Tādā nozīmē 11. septembri var vērtēt kā fašistisku apvērsumu ASV. Tā notikumus Amerikā pēc 11. septembra vērtē grāmatas "Feniksa programma" autors un liels speciālists CIP un narkotiku tirdzniecības jautājumos Duglass Valentains (*Douglas Valentine*), kura pētījums izmantots šajā materiālā.

Volters Pinkuss 21 oktobra *Washington Post* ziņo, ka FIB un Tieslietu departamenta izmeklētāji ir norūpējušies par apcietināto personu nesalaužamo klusēšanu. Sākusies diskusija, vai pret apcietinātajiem nav jāizmanto narkotikas un spīdzināšana, kā to mēdz darīt Izraēlas izmeklētāji pret palestīniešiem vai ASV slepeno dienestu darbinieki kara apstākļos.

Kopš 11. septembra ASV dzīvo apstākļos, kas līdzīgi kara stāvoklim. Bruņoti Nacionālās gvardes karavīri apsargā lidostas, visi pasažieri tiek pakļauti pazemojošai pārbaudei un pratināšanai, ap valdības ēkām saslietas dzelzsbetona barjeras, ASV sākuši darboties Staļina parauga kara tribunāli, kas savā darbībā izmanto slepeni gūtu informāciju, kādu neņemtu vērā parastās tiesas. Prezidenta administrācija izdevusi slepenus dekrētus. Viens no tiem, kas atklāts, ir CIP vīriem dotā atļauja nogalināt bez tiesas lēmuma. Pretterorisma politikas ietvaros tiek gatavotas daudzas specifiskas pretterora programmas un operācijas.

Pretterorisma operācijas pašā ASV koordinē nesen dibinātais un bijušā Pensilvānijas gubernatora Toma Ridža vadītais Tēvzemes Drošības birojs (*Office of Homeland Security* jeb OHS). Plānots, ka jaunizveidotais OHS koordinēs vairāk nekā 40 federālo aģentūru (izlūkdienesti, drošības dienesti u.c. likumsargi) darbu. Ridža vietnieks ir pretterorisma speciālists ar Vjetnamas kara pieredzi Veins Daunings. Daunings būs arī OHS saikne ar Pentagona pretterorisma

vienībām, kas specializējušās “brutālajā taktikā”, kas izmantojama kara apstākļos. Daunigns acimredzot pārraudzīs arī kara tribunālu darbību. Šai sakarā ar tieslietām saistītais ASV izdevums *Legal Times* 25. oktobrī publicēja materiālu “Kā mēs sodījām sabotierus”, kur stāstīts, kā II pasaules kara laikā bez tiesas tika pakārti seši vācu tautības saboteri.

OHS funkcijas un pilnvaras vēl nav pilnībā definētas. Vēl nav skaidrs, cik lielā mērā var tikt izmantotas spīdzināšanas metodes un nogalināšana bez tiesas, bet administrācijas propagandisti jau iezīmē gaidāmos apvēršņus. Bijušais pretterorisma speciālists Reigana administrācijā Maikls Ledīns *National Review Online* 1. oktobrī raksta par izlūkdienestu un likumu izpildīšanas aģentūru sadarbības perspektīvām.

Darba koordinēšanas organizatoriskās problēmas Ledīns identificē ar ideoloģiju. Daļēju vainu par 11. septembri viņš uzveļ Klintona administrācijai, kas drošības jautājumus esot visādi noniecinājusi un izsmējusi. Ledīns ar uzbrukumu Klintonam savā rakstā cenšas papildus legalizēt Buša administrāciju un attaisnot tās iesāktās represijas pret cilvēkiem, kas it kā pārstāvēt Klintona atbalstītājus. It kā pēc Klintona pavēles veiktā medikamentu rūpnīcas iznīcināšana Sudānā, Afganistānas bombardēšana, atbalsts pilsoņu karam Kolumbijā, karš Dienvidslāvijā, nebeidzamās sankcijas pret Irāku un totālais atbalsts Izraēlai nebūtu nopietni ņemams un pietiekams. Pats zīmīgākais, ka šie Klintona cilvēki, kas smējušies par drošības problēmām, netiek nosaukti, atstājot reakcionārajam republikāņu spārnam brīvas rokas caur OHS apkarot visus politiskos pretiniekus, lai tiem rastos vajadzīgais respekts pret legāli apšaubāmo Buša administrāciju.

Pēc Ledīna domām, pašmāju terorisma risinājums panākams, izdzēšot “samaitātā prāta ieradumus”, kas arvien saglabājušies atbildīgajos orgānos un sabiedrībā. Tas nozīmē “pareizas” ideoloģijas iedzīvināšanu caur oficiālo *domu policijas* institūtu OHS, radot politiski korektu, pret drošības jautājumiem jūtīgu, vienveidīgu ASV pilsoņu masu, kas maršē vienā solī un vicina karogus, kad vien nepieciešams uzvarēt kārtējā mūžīgajā karā. Tā ir gribas problēma.

“Jaunais laiks prasa cilvēkus ar jauniem standartiem,” uzstāj Ledīns. Un šim laikam der vecā devīze: “Nogalini viņus visus, gan Dievs pēc tam izšķiros. (..) Visa politiskā pasaule to sapratīs un tam aplaudēs.” Bijušajiem padomju pilsoņiem šāda valoda ir pazīstama no Staļina laikiem.

Ja Ledīnam līdzīgi domājoši cilvēki ņems virsroku, “jaunais laiks” nozīmēs sabiedrību, kurā galvenais organizatoriskais princips ir terors. “Jaunie cilvēki” būs tie, kas iekšējās drošības apsvērumus pieņems tik nopietni, lai atbalstītu “jaunos standartus”, kas kara tribunāliem atļaus spīdzināt un pakārt Amerikā un veikt masu slepkavošanas jebkurā pasaules punktā, kur vien pastāvēs aizdomas par teroristu atrašanos. Tā būs, ja Amerikas labējiem izdosies ar teroru pakļaut Amerikas sabiedrību savai ideoloģijai. Galvenais princips ir pasludināts: “Vai nu jūs esat ar mums vai – pret mums!”

OHS priekšvēsture

Lai gan OHS bija dibināts tūlīt pēc 11. septembra, sagatavošanās darbi sākās vismaz pirms četriem gadiem. ASV Nacionālās drošības komisija XXI gadsimtam (*U.S. Commission on National Security*), ko vadīja Gerijs Harts un Vorens Radmens, jau 2001. gada janvārī ierosināja dibināt līdzīgu iestādi. Bet vēl dziļākas saknes šai iestādei meklējamas pirms 35 gadiem CIP Saigonas birojā. CIP vadība domāja: lai uzvarētu Vjetnamas karā, jāiznīcina Ziemeļvjetnamas (vjetkongu) politiskās un administratīvās organizācijas infrastruktūra, to panākot ar terora metodēm. 1964. gadā tika apstiprināta pirmā pretterora programma, kas “nesīs briesmas un nāvi” vjetkongu ierēdņiem un atbalstītājiem. Pirmais CIP Saigonas biroja vadītājs Pjērs Desilva (*Peer DeSilva*) neslēpa, ka ar pretterorismu viņš saprot to pašu teror, tikai tas esot tainīgs un pareizs, jo vērstis pret “viņiem”, nevis “mums”. 44 Dienvidvjetnamas provincēs tika ierīkoti slepeni pratināšanas un informācijas vākšanas centri, kas kopā ar aizturēšanas vietām veidoja veselu gulaga sistēmu. Ap centriem tika uzcelts augsts žogs ar bruņotiem sargtorņiem un komunikāciju sistēmu, kas centrus savienoja ar Saigonu. Centrus CIP virsnieku vadībā apkalpoja privātās drēbēs tērpti Dienvidvjetnamas slepenās policijas aģenti, kas visā valsts teritorijā izveidoja informatoru tīklu vjetkongu ierēdņu un viņu simpatizētāju atpazīšanai. Balstoties uz vienu anonīma ziņotāja ziņojumu, katrs aizdomās turētais varēja būt arestēts un ieslodzīts uz neierobežotu laiku. Šie aresti balstījās uz administratīvās aizturēšanas (*An Trī*) likumiem, tāpēc parastās tiesas šos arestus nevarēja ne apšaubīt, ne pārtraukt. Arestētos spīdzināja, līdz tie atzinās, informēja, mira vai tika nosūtīti uz kara tribunālu.

Tomēr 1966. gadā kļuva skaidrs, ka šīs sistēma negūst panākumus, jo vjetkongi guva arvien lielāku popularitāti vietējo iedzīvotāju vidū. CIP smadzeņu centrs nolēma, ka problēma ir organizatoriska: slepeno operāciju virsnieki nepietiekami dalās informācijā ar CIP uzraugiem, nav darbības koordinācijas ar vismaz 25 institūcijām, t.sk. ASV armiju, kara floti un gaisa spēkiem. Šīs nepilnības nolēma likvidēt, nodibinot Informācijas koordinācijas un izmantošanas programmu (*Intelligence Coordination and Exploitation Program* jeb ICEX), ko vadīja Evanss Parkers, sadarbojoties ar pieredzējušu Francijas pretņemieru speciālistu Rožeru Trenkvieru (*Roger Trinquier*). Drīz šo programmu pārdēvēja par Feniksa programmu (*Phoenix Program*).

Feniksa centri tika ierīkoti visos Vjetnamas rajonos, pretterora vienības veica operācijas gandrīz katrā ciemā. Ņemot vērā jau izskanējušos paziņojumus un iesaistītos cilvēkus, var gaidīt, ka arī OHS centri atvērsies katrā ASV pavalstī un veidos informatoru tīklu katrā ASV pilsētā. Par centru vadītājiem tiks izvēlēti republikāņu labējam spārnam lojāli un “politiski korekti” pilsoņi. Visus līmeņus vadīs un kontrolēs Bušam uzticami cilvēki, kas savāko informāciju izlaidīs caur savu ideoloģisko filtru. Par aizdomās turamiem vispirms kļūs miera kustības aktīvistu, dabas draugu, pret globalizāciju noskaņotie cilvēki, tie, kurus Amerikā sauc par liberāļiem un kreisajiem, un pārējie Buša režīma oponenti. ASV Galvenais prokurors Džons Aškrofts jau apsolījis arestēt un turēt apcietinājumā

jebkuru par terorismu aizdomās turēto un veikt totālu novērošanu. Neviens gan nav definējis, kas tiks uzskatīts par aizdomās turēto. To savulaik nedarīja arī Vjetnamā. Aizdomās turamos noteica pēc ideoloģiskām pazīmēm: "Kas nav ar mums, tas ir pret mums." Turklāt nepietiek, ja persona izrāda pasīvu atbalstu – jāparāda aktīva rīcība pret "viņiem".

Tātad, nedodot definīciju aizdomās turamajiem, tiek pavērts ceļš plašām politiskām represijām. Buša administrācijas iesniegtā un ASV Kongresa pieņemtā pretterorisma likumdošana pieļauj slepenas dzīvokļu pārbaudes aizdomās turētiem amerikāņiem, pasta sūtījumu pārbaudes, telefona sarunu noklausīšanos, interneta sakaru kontroli, datoru informācijas konfiskāciju u.c. līdzīgus "instrumentus, kas atvieglo administratīvo nastu".

"Vienīgi nodevēji neatbalsta valdību"

Visa Feniksa programma Vjetnamā balstījās uz "administratīvās aizturēšanas" tiesībām. Administratīvo aizturēšanu izmantoja visos gadījumos, kad nebija pietiekamu pierādījumu personas tiesāšanai par noziegumu. Lai slepenā policija tevi uzmodinātu pusnaktī un aizvestu uz aizturēšanas centru vai nogalinātu, nevajadzēja nēsāt ieroci, izplatīt pretinieka propagandu vai mājās slēpt pretinieka aģentu. Pietika, ja tu kritiski izteicies vai sludināji mieru. Šo sistēmu varēja brīvi izmantot korumpēti ierēdņi saviem savtīgiem nolūkiem. Kā izteicās CIP virsnieks Lū Koneins: "Fenikss bija milzīga iebaidīšanas shēma, kas kalpoja Vjetnamas valdībai." Kā 1971. gada 15. jūlijā rakstīja *The New York Times*: 14 mēnešos Dienvidvjetnamā tika "neitralizēti" 26843 ar militāro darbību nesaistīti vjetkongu simpatizētāji. Kad par šo operāciju atbildīgajam Viljamam Kolbijam ASV Kongresa debatēs vaicāja, vai viņš ir pārliecināts, ka spēj vjetkongu aģentus atšķirt no lojāliem Dienvidvjetnamas pilsoņiem, Kolbijs atbildēja noliedzoshi. Tikmēr asinskārie Vjetnamas drošībnieki krāja saviem upuriem nogrieztās ausis. Vēlāk šie slepkavas bija tie, kas pēc Vjetnamas kara emigrēja uz ASV.

Vjetnamā tika izstrādātas un plaši izmantotas arī psiholoģiskā kara metodes, kas šodien izsmalcinātas līdz politiskās mākslas līmenim. Neviens negribēja nokļūt "Feniksa" melnajā sarakstā vai uz meklēto personu ziņojuma dēļa. Nevēlēšanās kaut kā aizskart "Feniksa" aģentu kalpoja kā vislabākais stimuls kļūt par šīs organizācijas informatoru vai izpalīgu. "Fenikss" sāka masīvu reklāmas kampaņu, ko nosauca par "Tautas informēšanas programmu". Zem "Cilvēku pasargāšanas no terora" karoga "Feniksa" psiholoģiskā kara komandas izbraukāja visu Vjetnamu, izplatot CIP sagatavotās skrejlapas, plakātus, filmas, radioaparātus, televīzijas šovus, transparentus un uz automobiļiem piestiprinātus skaļruņus. Mērķis bija publiku pārliecināt, ka vienīgi nodevēji neatbalsta valdību, ka drošības spēki ir visur un redz visu – kā Dievs. "Mēs zinām, kas tu esi, Džon Smit. Mēs zinām, kur tu dzīvo. Mēs zinām, ka tu esi nodevējs un teroristu pakalpiņš. Drīz karavīri un policija atnāks, lai tevi savāktu. Tāpēc nāca pie prāta, Džon Smit, pirms nav par vēlu!" skanēja tipiskos raidījumos. Tāpat kā tagad Afganistānā izmētātas skrejlapas, kas talibus apraksta kā antiislamiskus, tā

Vjetnamā komunisti propagandas materiālos tika attēloti kā sociāli destruktīvs spēks, kas pārkāpj Konfūcija tradīciju. Lai nenokļūtu “Feniksa” melnajos sarakstos un pierādītu savu lojalitāti, vjetnamiešiem bija aktīvi jāmeklē un jāuzrāda valsts ienaidnieki.

Amerikas terorisma tradīcijas

Amerikai ir sena terorisma tradīcija. Par pirmajiem pašmāju teroristiem tika pasludināti Amerikas indiāņi. To iznīcināšanai tika izgudrotas daudzas metodes, piemēram, ar bakām inficētu segu izdalīšana “humānās palīdzības” kampaņās. Vēlāk par teroristiem sauca tos amerikāņus, kas cīnījās par verdzības atcelšanu. Pret tiem par labu atzina tādu līdzekli kā slepenās “Kukluksklan” vienības, kas sevī apvienoja veselu ideoloģisku kokteili: sākot no masonu slepenajām mācībām, līdz rases tīrības, patriotisma un kristīgā fundamentālisma hibrīdam.

XIX gadsimta beigās par apkarojamiem teroristiem tika uzskatīti arodbiedrību aktīvistu. Kad privātās armijas ar tiem nespēja tikt galā, cīņai pret arodbiedrībām tika nodibināts FIB. FIB “atklāja”, ka arodbiedrības baro un kontrolē ārvalstu aģenti: ebreji, boļševiki un dažādi imigranti. Ar laiku boļševikus nomainīja komunisti, pilsoņa tiesību un pretkara kustību aktīvistu, kurus arī, kā apgalvoja FIB, kontrolē ārzemnieki. Lai neitralizētu radikālās kustības, 50. gados tika dibināta FIB Pretizlūkošanas programma jeb COINTELPRO. Tās mērķis bija gādāt par iekšējo drošību “kārtīgiem amerikāņiem”. Šim nolūkam FIB salīga aģentus provokatorus, melnās propagandas meistaros, uzbrukuma grupas un slepkavas. Viens no COINTELPRO upuriem varētu būt cilvēka tiesību aktīvistu Martins Luters Kings un vairāki citi nēģeru aktīvistu.

Ap 1967. gadu FIB sāka meklēt saistību starp minētajiem aktīvistiem un ārvalstu slepenajiem dienestiem, pirmām kārtām VDK. Līdz ar to izmeklēšanas aktivitātēs tika iesaistīti arī CIP aģenti, kas iefiltrējās studentu organizācijās un pretkara kustībās. Studentu kontrolei tika izmantota gan vadoņu uzpirkšana, gan studentu pilsētiņu piepludināšana ar narkotikām, “sekso revolūcijas” elementiem un masu kontrkultūru, ko sauc arī par popkultūru vai rokkultūru.

Pēc šīs operācijas atmaskošanas 1967. gada februāra žurnālā *Ramparts* un sekojošā skandāla radikālajām kustībām pievienojās daudzi agrāk mēreni studenti, un pretkara kustība uzplauka ar negaidītu spēku. Prezidents Džonsons uzticēja CIP izmeklēt un izsekot *Ramparts* raksta autoru Robertu Šieru un tā sākās CIP operācija “Haoss”, ko vadīja CIP veterāns Ričards Obers. Obara Pretizlūkošanas un speciālo operāciju grupa (CI/SOG) darbojās līdz 1974. gada martam. Lai noskaidrotu radikālo grupu sakarus ar ārvalstu izlūkdienestiem, “Haoss” un COINTELPRO radīja Starpdepartamentu izlūkošanas vienību IDIU. Obers kļuva par CIP pārstāvi IDIU, ko savukārt vadīja ASV Valsts departamenta cilvēki. Tādējādi informācija par disidentiem tika novadīta cilvēkiem ar politiskām interesēm, nevis tiem, kam jā rūpējas par iekšējo drošību. Prezidents Niksons pavēlēja sākt slepenas “Haosa” operācijas pret disidentiem. “Haosa” telpās Lenglījā tika slepeni savākta informācija par visiem aizdomās turētajiem. “Haosa” savāktā informācija bija tik slepena, ka ar to neiepažīstināja pat augstākos CIP ierēdņus.

“Haosa” virsnieki sāka vervēt savus dubultaģentus radikālajās organizācijās. Šie rekrūši izgāja īpašus kursus, tika apmācīti slepenajās mākslās, apgādāti ar nepieciešamo tehniku, naudi un viltotiem dokumentiem, un izsūtīti darbam ārzemēs. Tur šie dubultaģenti un pievilinātāji uzvedās kā parasti disidenti, gaidot, ka ar viņiem kontaktēsies ārvalstu dienesti.

Te jānorāda, ka mūsdienās prezidents Bušs piešķīris CIP vēl nebijušas pilnvaras un iespējas caur OHS savu darbību koordinēt ar drošības spēkiem un militārām aprindām. Par galveno teroristu uzbrukuma novēršanas instrumentu oficiāli pasludinātas slepenās operācijas. Sibīrijas mēra kampaņa, kas izskatās pret labējo radikāļu darbu, iespējams, domāta politisku un psiholoģiskā kara mērķu sasniegšanai. Nav izslēgts, ka arī OHS, līdzīgi kā “Haoss”, sūtīs savus dubultaģentus uz ārvalstīm, lai atklātu Buša politikas pretiniekus arī pašās ASV. Simtiem Amerikas uzņēmumu un iestāžu jau ir ierakstītas CIP novērošanas sarakstā. Buša administrācijas pārstāvis izteicās, ka ar nokļūšanu šajā CIP sarakstā pietiek, lai šāda uzņēmuma darbība tiktu paralizēta un pārtraukta.

Arī “Haosa” darbinieki savulaik sniedza informāciju par ASV pilsoņiem. Par katru aizdomās turēto informāciju apkopoja individuālā mapē. Līdz ar kompjūteru ieviešanu šī informācija tika automatizēta, apkopota un sistematizēta. Ar IBM datoru palīdzību tika izveidota datu bāze ar nosaukumu “Hidra”. Šajā bāzē bija apkopota informācija par 300 000 aizdomās turētajiem. “Hidra” attīstījās paralēli ar “Feniksa” informācijas bāzi. To papildināja ar pasta pārtveršanas programmu HTLINGUAL, kas bija daļa no “Haosa” operācijas. Mūsdienās datoru informācijas bāzēs apkopota un kompjuterizēta informācija praktiski par katru amerikāni. Izmantojot bailes no Sibīrijas mēra sūtījumiem, kas varētu būt arī pašas CIP provokācija, var tikt izveidota HTLINGUAL līdzīga vēstuļu pārtveršanas sistēma. OHS direktors Toms Ridžs par savu vietnieku jau pieņēmis “kiberdrošības” ekspertu Ričardu Klārku, kas kontrolēs un ieviešs cenzūru “politiski nekorektai” informācijai internetā.

No kā radās Votergeitas skandāls?

Paranoidālā prezidenta Niksona administrācija 1970. gada decembrī IDIU ietvaros izveidoja slepenu Izlūkinformācijas novērtēšanas komiteju, kas vāca informāciju arī par Niksona politiskajiem pretiniekiem ASV. Informāciju saņēma Niksona laika galvenais prokurors Džons Mičels, kuru 1975. gada februārī notiesāja kā galveno vainīgo Votergeitas skandālā, bet kontrolēja vēl tagad ietekmīgais Henrijs Kisindžers. Te atkal redzam paralēles: arī Buša administrācijas galvenajam prokuroram Džonam Aškroftam ir dota svarīga loma OHS darbībā.

“Haosa” birojā tika sakoncentrēta neiedomājama vara. Obers no CIP puses pārraudzīja un koordinēja Nacionālo komisiju civilo nemieru jautājumos, Ginsburga Vardarbības cēloņu un novēršanas komisiju. Viņš koordinēja Likuma izpildes veicināšanas administrāciju, Speciālo dienestu vienības (*Sarkanās brigādes*) lielāko pilsētu policijas departamentos. Informāciju viņš nodeva tieši Ričardam Helmsam, ko vēlāk tiesāja par melošanu ASV Kongresam saistībā

ar CIP lomu Aljendes valdības gāšanā Čīlē. Oboers darbojās arī Hastona komitejā, ko vadīja pretizlūkošanas priekšnieks Viljams Salivans, kurš 1977. gadā tika nogalināts.

CIP izpilddirektors Viljams Kolbijs 1972. gadā bija satraukts par iespējamo CIP likvidēšanu, ja kļūtu zināmas šīs organizācijas slepenās aktivitātes. 1973. gadā, būdams CIP direktors, Kolbijs atklāja dažas nelegālas CIP aktivitātes un veica nelielu kadru tīrīšanu. Bet tā bija tikai acu apmānīšana, jo "Haosa" aģentūra savu darbību turpināja. Papildus 1972. gada jūlijā Kolbijs dibināja Starptautiskā terorisma grupu (ITG), kas vāca informāciju par starptautisko terorismu un lidmašīnu nolauptīšanām, kā arī balto rasistu un nēģeru aktīvistu darbību ASV. Arī šī informācija nonāca Henrija Kisindžera rīcībā. Vēl tika radīta "Niksona kabineta komiteja terorisma apkarošanai". Pēc Votergeitas skandāla "Haosa" darbība tika aizliegta, bet "Haosa" informācijas bāze iznīcināta netika, jo CIP "nespēja" dot disidenta definīciju, tāpēc juridiski nevarēja noteikt, kura informācija savākta nelikumīgi.

"Feniksa" programma darbību nebeidza arī pēc Vjetnamas kara, kad tās funkcijas globālām pretterorisma operācijām pārmantoja CIP Speciālo operāciju nodaļa SOD, ko komplektēja no "Feniksa" veterāniem. 1973. gadā par SOD vadītāju apstiprināja pirmo "Feniksa" priekšnieku Evansu Pārkeru un nodaļa tika specializēta "komunistu nemieru" apspiešanai dažādos pasaules reģionos. Par tuvākajiem sabiedrotajiem SOD izvēlējās ASV uzticīgos militāros diktatorus fašistiskajās valstīs un ar prieku tos apmācīja, kā ar teroru, psiholoģiskā kara metodēm un "nāves eskadroniem" apspiest savas tautas. Vislielākais "sasniegums" bija militārais apvērsums Čīlē.

Galvenais CIP mērķis Čīlē bija "serializēt" (ar "ziepju operām") un atomizēt (sašķelt) Čīles sabiedrību, kas bija saliedējusies ap Aljendes valdību. Pēc CIP programmas, vidusslānis tika organizēts, lai "aizstāvētu brīvību", militāristus mudināja "ievieš pagaidu kontroli", bet strādniekus – "atteikties no tiekšanās pēc varas". Vidusslāni iebaidīja ar neticamiem vardarbības aktiem, kurus pierakstīja kreisajiem radikāļiem (patiesībā mežonīgās slepkavības veica Čīles slepenais dienests DINA).

Pēc "Bumbu skolas" aizliegšanas (kur studentus trenēja terora rīku gatavošanai un izmantošanai), Fort Beningā (Džordžijas štatā) šo darbu turpināja "Amerikas skola", kuru absolvēja neskaitāmi Dienvidamerikas militāro un policijas iestāžu darbinieki, kas vadīja terora operācijas Dienvidamerikā. Dienvidamerikā tika radīts "Feniksa" programmas dvīņubrālis, ko sauca par "Operāciju Kondors". Tajā iesaistīja daudzus pret Kastro noskaņotus kubiešus. Neviens operācijas "Kondors" veikto noziegumu izpildītājs vai organizētājs netika sodīts.

Pēc prezidenta Niksona atstādināšanas no amata, viņa vietā nāca "neievēlams" prezidents Fords. Gatavojoties, ka viņš nākamajās vēlēšanās neuzvarēs, SOD galvenie operatori labprātīgi iesniedza atlūgumu un pārgāja strādāt uz dažiem ārvalstu dienestiem, kā arī šim nolūkam radītām naftas, kuģošanas un kompjūteru ražošanas konsultāciju kompānijām. Kad vēlēšanās uzvarēja Džimijš Kārters, viņš par CIP direktoru iecēla Stensfildu Terneru.

Pamatojoties uz slikto slavu, ko CIP iemantoja Džordža Buša vecākā un pārējo labējā spārna vadītāju laikā, Terners krietni samazināja SOD skaitlisko sastāvu, likvidēja CIP kontrolēto aviokompāniju *Air America* un par SOD vadītāju iecēla bijušo *Air America* vadītāju Džeimsu Glerumu.

Reigana un Buša izvirzīšanas operācijas

Ar to Kārtera administrācija iemantoja milzīgu CIP *vanagu* naudu. Lai nodrošinātu Kārtera sakāvi nākamajās 1980. gada vēlēšanās, CIP izmantoja savus aģentus un “Feniksa” metodes, lai pret saviem politiskajiem pretiniekiem izvērstu plašu psiholoģisko un diskreditācijas karu. Apvainotie slepenā kara operatori slēdza sadarbības līgumus ar Izraēlas un Taivānas aģentūrām, lai turpinātu “nāves eskadronu” darbību Dienvidamerikā, apkarotu arodbiedrības un cilvēktiesību aktīvistus un citus oligarhijas ienaidniekus. Lai kompensētu savus zaudējumus, sabiedrotie militāristu aprindās sāka formēt savas bruņotās vienības: *Delta* vienības, jūras spēku vienības *Seal* u.c.

Kopš Izraēlas “Sešu dienu kara” pieauga terorisms Tuvējos austrumos. Tika laupītas lidmašīnas, sagrābti ķīlnieki. Vardarbības vilnis savu kulmināciju sasniedza 1970. gada 6. septembrī, kad Palestīnas atbrīvošanas organizācija nolaupīja četras uz Ņujorku izlidojušās lidmašīnas. 1972. gadā arābu kaujinieki nolaupīja Lufthanzas lidmašīnu ar 172 pasažieriem, starp kuriem bija arī Roberta Kenedija dēls. Ķīlniekus atbrīvoja pēc pārrunām un izpirkšanas naudas saņemšanas. Bet pārrunas ar laupītājiem kļuva nepopulāras, kad Minhenes olimpisko spēļu laikā palestīnieši nolaupīja Izraēlas atlētus, no kuriem astoņi mira sekojošajā apšaudē. Tikmēr politisko mērķu sasniegšanai arvien biežāk tika izmantots terors, dzima arvien jaunas grupas: palestīniešu “Melnsais septembris”, Bādera-Mainhofs grupa Vācijā, *Action Direct* Francijā, “Sarkanās brigādes” Itālijā u.c. 1977. gadā pasaulē sāka runāt par valsts atbalstītu terorismu.

Lai gan ASV Kongress nespēja pabeigt CIP nelikumību izmeklēšanu un šķīta, ka tai nekad nebūs gala, ASV administrācija bija spiesta atbildēt uz starptautiskā terora izaicinājumu. Tā arī nepieņemot terorisma definīciju, ITG tika pārdēvēta par Terorisma biroju un turpināja darbu. Tie paši Buša kadri aicināja darbiniekus sevi reklamēt citu spēka struktūru nodaļām. Birojs saņēma jaunus kompjūterus un no CIP ēkas pagraba pārcēlās uz ceturto stāvu. Pretterorisma akcijas tika ieteikts pārdēvēt par “zemas intensitātes karadarbību”, jēdzienu “antiterorisms” lietoja plašas politikas apzīmējumam, bet jēdzienu “pretterorisms” – attiecināja uz specifisku, tūlītēju rīcību. Speciālo vienību “Delta” pakārtoja CIP sniegtajai informācijai.

1978. gadā par slepeno operāciju vadītāju tika iecelts Vjetnamas kara veterāns Viljams Baklijs. 1979. gadā viņš darbojās Sīrijā, tad apmācīja Ēģiptes prezidenta Anvara Sadata miesassargus. 1981. gadā viņš kopā ar CIP direktoru Viljamu Keisiju brauca uz Sauda Arābiju, lai sagatavotu slepeno ASV militāro bāzu celtniecību, kuras vēlāk izmantoja karam pret Irāku, kā arī iegūtu finanses *contras* partizānu bruņošanai karam pret Nikaragvu. Tā paša gada oktobrī Baklija

trenētie miesassargi nogalināja Ēģiptes prezidentu Sadatu. Šī slepkavība sašķobīja un lielā mērā anulēja prezidenta Kārtera panākto Kempdeividas miera līgumu starp arābiem un Izraēlu. Nu Izraēla varēja iebrukt Libānā, lai uzbruktu palestīniešu bāzēm un bēglu nometnēm. Izraēlas ģenerāļa Ariela Šarona aģenti kristiešu milicijās veica vienu no lielākajiem terora aktiem: nogalināja simtiem palestīniešu Sabras un Šatilas bēglu nometnēs. Pašlaik Šarons ir Izraēlas premjerministrs. Pret viņu Beļģijas tiesā vērsta apsūdzība par noziegumu pret cilvēci. Tāpat kā pret Niksona Nacionālās drošības padomnieku Henriju Kisindžeru par kara noziegumiem Čīlē.

Bet par pagrieziena punktu CIP terorā kļuva ASV vēstniecības ieņemšana Teherānā 1979. gada 4. novembrī un tās darbinieku saņemšana ķīlā. Irānas dienestu rīcībā nonāca visi CIP aģentu saraksti atbilstošajā reģionā. Šis notikums atstāja milzīgu iespaidu uz ASV iedzīvotāju prātiem un jūtām. Sākās propagandas karš starp *Lielo sātanu* un islama fundamentālistiem. Ķīlnieku glābšanas operācija izgāzās. ASV iedzīvotājus pārņēma vispārēja nedrošības sajūta. Atkal radās vajadzība pēc slepenajām operācijām. Ķīlnieku krīze ievilkās 6 mēnešus, apdraudot prezidenta Kārtera pārvēlēšanu. To veikli izmantoja republikāņu partijas labējais spārns: Reigans un Bušs krīzi pārvērta par galveno priekšvēlēšanu jautājumu. Reigans nosodīja Kārtera krusta karu par cilvēka tiesībām un pieteica totālu karu pret starptautisko terorismu. Vēl Reigans paziņoja, ka nekad neielaidīsies sarunās ar teroristiem. Tikmēr viņa komanda tieši to sāka darīt.

Ar CIP sabiedrotais Irākas prezidents Sadams Huseins (interesanti, ka arī tā laika Irānas vadītājs Homeīnī bija CIP cilvēks) sāka karu pret Irānu. Bet Reigana kampaņas vadītājs Viljams Keisijs noorganizēja, lai viceprezidenta kandidāts un bijušais CIP direktors Džordžs Bušs 1980. gada 18 – 19. oktobrī Parīzē tiktos ar Irānas valdības pārstāvjiem. Tika panākta vienošanās, ka Irāna visu priekšvēlēšanu laiku paturēs gūstā amerikāņu ķīlniekus, bet Amerikas puse par to slepus pārdos Irānai modernākos ieročus, kas tai nepieciešami karā pret Irāku. Tā arī notika: amerikāņu ķīlnieki tika atbrīvoti tieši jaunā prezidenta Reigana inaugurācijas dienā, bet Irāna caur Izraēlu saņēma ASV ieročus. Izraēlas starpnieka Manušera Gorbanifara alkatības dēļ šī operācija gan nonāca dienas gaismā un izcēlās *Iran-contra* skandāls, bet bija jau par vēlu, jo Bušs bija izsludinājis krusta karu pret *Launuma impēriju* PSRS, kas novērsa uzmanību no vecajiem grēkiem. Kā starpnieks *Iran-contras* plānā starp Izraēlu un CIP darbojās arī mums pazīstamais patreizējā kara ideologs un Buša padomnieks Maikls Ledīns.

Vai Amerikai būs savs gulags?

Labējo ideologu un CIP dzīlēs dzima plāns, kā iznīcināt komunismu, saasinot reliģiskās jūtas ap PSRS un PSRS iekšienē dzīvojošajās islama tautās. Un ASV administrācija ķērās pie islama fundamentālisma radīšanas un izplatīšanas. Lai gādātu ieročus un naudu sev uzticīgiem kaujiniekiem visās pasaules malās, CIP cilvēks Olivers Nortss ar CIP cilvēka Manuela Noriegas palīdzību organizēja

masveida narkotiku ieviešanu ASV pilsētās. Vēlāk tas pats Noriega kalpoja par iemeslu ASV iebrukumam Panamā. 1983. gadā Oliveris Norts nodibināja slepenu "Križu pārvaldīšanas centru" un izstrādāja REX 84 plānu, kas paredzēja ASV Konstitūcijas darbības apturēšanu nacionālās krīzes, kodolkara un plašu iekšējo nemieru gadījumā, kā arī gadījumā, ja pašā ASV rodas nopietna pretestība ASV karaspēka militārai invāzijai kādā no ārvalstīm. Norta plāns paredzēja pašmāju disidentu savākšanu un internēšanu tādās nometnēs kā Oukdeilā (Luizjānas štats).

Šis Norta plāns var noderēt arī patreizējai Buša administrācijai. Kā redzam mūsdienās, arī ASV oligarhijas veidotie islama "brīvības cīnītāji" pašlaik labi noder "terorisma apkarošanas" operāciju turpināšanai visā pasaulē, kuru mērķis gan nav terorisma iznīcināšana, bet vēl lielāka eskalācija, lai to savukārt izmantotu vēl plašāku un tālāku tās pašas oligarhijas mērķu īstenošanai.

Prezidenta Buša jaunākā administrācija pretterorisma cīņu izmanto kā nelikumīgu operāciju veikšanas mehānismu savu finansiālo patronu labā, apejot ASV Kongresa uzraudzību un apspiežot ASV iedzīvotāju kritiku un neapmierinātību. Pretterorisms ir labējā spārna fašistiski noskaņoto republikāņu politiskais un psiholoģiskais ierocis. Tā pieslīpēšana tika pabeigta 1986. gadā, izveidojot CIP pretterorisma centru.

Par tā vadītāju iecēla Duanu Kleridžu (*Duane Clarridge*) – vīru ar lielu pieredzi terorisma organizēšanā. Kā dedzīgs labējā spārna ideologs viņš 60. gados kalpoja par CIP centra priekšnieku Turcijā, kad tur uzzēla fašistiskās terora organizācijas "Pelēkie vilki" darbība: spridzināšana, nevēlamu ierēdņu, žurnālistu, studentu, tiesnešu, arodbiedrības darbinieku, sociāldemokrātu, citu kreiso un kurdu aktīvistu nogalināšana. Kopš tā laika Turcijas militārā diktatūra ir uzticamākais ASV sabiedrotais, kam tiek piedotas terora akcijas pret kurdiem un citiem nevēlamiem elementiem.

1976. gadā Kleridžs kopā ar Tedu Šakliju savervēja Albertu Hakimu (vēlāko *Secord's Enterprise* vadītāju, kas nodarbojās ar slepenām ieroču piegādēm), lai spiegotu pret Irānu. Drīz pēc tam Šaklijs bija spiests demisionēt dēļ saviem sakariem ar CIP virsnieku Edu Vilsonu, kas Lībijai pārdeva 20 tonnas sprāgstvielu. Pēc tam Kleridžs kalpoja par CIP centra vadītāju Romā. Tieši tajā periodā, kad notika ar "Pelēkajiem vilkiem" saistītais atentāts pret Romas pāvestu. No 1981. līdz 1984. gadam Kleridžs vadīja CIP nodaļu Latīņamerikā. Tajā periodā tika mīnētas Nikaragvas ostas un *Contras* partizāniem izdalītas "slepkaavošanas rokasgrāmatas". Kleridžs palīdzēja *Contras* partizānus apgādāt ar palestīniešiem atņemtajiem ieročiem. Kā Eiropas CIP nodaļas vadītājs Kleridžs spēlēja vienu no centrālajām lomām *Iran-contras* operācijā. Kad viņa loma tika atklāta un Kleridžu atbrīvoja no darba CIP un notiesāja, veco draugu amnestēja neviens cits kā Džordžs Bušs. Ar to Bušs nodrošinājās pret viņa lomas atklāšanu šajā skandālā.

Par Ameriku kā galveno starptautiskā terorisma vairotāju varētu rakstīt vēl daudz, bet jādodomā, ka tāpat viss skaidrs. Bet, sākot ar 11. septembri, šis 30 gadus rūpīgi gatavotās slepeno operāciju struktūras beidzot ieguvušas gandrīz

neierobežotas pilnvaras, ir apvienotas zem vienota OHS jumta un apbruņotas ar kara tribunāliem, kas darbojas ārpus ASV civilajiem likumiem un bauda vēl lielāku rīcības brīvību nekā parastās kara tiesas.

Galvenais prokurors Aškrofts paziņojis, ka teroristi nav pelnījuši ASV konstitūcijas garantēto aizsardzību. Kara tribunālu tiesnešus no virsnieku vidus iecels ASV Aizsardzības ministrs. Šie tiesneši būs atkarīgi no savas militārās priekšniecības. Kara tribunāliem, lai pieņemtu lēmumu, nav nepieciešamas liecības – pietiks ar pienestām ziņām, izlūkinformāciju vai spīdzināšanā iegūtu “atzīšanos”. Lai pieņemtu lēmumu, arī nāves spriedumu, nav nepieciešama vienprātība starp visiem tribunāla tiesnešiem. Pārsūdzēt spriedumu var vienīgi ASV prezidentam un aizsardzības ministram. Apsūdzētajam nav tiesību izvēlēties vai noraidīt tiesnešus. Tribunāla sēdes un viss izmeklēšanas process var notikt pilnīgā slepenībā un jebkurā vietā, ja vien iegūta aizsardzības ministra atļauja. Piemēram, nāves spriedumu var pieņemt lidojošā lidmašīnā, un nāvei nolemtu no šās lidmašīnas izmest okeānā.

Fašisma ēna nolaidusies pār katru amerikāni. Katrs var tikt pakļauts FIB, CIP vai OHS novērošanai, katra amerikāņa pasts un pat e-pasts var tikt kontrolēts, katram var konfiscēt datora informāciju, bez tiesas sankcijas sagrābt īpašumu utt. Katra aizdomīga rīcība var izsaukt mājas, personas un interneta novērošanu, aizliegumu lidot ar lidmašīnu u.c. represijas. Galu galā var iznīcināt aizdomīgās personas privāto uzņēmumu un pašu administratīvi arestēt.

Tas pats var draudēt arī citu valstu pilsoņiem. Buša administrācijas sūtnis Apvienotajās nācijās Džons Negroponte paziņojis, ka ASV jāuzbrūk arvien vairāk valstīm. Negroponte zina, ko saka, jo arī pats Reigana administrācijas laikā dienējis par sūtni Hondurasā, palīdzējis tur dibināt labējā režīma visslavenāko “nāves brigādi” – *Bataljonu 316*.

Buša administrācija antiterorisma vārdā var turpināt spīdzinātāju un tirānu trenēšanu “globālajam karam pret terorismu”. Buša politiku atbalstošās valstis, arī Latvija, jau apsoltījušas uzņemt katru saistību, ja vien to prasīs ASV administrācija. Jau tagad šīs valstis pēc Vašingtonas pavēles iesaldē savu pilsoņu kontus bankās. Varbūt drīz pietiks vismazākās saistības vai simpātiju izpaušmes pret Buša pretiniekiem, piemēram, palestīniešiem, lai varas iestādes, piemēram, Latvijā, iemestu tevi cietumā, atņemtu iztikas līdzekļus vai vismaz nolauptu humora izjūtu. Jā, jā, var izrādīties, ka būs liegts pat pasmieties par radušos stāvokli, jo arī to var iztulkot kā neolojalitātes izrādīšanu.

Visbeidzot, jau tagad jūtams, ka mūsu masu informācijas līdzekļi darbojas melnās un pelēkās propagandas režīmā, ka pretēji viedokļi gandrīz netiek publicēti. Mūs bombardē ar dezinformāciju, kā nekad agrāk. Mums stāsta, ka tagad, pēc 11. septembra, sācies jauns laikmets un mums jāklūst par jauniem cilvēkiem šajā “brīnišķajā jaunajā pasaulē”, kurā beztermiņa apcietināšanas, spīdzināšanas un nogalināšanas atbrīvos mūs no aizdomās turamiem ienaidniekiem un darīs mūs brīvus.

Kā norādīts izdevumā *Marine Corps Gazette*, psiholoģiskās operācijas var kļūt par galveno operatīvo un stratēģisko ieroci, kas tiks izmantots mēdiju un

informācijas invāzijas formā. Loģiskās mīnas un datoru vīrusi (arī latentie vīrusi) var tikt izmantoti, lai izjauktu gan civilās, gan militārās aktivitātes. Ceturtās paaudzes aģenti var tikt izmantoti masu mediju manipulācijās, lai mainītu sabiedrības viedokli gan dzimtenē, gan visā pasaulē. Līdz pakāpei, kad prasmīga psiholoģisko operāciju izmantošana var novērst kaujas vienību nodomus.

“Televīzijas ziņas var kļūt par spēcīgāku ieroci nekā bruņotas divīzijas,” informē izdevums. Par pasaules teroristu lielāko ienaidnieku antiterorisma vārdā var kļūt katrs no mums. “Kad Bušs, Čeinijs, Kondolīza Raiza un Pauels saka, ka Amerikai 50 gadus būs jāizcīna nerimstošs karš, lai sasniegtu mieru, viņi melo, jo karš nav miers, dārgo pilsoni,” tā savu pētījumu noslēdz Duglass Valentains, novēlējams, lai arī turpmāk amerikāņi varētu dzīvot brīvā republikāniskā iekārtā.

Apsūdzība “civilizētajai pasaulei”

Pēdējos 30 gados izdots daudz grāmatu par komunisma noziegumiem, kurus veicis galvenokārt PSRS režīms. Tas ir apsveicami, tomēr paturot prātā, ka arī komunisms kā ideoloģija ir dzimis Rietumos. PSRS un Krievijas noziegumiem pievērsies arī mūsu cienījamais publicists Visvaldis Lācis, sarakstot grāmatu “Etniskie konflikti Austrumeiropas tautu vēsturē”. Grāmatā atrodamas daudzas vērtīgas lappuses, tomēr vērojama zināma vienpusība: bieži vien Krievijas caru veiktie “varoņdarbi” apskatīti, tos izraujot no pasaules notikumu kopsakarībām, kur nozīmīga vieta atrastos arī Rietumu lomai šajos noziegumos. Visvalža Lāča vienpusīgums gribot vai negribot saskan ar pašlaik Latvijā valdošā proriētumnieciskā režīma oficiālo nostāju, kas Rietumus nekritiski pasludinājis par “civilizēto pasauli” (it kā citas tautas būtu dzīvnieki) un bez tautas piekrišanas velk mūs Eiropā. It kā Latvija jau 700 gadus nebūtu smakusi zem “civilizēto” Rietumu kundzības, kuri mūs, kad tas vien šķitis izdevīgi, ir vienkārši iztirgojuši. Kā lopus. Krievija un viss, kas ar to saistīts, 4. maija režīma ideoloģijā personificē ienaidnieka tēlu. Bet vai tā ir visa patiesība?

Vēsturē latvieši, sev par nelaimi, pārāk bieži ir iekrituši vienpusējā pasaules redzējumā, kas mūs ievēdis strupceļā, no kura visas izejas saistītas ar sāpīgiem zaudējumiem. Nekritiska mētāšanās starp Rietumiem un Austrumiem mums ir izmaksājusi pārāk dārgi. Tāpēc būtu lietderīgi atsvaidzināt vēsturisko atmiņu un vismaz īsi pārskatīt arī Rietumu pasaules noziegumus, ar to aizpildot Visvalža Lāča atstātos “baltos plankumus”. Šajā pārskatā bez tiešiem Rietumu noziegumiem uzskaitīti arī citi notikumi un Rietumos dzimušās ideoloģijas, kas atstājušas dziļas pēdas pasaules vēsturē. Protams, saraksts varētu būt arī kādas 10 reizes garāks, bet tas nav šīs plānās grāmatas uzdevums. Mans mērķis ir tikai rosināt, lai profesionālie vēsturnieki vai citi entuziasti šo sarakstu papildinātu un apaudzētu ar “vēstures gaļu”. Pārskatā atspoguļoti tikai modernie laiki.

1492 Kolumbs atklāj Ameriku.

1494 Spānija un Portugāle sadala jaunatklātās zemes ietekmes sfērās, lai novērstu savstarpējus konfliktus.

1494 Francija iebrūk Itālijā. Itālijai palīdz Spānija. Karš turpinās līdz **1559.** gadam.

1498 Vasko de Gama atrod jūras ceļu uz Indiju.

1500 Anglija un Holande sāk uzbrukt Spānijas kuģiem un spāņu kolonijām Amerikas kontinentā.

1500 Āfrikā un Amerikā sākas vergu tirdzniecība, kas oficiāli turpinās līdz **1860.** gadiem.

1503 Karalis Ferdinands V nodibina Tirdzniecības padomi, ar to paverot

durvis mērķtiecīgai koloniālisma politikai jaunatklātajās zemēs.

1509 Karību salu iedzīvotājus spāņi sāk izmantot kā vergus.

1510 Portugāle sagrābj stratēģiskas ostas ceļā no Persijas līča līdz Indijai.

1513 Spānija pasludina Kluso okeānu par Spānijas jūru.

1517 Mārtiņš Luters sāk kristīgās baznīcas reformāciju.

1519 Amerikas indiāņi sāk masveidīgi izmirt no eiropiešu ievestajām slimībām. Mirst miljoni.

1522 Ķīnieši padzen portugāļus no Ķīnas reģiona.

1523 Zviedrija atgūst neatkarību.

1530 Livonijā (Latvijā un Igaunijā) ievieš Romas tiesību principus, kas legalizē verdzību un dzimtbūšanu.

1532 Portugāle kolonizē Brazīliju.

1533 Spāņi sāk inku zemes iekarošanu.

1534 Pāvests Pāvils III sāk pretreformāciju.

1534 Anglijas monarhija atdalās no Katoļu baznīcas.

1534 Nodibinās jezuītu ordenis.

1535 Francija sāk Kvebekas kolonizāciju.

1537 Spāņu konkistadori Amerikā sāk apkarot viens otru.

1540 Anglijas karalis Henrijs VIII konfiscē katoļu īpašumus.

1553 Sabrūk Inku impērija Amerikā.

1562 Francijā tiek nogalināti tūkstošiem protestantu (kalvinisti), sākas reliģisks karš, kas turpinās līdz 1598. gadam.

1563 "Ziemeļu septiņgadu karā" Zviedrija, Dānija, Lībeka, Polija un Lietuva karo par Baltijas teritorijām.

1582 – 1663 Āfrikāņu ciltis Angolas teritorijā cīnās pret portugāļu kolonizatoriem.

1588 Anglijas flote sakauj "Spāņu armādu".

1600 Starp Eiropas lielvalstīm sākas t.s. tirdzniecības kari koloniju dēļ, kas turpinās visu gadsimtu. Piedalās Holande, Portugāle, Spānija un Anglija.

1600 – 1629 Zviedrija karā pret Poliju un Lietuvu iegūst sev Vidzemi un Igauniju.

1600 Anglijas karaliene Elizabete I dibina Anglijas Austrumindijas kompāniju, kas ir galvenais Indijas pakļaušanas un kolonizācijas instruments. Militārām darbībām kompānija izmanto algotņus.

1602 Arī Holande dibina Holandes Austrumindijas kompāniju, kas kolonizē Indonēziju un dominē Dienvidāzijā.

1604 Dibinās franču kolonijas visā Kanādas teritorijā.

1607 Briti nodibina koloniju Virdžīnijā (Amerika).

1612 Briti ieīrko pirmās manufaktūras Indijā, kas drīz noved pie miljoniem Indijas audēju bada nāves.

1618 – 1648 Eiropas centrā sākas "30 gadu karš", kas ir reliģisks un dinastiju karš. Vairākos reģionos, it īpaši Vācijā, tiek iznīcināta vairāk nekā puse iedzīvotāju.

1626 Holande par 24 dolāriem nopērk no indiāņiem Manhetenu, kas mūsdienās ir pasaules finansu centrs.

1627 Francija cenšas kolonizēt visu Ziemeļameriku.

1640 Japāna aizver durvis Rietumu tirgotājiem, līdz ar to sevi paglābjot no kolonizācijas.

1641 Holande atņem Portugālei Malaku.

1642 – 1648 Anglijā notiek pilsoņu karš, kurā uzvar Olivers Kromvels. Kromvels nežēlīgi iekaro Īriju.

1645 – 1700 Ziemeļamerikā notiek t.s. Bebru kari par tiesībām tirgoties ar bebbriem.

1650 – 1800 Apgaismības laikmets, kas nes arī jaunas revolūcijas, ideoloģijas un karus, vājina tradīciju un reliģijas nozīmi.

1652 – 1678 Notiek karš starp Angliju un Holandi, kura noslēgumā Anglija kļūst par lielāko jūras lielvalsti.

1652 Holande sāk kolonizēt Dienvidāfriku.

1654 Rietumeiropā tiek ieviestas zemes mantošanas tiesības, kas veicina arī spekulācijas un dzīvošanu no rentes.

1674 Francija nodibina Pondičeri koloniju Indijā.

1682 Briti nodibina Pensilvānijas koloniju Amerikā.

1685 Luis XIV padzen no Francijas hugenotus (kalvinistu protestantus).

1688 “Dižā revolūcija” Anglijā gāž katoļu karali.

1699 Karlovicas līgums noslēdz karu starp Austriju un Otomaņu impēriju.

1699 Francija apbruņo indiāņus, lai cīnītos pret britu ekspansiju Amerikā.

1700 – 1721 Dānija, Krievija, Saksija un Polija izcīna “Ziemeļu karu” pret Zviedrijas interesēm Baltijā.

1701 – 1714 Eiropas valstis karo par Spānijas karaļa troņa pārņemšanu.

1721 Pēteris I kļūst par Krievijas imperatoru.

1730 Imperatores Annas Ivanovnas laikā Krieviju faktiski pārvalda Kurzems hercogs (vācietis) Ernests Bīrons.

1735 Krievija sabiedrojas ar Austriju karā pret Otomaņu impēriju.

1743 Zviedrijas karš ar Krieviju beidzas ar miera līgumu, kas Krievijai piešķir jaunas teritorijas. Par zviedru Vidzemi Krievija samaksāja Zviedrijai 2 miljonus dālderu.

1750 Eiropā sākas Romantisma kustība, kas apkaro Apgaismības laikmeta pārmērības. Idealizējot pagātni, arī romantisms iegūst reakcionāras izpausmes, kā nacismu.

1756 – 1763 “Septiņu gadu karš”, kurā Prūsija cīnās pret Habsburgu impērijas, Francijas, Krievijas un Zviedrijas aliansi.

1757 Briti iekaro Bengāliju.

1759 – 1767 Spāņi un portugāļi padzen no Dienvidamerikas jezuītus.

1759 – 1760 Briti iekaro Kvebeku un pēc tam visu Kanādu, izspiežot Franciju.

1760 – 1842 Ķīna ļauj eiropiešiem tirgoties pie Kantonas, kas vēlāk beidzas ar Ķīnas pakļaušanu.

1763 Franči un indiāņi tiek pilnīgi sakauti, briti pārņem visas franču kolonijas Amerikā.

1764 Buksaras kauja, kas nostiprina britu kontroli Indijā.

1767 – 1799 Indijas musulmaņi karo pret britu kolonizatoriem.

1770 Briti izrēķinās ar dumpiniekiem Bostonā, kuri boikotēja britu tirgotājus un protestēja pret britu nodokļiem.

- 1770 – 1820** Argentīnā notiek revolucionārs karš pret Spānijas kundzību.
- 1772 – 1793** Prūsija, Krievija un Austrija veic otro Polijas sadalīšanu.
- 1773** Amerikas kolonisti sagrābj britu kuģus un noslīcina jūrā tējas kravas.
- 1775 – 1783** Amerikāņu karavīri ieņem britu cietokšņus, sākas Amerikas revolūcija un Neatkarības karš, ko briti cenšas apspiest militāriem līdzekļiem.
- 1776** Pieņemta ASV Neatkarības deklarācija.
- 1776** Kā ideoloģisku atbildi Amerikas revolūcijai britu filozofs Ādams Smits saraksta "Tautu bagātību", kas ir "brīvā tirgus" sistēmas bībele. Šo ideoloģiju līdz mūsdienām izmanto tautu aplaupīšanai un paverdzināšanai. Arī marksisti un nacisti Ādamu Smitu uzskata par savu klasiķi.
- 1777** Vermontas pavalsts (ASV) aizliedz verdzību.
- 1778** Briti iebrūk Džordžijas pavalstī, sākot "Dienvidu stratēģiju", kuras mērķis ar vietējo lojālistu palīdzību sašķelt ASV.
- 1778 – 1779** Austrija un Prūsija karo par Bavārijas kontrolēšanu.
- 1778 – 1850** San Martina karo par neatkarību no Spānijas.
- 1780 – 1781** Peru iedzīvotāji saceļas pret Spānijas kundzību.
- 1781** Krievijas imperatore Katrīna II slēdz slepenu līgumu ar Habsburgu impēriju, lai turkus izdzītu no Eiropas.
- 1787** Britu flote ierodas Austrālijā, lai sāktu tās kolonizāciju.
- 1789 – 1799** Notiek franču revolūcija, ko sākotnēji iedvesmo Amerikas revolūcija, bet vēlāk tā pāraug britu iedvesmotā jakobīņu terorā.
- 1789** Džeremijs Bentams publicē utilitārisma teoriju, ko Rietumi izmanto pakļauto tautu samaitāšanai un sociālai kontrolei.
- 1791** Īri dibina Īru brīvības biedrības.
- 1791** Vergu sacelšanās Haitī.
- 1792** Austrija un Prūsija slēdz savienību pret revolucionāro Franciju. Francija pieteic karu Habsburgiem (Austrijai).
- 1793** Pret Franciju dibinās liela koalīcija: Lielbritānija, Austrija, Prūsija, Holande, Spānija un Sardīnija. ASV pasludina neitralitāti.
- 1798 – 1801** Francija okupē Ēģipti.
- 1799** Napoleons Bonaparts veic apvērsumu Francijā, pēc kā sāk plašu militāru kampaņu Āfrikā, Āzijā un Eiropā.
- 1798** Britu mācītājs Tomass Maltuss publicē nezinātnisku zemes pārāpdzīvotības teoriju, ko Rietumu imperiālisti izmanto līdz mūsu dienām.
- 1807** Napoleons sakauj Krievijas armiju, noslēdz līgumu, kurā sadala ietekmes sfēras Eiropā, un slepenu līgumu par alianses veidošanu pret Lielbritāniju.
- 1807 – 1809** ASV pārtrauc tirdzniecību ar Eiropu.
- 1808 – 1814** Pussalas karš, kurā Napoleons iebrūk Spānijā un Portugālē, saceļot nemieru vilni arī šo valstu kolonijās.
- 1812** Napoleons iebrūk Krievijā, bet dažādu problēmu dēļ spiests savu armiju lielā nekārtībā izvest.
- 1812** ASV sāk karu pret britu interesēm Amerikā.
- 1812** Neatkarību pasludinājusī Venecuēla to zaudē pēc Spānijas iebrukuma.
- 1814 – 1815** Pēc Napoleona sakaušanas Vīnes kongress pārzīmē Eiropas karti, cenšoties sasniegt spēku līdzsvaru kontinentā.

1815 Vaterlo kaujā Francijas armija tiek sakauta pavisam. Napoleons atskāks no troņa. Austrija, Prūsija, Krievija un Lielbritānija dibina “Četrkāršo aliansi”, lai nodrošinātu Vīnes kongresa lēmumus un pasargātu monarhijas.

1816 Neatkarību pasludina Argentīna un Čīle. Spānijas spēki tiek sakauti smagās kaujās.

1819 Pēc spāņu sakāves dibinās Kolumbijas republika.

1819 ASV sāk militāri izspiest Spāniju no Ziemeļamerikas.

1821 Pēc Kordobas līguma ievieidojas Meksikas impērija.

1822 Arī Brazīlija sevi pasludina par impēriju.

1823 Visa Centrālamerika pasludina neatkarību no Spānijas un Meksikas, un izveido Centrālamerikas federāciju.

1823 ASV prezidents Monro izstrādā doktrīnu, pēc kuras viss Amerikas kontinents pasludināts par slēgtu Eiropas kolonizācijai.

1824 Spāņus padzen arī no Peru.

1825 Krievijā parādās daudz sekotāju Rietumeiropā dzimušajam nihilismam, par kura galvenajiem ideologiem tiek uzskatīti Šopenhauers un Niče. Nihilisms noliedz visas pozitīvās vērtības. Tas veicina anarhismu un terorismu.

1831 – 1855 ASV prezidents Endrjū Džonsons pavēl indiāņu ciltīm atstāt ASV dienvidaustrumu pavalsts un pārvietoties uz rezervātiem. Tiek izjaukta indiāņu dzīve un liela daļa ceļā mirst. Šis ceļš nosaukts par “asaru taku”.

1836 Notiek Alamo kauja starp meksikāņiem un ASV. Nodibinās Teksasas republika, ko vēlāk iekļauj ASV.

1838 – 1919 Notiek trīs neveiksmīgi britu mēģinājumi ar karu pakļaut Afganistānu.

1838 – 1840 Gvatemalas revolūcija.

1839 – 1843 Kad Ķīna pretojas opija ievēšanai valstī, Lielbritānija sāk I Opija karu pret Ķīnu. Ķīna spiesta atvērt savas ostas britiem un atdot Honkongu.

1840 Jaunzēlandē noslēdz līgumu ar Lielbritāniju, cerot uz aizsardzību, bet briti Jaunzēlandi kolonizē.

1844 Fr. Engelss sagādā naudu, lai K. Markss varētu izstrādāt komunisma teoriju.

1845 ASV anektē Teksasu un sāk karu pret Meksiku.

1845 – 1850 Briti Īrijā mākslīgi izraisa t.s. kartupeļu badu. Mirst vairāk nekā 2 miljoni īru, daudzi tiek deportēti vai izbrauc uz Ameriku.

1846 – 1848 ASV sāk karu pret Meksiku. Meksika zaudē pusi savas teritorijas. ASV sev pievieno arī Kaliforniju.

1848 Parīzē notiek Februāra revolūcija. Tās iespaidā līdzīgas revolūcijas sākas arī citās Eiropas pilsētās. Komunistu līga pieņem Komunistu manifestu.

1850 – 1864 Ķīnas dienvidu rajonos notiek sacelšanās, kas beidzas ar valdošās dinastijas gāšanu.

1851 Austrālijā sākas zelta drudzis, kas izraisa britu kolonistu pieplūdumu un Austrālijas aborigēnu deportācijas.

1853 – 1856 Anglija un Francija, aizstāvot Turciju, sakauj Krievijas armiju. Pēc sakāves Krimas karā Krievijā sākas liberālās reformas.

1856 – 1860 Lielbritānija ar Francijas palīdzību sāk Otro Opija karu pret Ķīnu, okupē lielas teritorijas un ieceļ Ķīnai sev labvēlīgu imperatoru.

1857 – 1859 Briti nežēlīgi apspiež sepoju sacelšanos Indijā.

1858 Darvins uzraksta savu nezinātnisko evolūcijas teoriju, kas tiek izmantota cīņai pret reliģiju, tautu tradīcijām un nacionālās atbrīvošanās kustībām. To izmantot arī marksisti un nacisti.

1860 – 1861 Britu “Dienvidu stratēģijas” rezultātā ASV dienvidu štati atdalās un nodibina konfederāciju.

1862 Pēc franču misionāru ielaišanas Francija sāk Vjetnamas iekarošanu. Vjetnamu pievieno Francijas kontrolētajai Indoķīnas savienībai.

1862 Meksikas armija sakauj franču iekarotājus.

1861 – 1865 ASV plosās nežēlīgs pilsoņu karš, kurā uzvaru pār dienvidu konfederāciju gūst ziemeļu savienība.

1864 – 1871 Karš pret Franciju apvieno sadrumstalotās vācu valstiņas.

1864 – 1876 Marksistu sakūdītā kustība Londonā nodibina I Internacionāli.

1866 Sakautie konfederācijas virsnieki ASV dibina slepenu rasistu organizāciju “Kukluksklan”.

1867 Lai neitralizētu ungāru nacionālistus, Austrija izveido Austroungārijas impēriju.

1870 – 1871 Notiek Francijas – Prūsijas karš, kurā Francija tiek sakauta. Vācija sev pievieno Elzasu-Lotringu. Turpmāk šo valstu attiecības ir ļoti naidīgas.

1874 – 1875 Pret ASV indiāņiem tiek vērstas “Bifeļu karš”. Indiāņus padzen no Teksasas.

1876 Siu cilts indiāņi sakauj ASV armijas korpusu.

1879 Briti nodevīgi uzbrūk un sakauj zulu cilts karotājus Dienvidāfrikā.

1879 – 1883 Bolīvija, Čīle un Peru karo par nitrātu atradnēm. Uzvar Čīle.

1882 Vācija, Austroungārija un Itālija izveido “Trīskāršo aliansi”, kas vērstas pret Franciju.

1883 – 1885 Nīče savā grāmatā pasludina, ka “Dievs ir miris” un izvirza teoriju par pārcilvēku, ko vēlāk izmanto nacisti.

1884 – 1885 Notiek Francijas – Ķīnas karš. Francija iegūst Vjetnamu.

1884 – 1885 Eiropas lielvalstis sadala Āfriku ietekmes sfērās, lai mazinātu savstarpējus konfliktus. Āfrikas tautu pārstāvji Berlīnes konferencē nav pieaicināti. Āfriku sadala uz kartes ar lineālu, atstājot iemeslu konfliktiem, kas turpinās vēl mūsdienās.

1885 Musulmaņu karotāji izdzen no Hartūmas britu-ēģiptiešu armiju.

1888 Brazīlijā tiek oficiāli atcelta verdzība.

1890 Briti padara Zanzibāru par savu protektorātu.

1893 Francija kolonizē Laosu.

1893 ASV karavīri gāž monarhiju Havaju salās.

1895 Zigismunds Freids izstrādā psihoanalīzes teoriju, kuras redzējumā cilvēks pazemināts līdz ar seksu apsēsta dzīvnieka līmenim.

1897 Hercls dibina cionistu kustību, kuras mērķis atjaunot ebreju valsti Palestīnā.

1898 Britu karaspēks iekaro Sudānu.

1898 ASV anektē Havaju salas.

1898 – 1901 Pēc tam, kad Filipīnas atbrīvojas no Spānijas jūga, valsti nežēlīgi iekaro amerikāņi.

1898 It kā palīdzot Kubai, ASV sāk karu pret Spāniju. Spānija zaudē arī Puertoriko un Filipīnas.

1898 – 1901 Ķīnā notiek “Bokseru sacelšanās” pret ārvalstu kundzību. Eiropas valstis sacelšanos nežēlīgi apspiež un palielina savu kundzību.

1899 – 1902 Pretojoties britu ekspansijai, Transvālā sākas Būru karš. Briti būrus sakauj un nežēlīgi apspiež, daudzus ievieojot koncentrācijas nometnēs.

1899 Britu filozofs Hjūstons Stjūarts Čemberlens saraksta grāmatu *Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts*, kas liek pamatus vācu nacismam. Līdz 1925. gadam viņš saraksta vairākas līdzīga satura grāmatas.

1902 Pēc garām karošanas desmitgadēm briti par savu koloniju pārvērš Ašanti impēriju Āfrikā (Zelta krastā).

1904 Anglija un Francija slēdz “Sirsnīgo aliansi”, nokārtojot savus strīdus par kolonijām.

1904 – 1905 Krievija zaudē karu ar Japānu. Pēdējā karo kā Lielbritānijas sabiedrotā.

1907 Briti vienojas ar Krieviju par ietekmes sadali Irānā, Afganistānā un Tibetā. Vēlāk šis līgums tiek likts pamatā “Trīskāršajai antantei” starp Angliju, Franciju un Krieviju. Līdz ar to ir izlikti “kauliņi I pasaules karam.

1911 Itālija iebrūk Lībijā un karā līdz 1943. gadam iznīcina pusi Lībijas iedzīvotāju.

1912 – 1913 Ar britu atbalstu sākas Balkānu kari, kuros pret turkiem cīnās Grieķija, Serbija, Melnkalne un Bulgārija. Izdzinušas turkus, Balkānu valstis sāk apkarot viena otru, cenšoties “atjaunot” savas iedomātās robežas.

1914 – 1918 32 valstis iesaistās I pasaules karā. Sabrūk Austroungārijas un Krievijas impērijas. Krievijā varu pārņem Rietumu kapitāla atbalstītie boļševiki. Vainu par kara izraisīšanu Antante uzveļ Vācijai un uzliek tai nesamaksājamas kontribūcijas.

1914 – 1946 Britu politiķis, slepeno dienestu darbinieks un nezinātniskas fantastikas rakstnieks Herberts Velss popularizē pasaules valdības nepieciešamību un oligarhiskas sabiedrības kontroles shēmas.

1918 – 1921 Pilsouņu karš Krievijā nogalina miljonus. Karā aktīvi un ar bruņojuma piegādēm iesaistās Rietumu valstis.

1922 Pie varas Itālijā nāk Musolīni fašistu režīms. Vienlaikus ar Rietumu oligarhijas atbalstu cīņu par varu sāk Ādolfa Hitlera vadītā nacionālsociālistiskā partija Vācijā.

1926 ASV izraisa pilsoņu karu Nikaragvā un ievēd savu karaspēku.

1927 Vācijā darbību izvērš eksistenciālisma un nacisma ideologs Martins Heidegers.

1929 Sabrūk ASV akciju birža, kas izraisa “Lielo depresiju” visā pasaulē. Depresija turpinās līdz 1941. gadam, kad to pārvar ar II pasaules karu.

1932 Aldos Hakslijs izdod grāmatu “Lieliskā jaunā pasaule”, kas popularizē Rietumu parauga totalitārismu un dzimstības kontroli.

1933 Hitlers kļūst par Vācijas kancleru, bet ASV Franklins Rūzvelts izsludina “Jauno vienošanos”, kas vērsta pret saimniecisko depresiju un nacistisku organizāciju tīkojumiem pēc varas.

1935 – 1936 Itālija iekaro Etiopiju un iekļauj to Itālijas pārvaldītajā

Austrumāfrikas reģionā.

1936 – 1939 Pilsoņu karš Spānijā. Uzvar labējo spēku diktators Franko.

1938 Briti un ASV atrod naftu Sauda Arābijā. Sākas Rietumu iespiešanās arābu zemēs, Rietumiem paklausīgu diktatoru iecelšana.

1938 Vācija anektē Austriju.

1938 Minhenē Vācija, Itālija, Francija un Lielbritānija paraksta paktu, kas Vācijai ļauj pievienot Sudetijas apgabalu. Rietumu iekārdināts, Hitleris Vācijai pievieno visu Čehoslovākiju un kopā ar PSRS iekaro Poliju.

1939 Pēc klusas vienošanās ar Lielbritāniju un Franciju paktu ar Vāciju paraksta arī PSRS. Notiek Baltijas un citu reģionu sadalīšana ietekmes sfērās. Hitlera bruņošanās rūpniecību līdz 1942. gadam atbalsta Rietumu lielkapitāls.

1939 – 1945 II pasaules karš. Nogalināti miljoni un vēlreiz tiek pārdalīta Eiropa un ietekmes sfēras. Ap 55 miljoniem cilvēku pasaulē maina dzīvesvietu (tautu staigāšana).

1941 Pēc Japānas uzbrukuma ASV jūras bāzei Havaju salās Amerika sāk karu pret Japānu un iesaistās II pasaules karā.

1942 Februārī ASV savus japāņu izcelsmes pilsoņus līdz 1945. gadam iesloca koncentrācijas nometnēs.

1944 Bretonvudā (ASV) rietumvalstis lemj par ekonomisko kārtību pasaulē un dibina Starptautisko valūtas fondu, kas vēlāk tiek izmantots kā galvenais neokoloniālais un globalizācijas instruments.

1945 Bez militāras nepieciešamības, brīdī, kad Japānas valdība neoficiālās sarunās piekritusi kapitulācijai, ASV nomet atombumbas uz Hirošimu un Nagasaki.

1945 Bez militāras nepieciešamības Rietumu sabiedrotie iznīcina vācu kultūras pilsētu Drēzdeni. Ugunsgrēkā iet bojā ap 150000 cilvēku – gan vietējie, gan Austrumeiropas bēgļi.

1945 Februārī notiek Jaltas konference, kurā uzvarošā koalīcija lemj par jaunu Eiropas sadalīšanu.

1945 Nodibināta ANO, kurā veto tiesības un faktiskā vara dota lielvalstīm.

1946 – 1954 Francija apspiež Vjetnamas neatkarības centienus, bet cieš militāru sakāvi.

1946 – 1949 ASV sniedz palīdzību Čankaiši režīmam Ķīnas pilsoņu karā.

1947 – 1948 ASV ievie savu 6. floti Itālijas ostās, lai iespaidotu vēlēšanu rezultātus un “novērstu komunistu nākšanu pie varas”.

1946 – 1949 ASV palīdzēja izraisīt pilsoņu karu Grieķijā un varu sagrābt represīvam režīmam.

1945 – 1953 ASV apkaroja it kā kreisos spēkus Filipīnās, kas pretojās Japānas okupācijai. Pēc kara ASV iecēla Filipīnās vairākas marionešu valdības, ieskaitot diktatoru Markosu.

1945 – 1953 ASV karo Korejā, nogalinot 1,3 miljonus korejiešu, un arvien nav izvedusi savu karaspēku no Dienvidkorejas.

1947 ANO asambleja lemj par Palestīnas sadalīšanu un Izraēlas dibināšanu.

1947 ASV prezidents Trumens savā runā iezīmē doktrīnu, kas izsludina cīņu pret komunismu un aukstā kara sākšanos starp Rietumiem un Austrumiem.

1948 Dienvidāfrikā baltie nodibina apartheīda režīmu.

1949 Rietumvalstis nodibina NATO, kas sākotnēji ir aizsardzības organizācija pret PSRS, bet pēc Padomju savienības sabrukuma paliek par agresīvu Rietumu gribas uzspiedēju pasaulei.

1949 – 1953 ASV un Lielbritānija vairākkārt mēģina gāzt Albānijas valdību un atjaunot monarhiju.

1952 ASV atbalsta apvērsumu Kubā, par diktatoru ieceļot Batistu.

1953 ASV un Lielbritānija panāk patriotiskā Irānas premjera Muhameda Mosade gāšanu. Nogalināti 70 000 cilvēku.

1953 – 1954 ASV specdienesti gāž Gvatemalas valdību un ieceļ sev paklausīgu diktatūru, kas represijās izmanto “nāves eskadronus”, iznīcinot ap 120 000 cilvēku.

1956 – 1958 Balstoties uz t.s. Eizenhauera doktrīnu, ASV nostiprinās Vidējos austrumos, demonstrējot spēku un iejaucoties Sīrijas, Jordānijas un Libānas iekšējās lietās.

1957 – 1965 ASV iejaucas Indonēzijas iekšējās lietās un izraisa karu pret patriotisko Indonēzijas līderi Sukarno. Notiek vairāki apvērsumi, kamēr varu sagrābj ģenerālis Suharto. Pilsoņu karā nogalināts apm. viens miljons cilvēku.

1953 – 1964 ASV un Lielbritānija veic graujošu darbību Britu Gvinejā.

1954 – 1962 Francija neveiksmīgi mēģina apspiest atbrīvošanās kustību Alžīrijā.

1955 – 1973 ASV veic karadarbību Kambodžā, gāžot prinča Sianuka valdību un paverot ceļu “sarkano khmeru” jeb Polpota režīmam, kas Kambodžā veica vēl neredzētu genocīdu.

1956 Lielbritānija, Francija un Izraēla uzbrūk Ēģiptei, kas nacionalizējusi Suecas kanālu.

1960 – 1965 Ar ASV atbalstu tiek gāzts Kongo patriotiskais līderis Lumumba un iecelts ar CIP saistītais Mobutu.

1960 Lielbritānija sāk “Pārmaiņu vēju” politiku, kas paredz formālas neatkarības piešķiršanu nestabilajām Āfrikas valstīm (kas uz kartes iezīmētas ar lineālu), Rietumiem paklausīgu režīmu iecelšanu, privātu armiju izmantošanu nevēlamu režīmu gāšanai un brīvā tirgus sistēmas uzturēšanu, lai nodrošinātu lētas izejvielas un vergu darbaspēku. Citādi to sauc par neokoloniālismu.

1961 Ar ASV atbalstu tiek mēģināts gāzt Kubas valdību. Pēc neveiksmes ASV piespiež citas valstis ieviest Kubas ekonomisko blokādi.

1961 – 1973 ASV karo Vjetnamā, nometot 14 miljonus tonnu aviobumbu, izmantojot napalmu, ķīmiskos un bakterioloģiskos ieročus. Nogalināti vairāk nekā 4 miljoni vjetnamiešu.

1961 – 1964 ASV atbalsta apvērsumu pret Brazīlijas prezidentu Gulartu, pēc kā 15 gadus valda militāra hunta.

1963 – 1966 Ar ASV palīdzību tiek gāzts demokrātiski ievēlētais Dominikas prezidents Bošs. Vēlāk ASV Dominikā ieved 23 000 karavīrus, lai nepieļautu Boša varas atjaunošanu. Nogalināti 3000 cilvēku.

1963 Nogalināts ASV prezidents Dž. Kenedijs, kas bija izaicinājis pasaules varenos.

1964 – 1973 Pēc ilgām destabilizācijas akcijām pret demokrātiski ievēlēto Čīles prezidentu Aljendi ASV izdodas organizēt asiņainu militāro apvērsumu.

Nogalināti ap 30 000 cilvēku. Diktators Pinočets ielaiž Čīlē "Čikāgas zēnus", kā laikā dēvēja liberālos reformatorus.

1964 – 1974 Divas dienas pirms vēlēšanām ASV armijai un CIP izdodas gāzt Grieķijas premjerministru Papandreu, un varu pārņemt "melnie pulkveži". Nogalināti 8000 grieķu.

1965 – 1974 ASV bombardē Laosu, bruņo un finansē algotņus karam Laosā.

1967 Izraēla ar Rietumu atbalstu "Sešu dienu" karā okupē plašas arābu teritorijas. 4 miljoni palestīniešu tiek izdzīti no savas zemes.

1968 Nogalināts cīnītājs par cilvēka tiesībām ASV Martins Luters Kings. Viņš neilgi pirms nāves teica: "Mana valdība ir pasaulē lielākā vardarbības izplatītāja."

1975 Ar ASV atbalstu diktators Suharto iebrūk Austrumtimorā. Nogalināti 250 000 cilvēku.

1975 ASV atbalsta karu pret Angolu. Nogalināts vairāk nekā miljons cilvēku.

1978 – 1989 ASV finansē *contras* partizānus un izraisa pilsoņu karu Nikaragvā, kur nogalināti ap 30 000 cilvēku.

1981 – 1989 ASV flote un aviācija veic vairākus uzbrukumus Lībijai.

1982 Lielbritānija uzbrūk Argentīnai Folklandu salu dēļ.

1982 Izraēla un ASV iebrūk Libānā. Vismaz 20 000 cilvēku nogalināti.

1983 ASV karaspēks iebrūk Grenādā.

1989 ASV iebrūk Panamā, kur veic lielu bombardēšanu. Nogalināti 8000 cilvēku.

1989 ASV prezidents Bušs Maltā tiekas ar PSRS prezidentu Gorbačovu, lai vienotos par "jauno pasaules arhitektūru".

1990 – 2001 ASV uzbrūk Irākai. Bombardēšanas un apšaudes turpinās līdz šai dienai, bet visvairāk upuru (miljoni) mirst no ekonomiskās blokādes.

1979 – 1992 ASV finansē karadarbību un slepeno karu Afganistānā.

1980 – 1992 ASV finansē un piedalās pilsoņu karā Salvadorā. Nogalināti 80 000 cilvēku.

1987 – 1994 Pēc 30 gadus ilgušās diktatora Duvaljē atbalstīšanas ASV ar militāriem līdzekļiem atbalsta marksista Aristīda nākšanu pie varas. Protams, pēc solījuma saņemšanas, ka Aristīds sāks "tirgus reformas".

1989 CIP direktors Viljams Vebsters nosprauž CIP jaunas ekonomiskās direktīvas, kas nosaka ASV slepeno dienestu taktiku periodā pēc aukstā kara.

1992 ASV karaspēks iebrūk Somālijā.

1994 – 2001 Agresīvā globalizācija, spekulācijas un brīvā tirgus ekspansija izraisa pasaules finansu krīzi, kas sākas Meksikā un Dienvidamerikā, aptver Dienvidaustrumāziju, Japānu, Krieviju, Turciju, ES un visbeidzot arī pašu ASV. Miljardi cilvēku tiek grūsti aizvien lielākā nabadzībā. Pašlaik Rietumi saimniecisko depresiju mēģina pārvarēt ar karu.

1999 – 2001 Turpinās ASV un NATO "humānā intervence" visā Dienvidslāvijas teritorijā, ar ko šī attīstītā zeme izdzīta akmens laikmetā.

2001 ASV un NATO karš Afganistānā.

Latvijas pirmā un otrā integrēšanās Eiropā

Gandrīz viss jaunais ir labi aizmirsts vecais. Tagad, kad t.s. Latvijas valdība par katru varīti velk mūs Eiropā, daudzi zīlē, kāda tur būs dzīve. Bet diez vai te palīdzēs horoskopu vai kafijas biežumi. Ja tā labi padomā, mēs jau reiz esam bijuši gan Eiropā, gan NATO – veselus 700 gadus.

Jā, mums saka, bet tie bija citi laiki. Mums stāsta par nežēlīgiem krustnešiem, krusta kariem un jaunās ticības nesējiem, kas Latviju pārstaigājuši ar uguni un zobenu, bet tagad ir citi laiki un mums darīšana ar civilizētu pasauli.

Ja runā par to civilizētību, tad atliek izbraukt ārpus Rīgas centra vai aizbraukt uz Latgali vai Vidzemi un pašiem apskatīt pēdējo 10 gadu “civilizēšanas” atbaidošās pēdas. Ja tas vēl nepārliecina, tad var aizbraukt uz akmens laikmetā iebombardēto Dienvidslāviju, kur vēl labāk var pārliecināties par NATO un ES “humanitārās misijas” sasniegumiem. Vai ir kāds pamats cerēt, ka Latvija būs izņēmums?

Krustnešus atveda tirgoņi

Lai cik tas nesaskanētu ar romantikas laikmeta leģendām, tomēr jāatzīst, ka arī latviešu cilšu pirmā integrācija Eiropā sākotnēji risinājās nosacīti civilizēti. Vispirms 1160. gadā Daugavas grīvā ieradās visai pragmatiski vācu tirgotāji ar ļoti civilizētām manierēm. Viņus interesēja tuvāka sadarbība un tiešāki tirdzniecības sakari ar Austrumiem. Šai sakarā viņi iezemiešiem ieteica veikt zināmas tirgus reformas un nelielu pārstrukturizāciju, kas vietējiem nāksot tikai par labu un viņu dzīves līmeni tuvināšot izcilajiem civilizētās Eiropas standartiem. Visus Latvijas ziemeļus tolaik apdzīvoja līvi, kas nebija latviešu ciltis. Tāpēc tirgotāji visu patreizējās Latvijas un Igaunijas teritoriju nosauca par Līvzemi jeb Livoniju. Lībiešu virsaišus tirgoņi iekārdināja ar spožām Rietumu mantiņām un galvu reibinošiem soltījumiem, ja vien viņi sadarbosies ar civilizēto un bagāto Eiropu. Tas vietējos vilināja. Viedais virsaitis Kaupo tūliņ nodibināja “Eiropas kustību Latvijā”, un aktīvākie censoņi sāka arvien biežāk braukt uz Eiropas galmiem, lai apgūtu civilizācijas standartus un tiktos ar augstdzimušajiem Eiropas kungiem.

Latviešu ciltis – latgaļi, zemgaļi, kurši un sēļi – tolaik dzīvoja savrup un bieži cita citu apkaroja. Savā starpā karoja ne vien šīs ciltis, bet arī pašu cilšu iekšienē nekādas vienotības nebija. Piemēram, zemgaļu karalis Viesturs nebija visas Zemgales karalis. Bez tam latviešu ciltis ik pēc laika karoja arī ar līviem, igauņiem, leišiem, krieviem, dāņiem u.c. Bieži tika slēgtā pagaidu savienība ar svešajiem,

lai sakautu citu latviešu cilti. To visu labi redzēja un saprata arī pragmatiskie Rietumu tirgoņi, un viņu prātos dzima ģeniāls plāns, kā ar pašu lētīcīgo latviešu rokām pakļaut viņu zemi, tur īstenot tirgus reformas un privatizāciju. Šā plāna ietvaros katrai ciltij un katram virsaitim tika piedāvāti visādi materiāli labumi un drošības garantijas, kā arī palīdzība karā pret citām ciltīm – tāpat sava veida “jumts”. Tolaik diplomātu valoda nebija tik smalka, bet būtībā katrai ciltij individuāli tika piedāvāta iestāšanās NATO.

Lai gūtu plašāku sadrumstalotās Eiropas atbalstu saviem plāniem, eirokomisāri nolēma izmantot tajos laikos aktuālo pagānu kristīšanas kustību. Šajā sakarā Daugavas grīvā ieradās dievbijīgais Zēgenbergas klostera mūks Meinharads, kas kā izglītots cilvēks pildīja arī tirgotāju rakstveža un biktstēva funkcijas. Latvijas austrumu daļa tolaik jau bija pieņēmusi kristīgo ticību no Austrumiem, bet pārējā teritorijā valdīja pagānisms. Tā kā Meinharads bija vairāk tirgotāju rakstvedis un rēķinvedis, arī kristīgās ticības sludināšana izpaudās nevis kā evaņģelizācija, bet vairāk kā materiālu labumu solīšana par kristīšanos. Lībieši atļāva Eiropas sūtniem uzcelt lkšķilē baznīcu un nocietinātu pili. Tās bija pirmās Rietumu investīcijas Latvijas zemē, kā arī pirmais placdarms pārējās Latvijas pārņemšanai. 1186. gadā Brēmenes arhibīskaps Meinhardu iecēla par pirmo lībiešu bīskapu. Tomēr ar materiālo labumu solīšanu piešķirtā kristietība izrādījās nenoturīga un vīlušies lībieši tikpat viegli no tās atteicās. Līdz ar Meinharda dabisko nāvi viņa misija 1196. gadā beidzās neveiksmīgi.

Taču viltīgajiem un melīgajiem Rietumu tirgoņiem izdevās pārliecināt Romas pāvestu par krusta kara nepieciešamību Baltijā. Pirmā krustnešu flote ar jauno bīskapu Bertoldu Livonijā ieradās 1198. gadā. Viņi uzbruka no ticības atkritušajiem lībiešiem, bet lībiešu virsaitim Imautam (kas latviešu leģendās nosaukts par Imantu) izdevās nogalināt pašu Bertoldu, un ar to pirmais krusta karš izbeidzās, tā īsti pat nesākoties. Mēs, protams, varam šausmināties par tik vardarbīgu attiecību kārtošanas veidu kā krusta karu, bet atcerēsimies, ka tolaik Latvijas teritorijā karošana un sirojumī tika uzverti kā dabiska lieta, jo arī bez krustnešiem karošana bija visai ikdienišķa parādība.

Jau nākamajā gadā par lībiešu bīskapu tika iecelts visai enerģiskais Alberts. Bet arī viņu vairāk interesēja nevis misionāra darbs un evaņģelizācija, bet gan politika un diplomātija. Viņš vispirms apbraukāja visas Livonijas liktenī ieinteresētās kaimiņvalstis, lai panāktu to labvēlīgu attieksmi. Alberts panāca, ka 1199. gadā jaunais Romas pāvests Inokentījs III izsludina otro krusta karu Baltijā. Daugavas grīvā ieradās 23 kuģi ar 500 krustnešiem. Tas nebija īpaši liels spēks, bet ne lībiešu, ne latviešu ciltis vēl arvien nesaprata vajadzību nelūgtos visus izdzīt un šajā jautājumā vienoties par kopīgu politiku. Patiesībā krustnešiem bija tikai simboliska spēka demonstrēšanas nozīme, bet galvenais iekarotāju politikas akcents bija likts uz slepenās diplomātijas manevriem. Arī šajā ziņā varam vilkt tiešas paralēles ar mūsdienu Eiropas diplomātisko taktiku. Kas gan zina, par ko eirokomisāri vienojas Viļņā, Tallinā, Maskavā un citos varas centros?

Jau pēc pirmajām sadursmēm ar ērnoti tērtajiem krustnešiem lībiešu virsaiši

piekrikt slēgt miera un sadarbības līgumu. Lai virsaišus vēl vairāk ieinteresētu eirointegrācijas procesā, viņus ielūdza uz dzīrēm, piedzirda ar saldo Eiropas vīnu un saņem ķīlā. Sagūstītie lībiešu virsaiši apsola piešķirt zemi nocietinājumu būvei un nodot ķīlā 30 savus dēlus vai citus dižcilvēkus jauniešus. 30 lībiešu zēnus vācieši aizsūta skoloties uz Vāciju, lai tos pāraudzinātu par īstiem eiropiešiem, kas pēc tam atgriezies Livonijā, lai tur sētu civilizācijas sēklu. Uz piešķirtās zemes Alberts 1201. gadā dibina moderni nocietinātu pilsētu Rīgu, kas kļūst par galveno vācu iekarotāju atbalsta punktu un tajā laikā neieņemamu cietoksni Livonijā.

Skaldi un valdi

Tā kā krustneši pēc grēku atlaides saņemšanas steidzās atgriezties Eiropā, garīdznieks Teodoris ieteica Livonijā dibināt pastāvīgu bruņinieku ordeni, kas tautā tiek saukts par Zobenbrāļu ordeni. Tam piešķirti Templiešu ordeņa statūti un tiesības. Tā kā Templiešu ordenis Palestīnā bija samācījis dažādas nešķīstības, maģijas un slepenas masonu gudrības, tas pats gars pārņēma arī Zobenbrāļu ordeni. Visai drīz tas kļūst par patstāvīgu spēku, kas nepakļaujas ne Livonijas bīskapam, ne Romas pāvestam. Ja Templiešu ordeni pāvesta piekritējiem vēlāk izdevās izslēgt no Baznīcas un gandrīz iznīcināt, tad Zobenbrāļu ordenis bija tālu no Romas, tāpēc sūtīja visādu dezinformāciju, vija intrigas un rīkojās pēc savām iegribām. Faktiski Livonijā izveidojās trīs nesaticīgi svešas varas centri: Livonijas bīskaps, Zobenbrāļu ordenis un Romas pāvesta pārstāvji. Šie centri apkaroja viens otru, bet visvājākie bija Romas pāvesta pārstāvji, kuriem nebija savu bruņinieku. Tam bija traģiskas sekas 1230. gadā, kad Romas pāvests Gregors IX sāka aizstāvēt latviešu ciltis pret vāciešu varmācību. "Jaunkristītie ir Dieva bērni. Viņu dzīvi nedrīkst padarīt sliktāku, nekā tā bijusi agrā," ziņoja pāvesta sūtņi. Lai vardarbību pārtrauktu, pāvests izstrādāja plānu, kas paredzēja dibināt neatkarīgas latviešu valstis ar nacionālu Baznīcu, kas baidītu Svētā krēsla aizsardzību. Šai sakarā pāvesta sūtnis Alnas Balduīns pāvesta vārdā slēdza līgumu ar kuršu karali Lamekinu un citiem kuršu valdniekiem. Tomēr pāvests nespēj šo līgumu īstenot, jo to neļauj no sabiedrības atkritumiem, blēžiem un noziedzniekiem formētās vācu bruņinieku vienības, kā arī pašu latviešu cilšu lētticība un pasivitāte. Ka tāds ceļš varēja dot labus rezultātus, liecināja lietuviešu pieredze, kas paši pieņēma kristietību un izveidoja Eiropā varenāko valsti. Bet atgriezīsimies XIII gadsimtā.

Vāciešu bruņinieki cieš vairākas militāras sakāves, bet vienmēr glābiņu gūst Rīgas cietoksnī. Jūtot savu nespēku, vācieši saviem mērķiem arvien vairāk sāk izmantot lībiešu un latviešu cilšu nesaskaņas, kas līdzvērtīgi to iesaistīšanai NATO operācijās. Vispirms vāciešu pusē pāriet kristīgais lībiešu virsaitis Kaupo. 1202. gadā vācieši noslēdz savienību ar zemgaļu karali Viesturu, kam kārtojami rēķini ar lībiešiem un leišiem. Ar zemgaļu un Kaupo palīdzību vācieši sakauj lībiešu karavīrus un 1205. gadā uzceļ labi nocietinātu pili Cēsīs. Pēc tam vācieši noslēdz savienību ar latgaļu valdnieku Tālivaldi (arī Varidotu un Rūsiņu), kam ir nesaskaņas ar latgaļu karali Visvaldi, kā arī igauņiem un krieviem. Nu vācieši

saņēmt tiesības celt labi nocietinātas pils arī Latgalē. Nocietinājušies Latgalē, vācieši drīz vien iebrūk arī sēļu zemē, protams, ne bez citu latviešu palīdzības. Ap 1209. gadu vācieši ar sabiedrotajiem (citiem latviešiem) var uzbrukt izolētajam latgaļu karalim Visvaldim, nodedzināt Jersikas pili un piespiest Visvaldi kļūt par Livonijas bīskapa vasali. Tālāk apvienotie latgaļu, lībiešu un vācu karapulki sāk 20 gadus ilgo karu pret igauņiem. Igauņi sauc palīgā krievus, bet galu galā tiek sakauti un iekļauti Livonijā. Krustnešiem šajā karā palīdz arī dāņi. Karā pret igauņiem mirst daudzi izcili latgaļu karavadoņi un karavīri, līdz ar to vājinot visas latgaļu ciltis, kuru teritorijā jau nostiprinājušies vācu bruņinieki. Uz kādu laiku gan latgaļu valdnieki saglabā savas pils, bet jau maksā meslus vāciešiem un dalās ar tiem varā. Visvaldis vēl atjauno Jersikas pili, bet ar laiku ir spiests atdāvināt vāciešiem atlikušo novadus un bēgt uz Lietuvu. Vācieši nekautrējas uzbrukt saviem jaunajiem sabiedrotajiem, apvainojot tos kādu līguma punktu neievērošanā vai savienībā ar citām ciltīm. Līdz ar to šie sabiedrotie zaudē savus lēņus un nonāk arvien lielākā atkarībā no vāciešiem. Ar apzīmējumu “vācieši” šajā rakstā nav domāti tikai vācieši, jo Baltijas zemju sadalīšanā un iekarošanā piedalās arī citas Eiropas valstis, kā dāņi un sakši. Jau XIII gadsimtā varam runāt par eiropiešiem, kuru kopējos centienos īpaši izcēlās vācieši.

Arī zemgaļu karalis Viesturs ļāva vāciešiem būvēt savas pils Jelgavā un Mežotnē. Mežotniešiem vācieši apsolīja atbalstu karā pret leišiem (vēl viens NATO). Lai gan ap 1210. gadu Viesturs sadarbību ar vāciešiem pārtrauca, bija jau par vēlu. Daļa zemgaļu ar kuršiem ieņēma Daugavgrīvas klosteri, bet šis uzbrukums deva iespēju ordenim ar saviem sabiedrotajiem rīkot soda ekspedīciju uz Ziemeļkurzemi, kur vietējie valdnieki bija spiesti noslēgt miera līgumu un kļūt par vasaļiem. Ap šo laiku katram bija skaidri vācu patiesie nodomi un mērķi, bet lielākā daļa latviešu virsaišu bija tā sakārdināti ar vāciešu solītajiem labumiem, ka kā apmāti sacentās, lai pirmie kļūtu par tuvākajiem “civilizēto” kungu vasaļiem. Lai gan bija visas iespējas un resursi, ne tad, ne vēlāk latviešu ciltis nespēja apvienoties, lai nelūgtos kungus izdzītu. Gluži otrādi – virsaiši, šķiet, nepalaida nevienu izdevību, lai vācu kungu vadībā uzbruktu saviem tautas brāļiem. Ko nu runāt par visu tautu. Tolaik pietiktu pat vienas cilts apvienoto spēku, lai iebrucējus un laupītājus izdzītu, bet neviena cilts apvienoties nespēja. Tas liek pārdomāt arī par tolaik pastāvošās reliģiskās sistēmas patieso vērtību, kas šādu apvienošanu pret svešiniekiem neveicināja. Salīdzinājumā ar kristietību pieņēmušajiem leišiem, kas vāciešus savā zemē nelaida un nekādus līgumus ar “civilizētajiem” iznīreļiem neslēdza. Diemžēl tas pats vērojams arī mūsdienās, kad siltās vietās iekļuvušie latvieši palīdz nogremdēt tos tautiešus, kas cenšas atgādināt par mūsu tautas nacionālajām interesēm. Vai šī nejaukā īpašība patiešām ir mums iedzimta?

Latvieši nemācās no savām kļūdām

Sapratis vācu nodomus, Viesturs neizvērsa diplomātisku darbību, lai apvienotu pārējās latviešu ciltis, bet pats ar saviem spēkiem nolēma atbrīvot Zemgali. Viņa karaspēkam izdevās ieņemt Mežotnes pili un vāciešus padzīt.

Bet jau pēc gada vācieši atgriezās ar lībiešu un latgaļu sabiedrotajiem, lai pili atgūtu. Pieviļ arī palīdzību solījušie leiši. Līdz ar to Mežotnes pils padodas. Viesturs gan noraida ielūgumu doties uz Rīgu, bet ļauj Zemgalē darboties vācu misionāriem. 1228. gadā viņš ar dažām kuršu karadraudzēm noposta Daugavgrīvas klosteri, bet lielāku panākumu nav. Pēc Viestura nāves vācieši arvien dziļāk iespiežas Zemgalē. 1236. gadā Zobenbrāļu ordenis ar latviešu un lībiešu sabiedrotajiem jūtas jau tik stiprs, ka nolemj iebrukt Lietuvā. Ordeņa karaspēkā iekļāvušies arī daudzi zemgaļi, kas gatavi uzbrukt radniecīgajai leišu tautai. Kādu laiku karagājienam ir sekmes, bet atpakaļceļā ar laupījumu apkrauto ordeņa armiju sagaida cits leišu karaspēks. Pēdējā brīdī leišu pusē pāriet arī zemgaļi, un šajā kaujā, kas vēsturē iesaukta par Saules kauju, Zobenbrāļu ordenis faktiski tiek iznīcināts un beidz pastāvēt. Saules kauja dod visām Baltijas ciltīm spožu piemēru, kā kopējiem spēkiem var satriekt nelūgto ienaidnieku. Diemžēl arī šo mācību korumpētie latvju virsaiši laiž gar ausīm, jo viņu godkārei tikamāka šķiet spožā dzīve Eiropas smalkajās aprindās.

Iznīcinātā Zobenbrāļu ordeņa vietā 1237. gadā savu nodaļu Livonijā atver Vācu ordenis, un integrācija Eiropā sekmīgi turpinās. Virsaiši braukā pa smalkajiem Eiropas galmiem un paklausīgi maksā nodevas vācu zemeskungiem, kas tajā laikā vēl ir samērā niecīgas. Vēlāk Vācu ordeņa nodaļu nosauc par Livonijas ordeni. Latviešu ciltis neko nav mācījušās. Saņēmis labu mācību augošajā Lietuvas valstī, ordenis izmēģina laimi Krievijā, kur arī to sakauj Aleksandra Ņevska karadraudze. Nu vāciešu skati vērsas uz maz skarto Kurzemi. Lai atkal nedabūtu pa krāgu, vācieši vispirms cenšas savā pusē dabūt vismaz daļu no kuršu ķoniņiem, kas tiem arī izdodas. Pēc vairākiem neveiksmīgiem karagājieniem pret Kurzemi vācieši sāk izmantot izdedzinātās zemes taktiku (kā amerikāņi Vjetnamā un Afganistānā), līdz beidzot 1267. gadā kuršu ķoniņi slēdz miera līgumu. Līguma noteikumi ir visai viegli un liberāli, citādi parastie kurši tos noraidītu un vāciešus izdzītu līdz ar saviem virsaišiem. Kurši paliek brīvi ļaudis, augstmaņi saglabā savus īpašumus, titulus un citas privilēģijas, tikai vāciešus atzīst par saviem augstākajiem kungiem, maksā samērā niecīgus nodokļus un četras dienas gadā parastajiem kuršiem jāstrādā darbi vācu kungu labā. Protams, kuršu augstmaņi formāli pieņēma arī kristietību. 1272. gadā līdzīgu līgumu ar vāciešiem slēdz arī Zemgales augstmaņi, lai gan vēlāk šo līgumu lauž. Galvenā līgumu nozīme tā, ka latvju cilšu augstmaņi tiek pieradināti atzīt vācu virskundzību (integrēties Eiropā) un iemācās baudīt privilēģijas uz savu tautiešu rēķina.

Lai gan ik pēc laika pret vācu kundzību uzliesmo dumpji un notiek pat karagājieni, lielos vilcienos vācu kundzība latviešu zemē ap 1270. gadu ir nostiprinājusies. Ar pašu latviešu rokām. Vēl gan lielu pretestību izrāda Zemgales karalis Nameisis jeb Namejs. 1279. gadā vācieši ar zemgaļu sabiedrotajiem atgriezās no sirojuma leišu zemē. Bet pie Aizkraukles viņus panāca leišu karaspēks. Zemgaļi atkal izšķirošā brīdī pāriet leišu pusē un kopīgiem spēkiem vācu bruņiniekus sakauj. Tas ir kā sacelšanās signāls visai Zemgalei. Sabiedrojušies ar leišiem, zemgaļi Nameja vadībā attīra Zemgali no vāciešiem

un dodas ieņemt Rīgu. Bet kāds nodevējs pagūst vāciešus brīdināt par gaidāmo uzbrukumu, Rīga laikus saņem papildspēkus un Nameja uzbrukumu atsit. 1281. gadā vācieši savāc milzīgu armiju, lai izrēķinātos ar sadumpojušos Zemgali. Namejs spiesti slēgt ar vāciešiem miera līgumu, bet pats ar atlikušajiem karotājiem atkāpjas uz Lietuvu. Dzirdēts, ka Namejs vēl ilgi kopā ar leišiem cīnījies pret vāciešiem Prūsijā, bet dzimtenē vairs neatgriezās. Vācieši, kas nespēj pilnībā pakļaut zemgaļus, sāk pret tiem nežēlīgu izdedzinātās zemes taktiku, nopostot zemgaļu sējumus un nogalinot mierīgos iedzīvotājus. Ilgstošā laikā šī taktika novājina zemgaļu pretestību. Lai gan kaujas laukā neuzvarēti, ap 1290. gadu 100 000 zemgaļu dodas uz Lietuvu, kur gūst patvērumu. Pārējā Latvija uz šo 10 gadus ilgušo karu noskatās no malas, it kā tas uz viņiem neattiektos. Kur nu, daudzi latviešu cilšu pārstāvji vāciešiem pat palīdz. Zemgaļu atstātā Zemgale ātri aizaug ar nezālēm un krūmiem, kuros siro mežonīgi zvēri. Arī mūsdienu latviešiem šādas ainas nav svešas. Ko XIII gadsimta krustneši paveica 10 gados, to mūsdienās 10 gados paveica Eiropas pieprasītās tirgus reformas. Lūk, kā, bet mūsdienu Kaupo pēcteči mums stāsta par civilizēto Eiropu!

Ierobežotā suverenitāte

Nu beidzot uz latviešu zemes iestājās miers. Baigs miers. Tā vēl nav pilnīga latviešu kapitulācija, bet "civilizēts" miera līgums, sava veida uzņemšana Eiropas savienībā. Augstākā valsts vara Livonijā nonāk vāciešu rokās, bet latvieši patur personisko brīvību, savus īpašumus un ieročus. Latviešu augstmaņi saglabā lielas privilēģijas. Kad vācu zemeskungi aicina karā, latviešu augstmaņi tajā piedalās kā bruņoti jātnieki. Par to viņu zeme uz visiem laikiem atbrīvota no nodokļiem un klaušām. Arī parastie latvieši patur tēva novadu un ieročus, bet karā dodas kā viegļie jātnieki un kājnieki. Četras dienas gadā viņiem jāiet klaušās vācu kungu labā un jāmaksā zināmus nodokļus (graudā). Citādi dzīvot var brīvi un tīri ciešami. Faktiski tā ir tā pati ierobežotās suverenitātes formula, ko tagad mums piedāvā Eiropas savienība. Protams, vācu kungi pat nedomāja šo miera līgumu ievērot.

Livonija, kurā apvienotas visas latviešu un igauņu ciltis, veidojas kā konfederācija. Lai uzsvērtu šīs konfederācijas kristīgo raksturu, to sauc arī par sv. Marijas jeb Māras zemi. Par dziļu ticību gan neklājas runāt, jo parastie ļaudis svešo mācītāju sprediķus nesaprot un turpina vecās pagānu tradīcijas. Vācu bruņinieki pārvēršas par muižniekiem. Konfederācijai ir daudz valdnieku un varas centru, kas cīnās par varu un muižnieku egoisma dēļ tā arī nespēj saaukt vienotā valstī. Labi varbūt tas, ka arī latviešu ciltis pirmo reizi ir vienā valstī, lai arī ne šīs valsts saimnieki.

Ar laiku vācu kungi paliek arvien alkatīgāki un mantrausīgāki. Bijušie bruņinieki ātri apgūst biznesa iemaņas un brīvā tirgus paņēmienus. Latviešu zemnieki dažādiem blēdīgiem paņēmieniem tiek iedzīti parādos. Vācu muižnieki piesavinās karā vai mērī kritušo latviešu zemi. Vācieši pārņem arī tiesu varu. Augstākie kungi pārņem likumdošanu, sasaucot "zemes dienas" jeb landtāgus, kuros muižnieki sev piešķir arvien jaunas privilēģijas uz latviešu rēķina. Lai

apstrādātu savus augošos īpašumus, muižnieki dažādiem paņēmieniem spiež latviešus iet klausās vairāk dienu, nekā bija ierakstīts miera līgumā. Rīgā par tirgošanos kārtību lemj vācu tirgotāji, sasaucot t.s. Hanzas dienas. Protams, vācieši ķīvējas arī viens ar otru, bet arī šajā gadījumā kompromisi tiek panākti uz latviešu zemnieku rēķina. Latviešu augstmaņi, lai saglabātu savas privilēģijas, konfliktu gadījumos nostājas vāciešu pusē un savus tautiešus neaizstāv. Sākas Latvijas zemes privatizācija.

Tā šis eiropeizācijas un privatizācijas process netraucēti turpinās līdz apmēram 1500. gadam, kad Livonijas robežas sāk apdraudēt no tatāru-mongoļu jūga atspirgušie un daudzus tatāru tikumus pārņēmušie Krievijas valdnieki. Jau 1481. gadā Maskavas lielkņazs Ivans III iebrūk Livonijā, bet izdodas noslēgt pamiera līgumu. Uz brīdi ķildīgos un egoistiskos vācu bruņiniekus izdodas apvienot Livonijas ordeņa mestram Valteram fon Pletenbergam. Viņš negaida nākamo Maskavijas iebrukumu, bet pats 1501. gadā ar stipru bruņinieku un zemnieku armiju iebrūk Krievijā un smagi sakauj Krievijas karaspēku. Nodomu doties uz pašu Maskavu attur tikai tas, ka nav atnākuši solītie Lietuvas palīgspēki. 1502. gadā Pletenbergs ar plašu latviešu un igauņu zemnieku palīdzību otru reizi sakauj Krievijas armiju pie Smoļinas ezera Krievijā. Maskavas lielkņazs spiests ar Livoniju slēgt pamieru, kas noturas līdz 1558. gadam.

Taču alkatīgie un amorālie Livonijas muižnieki šos 55 miera gadus neizmanto valsts sakārtošanai un stiprināšanai, bet nododas bezdievīgai uzdzīvei un zemnieku aplaupīšanai. Vēl vairāk valsti sašķeļ protestantu reformācijas izplatīšanās Livonijā. Rodas absurds stāvoklis, kad augstākie Livonijas valdnieki paliek par katoļiem, bet vidējie muižnieki pieņem moderno luterticību un tajā ieraksta arī savus zemniekus. Zemnieki uz muižnieku orgījām raugās ar augošu naidu, ko nebaidās paust atklātā veidā. Baidoties no lielas sacelšanās, landtāgs 1507. gadā pieņem likumu, kas zemniekiem aizliedz nēsāt un turēt ieročus. Savai aizsardzībai muižnieki sāk turēt ārvalstu algotņus, t.i., pāriet uz profesionālu armiju. 1535. gadā mirst arī vienīgais vācietis ar valstsvīra dotībām – Pletenbergs. Nu varas cīņās, orgījās un izvirtībā nogrimusi Livonijas valsts ir sagatavota par vieglu laupījumu ārvalstu tīkotājiem. Un tādu netrūkst ne Rietumos, ne Austrumos, ne Ziemeļos, ne Dienvidos. Paļaujoties uz svešiem kungiem, latvieši ir sevi likvidējuši kā faktoru, ar kuru kādam jārēķinās. Proti, zaudēta arī ierobežotā suverenitāte.

Kā muižnieki Latviju iztirgo

1547. gadā par Krievijas caru sevi kronē Ivans Bargaiss. Jūtot Livonijas vājumu, Ivans Bargaiss jau 1557. gadā piesaka karu Māras zemei. Sākas 25 gadus ilga Livonijas karš. Bruņinieku algotņi bieži pāriet Krievijas cara pusē, Latvijas pilsētas padodas bez cīņas. Krievu armijai ieročus caur Narvu piegādā angļu un holandiešu tirgotāji. Kaimiņvalstis palīgā pret Krievijas iebrukumu nenāk, bet pašas iebrūk Livonijā, lai dabūtu savu laupījuma daļu. Visas armijas vienlīdz nežēlīgi laupa un posta atbruņoto Livonijas valsti. 1559. gadā pārbaidītie Livonijas muižnieki atceras zemniekus, bet ir jau par vēlu, jo tie atradinājušies no ieroču

lietošanas un ir nikni uz saviem kaklakungiem. Nav sagādāts arī bruņojums. Nu muižnieki atmet visas ambīcijas un nolemj par katru cenu glābt savas ādas un privilēģijas. Livoniju viņi izpārdod vairāksolīšanā. Tiesības uz Kurzemi vietējie bīskapi sākotnēji pārdod Dānijai. 1561. gadā ordeņa mestrs un virsbīskaps padodas Polijas-Lietuvas valstij, kas tajā laikā ir ļoti varena. Beigās visa Latvijas teritorija nonāk Polijas-Lietuvas varā.

Polija-Lietuva vēl nepagūst īsti nostiprināties iegūtajās Livonijas teritorijās, kad savas tiesības uz Igaunijas apgabaliem piesaka Zviedrija. Pret Zviedrijas tīkojumiem stājas Dānija, Lībekā un Polija-Lietuva. Tā 1563. gadā sākas Ziemeļvalstu septiņgadu karš, kas risinās Livonijas teritorijā un vēl vairāk noposta zemi. Jāpiezīmē, ka tajā laikā visi Eiropas karaļnami bija saradojušies, t.i., saistīti ar laulības saitēm, bet tas vēl vairāk sarežģīja cīņu par varu un mantojumu, kā arī kalpoja par iemeslu slepeniem līgumiem un savvērestībām. 1654. gadā Rietumeiropā tiek ieviestas zemes mantošanas tiesības, kas veicina spekulācijas un dzīvošanu no rentes. Visi karaļnami baidās no savas tautas, tāpēc karaspēku veido no svešzemju algotņiem, kuru lojalitāte ir mainīga. Nebija nekas neparasts, ja Krievijas cara armijā dienēja poļi un vācieši, bet Polijas armijā – kāda tatāru-mongoļu vienība. Arī tas norāda uz līdzību ar mūsdienu NATO militārajām struktūrām.

Polijas-Lietuvas armijas padzen no Livonijas Ivana Bargā karaspēku un vajā to līdz pašai Maskavai. Krievija spiesta slēgt miera līgumu, kura ietvaros tā atņemas atteikties Livonijas. Līdz ar to Ziemeļigaunija paliek zviedriem, bet pārējā Māras zeme Polijai-Lietuvai. Vācu muižnieki kļūst par Polijas-Lietuvas vasaļiem, taču citādi maz kas mainās. Gluži otrādi – muižnieki jaunajiem saimniekiem iesniedz savu privilēģiju sarakstu, t.sk. arī t.s. "karaļa Sigismunda Augusta privilēģijas", kuru izcelsmi vēsturnieki apšaubā, jo neviens šādu dokumentu nav redzējis. Karalis Stefans Batorijs muižnieku prasības noraida. Viņš paziņo: "(..)Dieva sods pār Livoniju nācis starp citu tādēļ, ka nabaga zemniekus viņu kungi apspieduši tik ļoti nežēlojamā veidā, aplikuši ar tik briesmīgu kalpību un tik nežēlīgiem sodiem, ka līdzīgas lietas nav dzirdētas visā pasaulē, pat ne pie pagāniem un mežoniem. (..) Visuvarenais tieši tādēļ atdevis šo zemi iekarotāja rokās, lai reiz tiktu iznīcināta tirānija, kas šeit valdījusi tik ilgus laikus. (..) Taču Batorijs tajā pašā gadā mirst, līdz ar to neīstenojot arī savus labos nodomus.

1587. gadā Polijas-Lietuvas karaļa tronī sēžas Zviedrijas princis Sigismunds Vasa, kura māte ir Jaгаiļu dzimtas princese no Lietuvas. Sigismunds ir katolis un pēc pieciem gadiem manto arī Zviedrijas karaļa troni. Viņš cer Zviedrijā atjaunot katoļticību, bet zviedru augstmaņi, lai to nepieļautu, karali gāž. Viņa vietā nāk luterticīgais hercogs Kārlis. Šā gadījuma dēļ 1600. gadā sākas Polijas-Lietuvas karš pret Zviedriju, kas atkal notiek galvenokārt Daugavas krastos, nopostot Latvijas zemi. Pret Zviedriju karo arī Dānija un Krievija. Karš turpinās 29 gadus. Izpostītos latviešu apgabalus pārņem mēra epidēmija. Kad iestājas miers, Latvija atkal tiek pārdalīta. Polija-Lietuva patur Latgali, lielāko daļu Livonijas sagrābj zviedri, Kurzeme un daļa Zemgales kļūst par Polijai Lietuvai

pakļautu hercogisti.

Zviedrijā varu pārņem talantīgais karalis Gustavs II Ādolfs. Sakāvis dāņus un krievus, viņš iesaistās arī "30 gadu karā" pret katolīcīgo Vācijas ķeizaru. Zviedru Vidzemē viņa vara ievieš vairākas reformas, kas tiek uzskatītas par progresīvām. Tās patiešām ierobežo vācu muižnieku varu un paver zināmas iespējas latviešiem. Taču būtu nepareizi zviedru laikus Vidzemē dēvēt par "labajiem". Tas ir kārtējais mīts, ar ko baro lētticīgos latviešus. Nav pasaulē gadījuma, kad iekarotāju mērķis būtu nest laimi iekarotajai tautai. Zviedrijas karaļa mērķis bija vājināt vācu muižniekus, lai stiprinātu savu varu. Viņš samazināja vācu muižu teritorijas, bet tikai tāpēc, lai ierīkotu Zviedrijas kroņa muižas un vairotu ienākumus savā kasē (72% muižu zemes nonāca Zviedrijas kroņa īpašumā). Šim nolūkam viņš uz laiku atviegloja latviešu zemnieku stāvokli, lai iegūtu sev uzticamus sabiedrotos pret vācu muižniekiem. Zviedrijas karalim bija vismodernākā armija Eiropā, tāpēc viņš veicināja arī latviešu izglītošanu, lai gādātu sev izglītotus rekrūtus. Zviedrijas karalis atteicās vidzemniekiem piešķirt zviedru zemnieku tiesības. Vidzemes zemnieku nodokļu nasta tikai pieauga: 1624. gadā zemnieku mājas tika apliktas ar 5 klaušām nedēļā, ieviesa jaunu nodevu karaspēka uzturēšanai, ko pēc kara pārvērta par pastāvīgu valsts nodokli. Nodokļi bija tik nepanesami, ka zemnieki sāka masveidīgi bēgt uz kaimiņu valstīm, arī uz Krieviju. Lai pārtrauktu zemnieku bēgšanu, landtāgs 1639. gadā izdeva nolikumu, kas noteica, ka zemnieki ir saistīti pie muižas. Lai gan arī iepriekš Latvijā bija ieviesti daži dzimtbūšanas elementi, pilnīga dzimtbūšana Vidzemē tika ieviesta tieši "labajos" zviedru laikos.

Tikpat izplatīts un arī aplams ir mīts par labajiem Hercoga Jēkaba laikiem Kurzemes hercogistē. Jā, pateicoties hercoga Jēkaba labajiem sakariem Eiropas karaļņamos, Kurzeme uz laiku kļuva par lielu tirdzniecības un arī ražošanas centru. Piemēram, Jelgavā tirgoja nēģeru vergus tālākvešanai, flotes un ražotņu celtniecībā, kā arī kuģošanā, darbu dabūja arī daudzi latvieši, protams, kā melnstrādnieki un kalpotāji. Bet muižnieki Jēkaba laikā ieguva vēl nebijušas privilēģijas. "Kurzemes statūti" legalizēja un padziļināja dzimtbūšanu, noteica pilnīgu pakļautību muižkungam. Muižnieks kļuva par vienīgo zemnieku tiesnesi, kas varēja pēc patikas izrīkoties gan ar zemnieku, gan viņa mantu. Hercoga īpašumos zemniekus apkrāva ar smagām klaušām, savu precī zemnieks drīkstēja pārdot tikai hercoga uzpircējam. Zemnieki zaudēja medīšanas, zvejas un alus brūvēšanas tiesības. Parādi un klaušas tika piedzīti nežēlīgi. Muižnieki varēja zemniekus pēc patikas apkraut ar klaušām un nodevām. Tikai t.s. brīvie zemnieki jeb latviešu augstmaņu pēcteči baudīja dažas muižnieku priekšrocības, bet par to viņi vāciešiem palīdzēja apspiest un izkalpināt savus tautiešus.

Kā Eiropa pirmo reizi pārdeva Latviju Krievijai

Tomēr kopumā šajā nosacīta miera periodā latvieši nedaudz atkopjas pēc nežēlīgajiem kariem un mēra epidēmijām. Arī Latgalē valda miers un katoliska kārtība, vācu muižnieki, lai saglabātu privilēģijas, labprāt pārpoļojas. Taču arī Polijas-Lietuvas lielvalsti sāk saēst no Rietumiem nākusī liberālisma slimība.

Kārtas noslāņojas, muižnieki izvirst un cīnās par varu, izveidojas sašķelta muižnieku republika, kas līdz ar to parakstījusi savu nāves spriedumu.

Sadrumstalotajos Rietumu galmos briesmīgs neapmierinātība ar apvienotās un varenās Zviedrijas politiku, kas atņēma laupījumu cietiem labas dzīves tīkotājiem. Šo neapmierinātību veikli izmanto Baltijas vācu muižnieks Patkuls, kurš dzīvoja Zviedru Vidzemē. Guvis citu vācu muižnieku atbalstu, Patkuls pēc talantīgā Zviedrijas karaļa Kārļa XI nāves sāk aktīvu slepenās diplomātijas darbību. Viņš apbraukā galvenos Eiropas galmus, lai nodibinātu plašu koalīciju karam pret Zviedriju. Šajā koalīcijā apvienojas Polija-Lietuva, Saksija, Dānija un Krievija cara Pētera I vadībā. Jānorāda, ka Pēteris I ir tīrs eiropietis. Viņš ir pirmais liberālais reformators, ko arī mūsdienu Krievijas "demokrāti" izvēlējušies par savu simbolu. Pēteris I Krievijā ar naidu vērsās pret visu krievisko: bajāriem liek nogriezt bārdas un valkāt Eiropas uzvalkus, dižciltīgajiem augstmaņiem liek runāt svešvalodās, pēc Eiropas reformācijas parauga reformē krievu pareizticīgo baznīcu un nežēlīgi vajā vecticībniekus. Krievija līdz ar Pētera I nākšanu pie varas kļūst par pilntiesīgu Eiropas valsti, ko ar sajūsmu apceļo visi Eiropas intelektuāļi un blēži. Bez tam Pēteris I pārņem Eiropas diplomātijas un slepeno sazvērestību stilu, kā arī prasmi pārdalīt ietekmes sfēras.

Līgums par aliansi Zviedrijas varenības iznīcināšanai tiek parakstīts 1699. gadā. Polijas-Lietuvas karalis tobrīd bija Augusts II, kas vienlaikus bija arī Saksijas kūrfirsts. Līgums paredzēja Livonijas hercogistes radīšanu, kas pakļauta Saksijas kūrfirstam. Muižnieki šai hercogistē baudītu vēl nebijušas privilēģijas, bet pienākumi būtu minimāli. Savukārt Krievijai par palīdzību karā pret Zviedriju bija apsolītas Ingrijas un Karēlijas teritorijas. Tātad Latvijas atdošana Krievijai sākotnēji nemaz nebija paredzēta.

Tā sākās 21 gadu garais Lielais Ziemeļu karš. Pirmie uzbrukumi Rīgai sāka sakši, taču abi uzbrukumi izrādījās neveiksmīgi. Tikmēr Zviedrijas karaspēks angļu un holandiešu flotes aizsegā uzbruka Dānijai. Dānija parakstīja miera līgumu un no alianses izstājās. 1700. gada augustā karu Zviedrijai pieteica Pēteris I. Krievijas karaspēks iebruka Igaunijā un aplenca Narvu. Bet no ieņemtajām teritorijām Krievijas karaspēku ātri vien izsita zviedri. 1701. gadā zviedri padzina no Rīgas sakšus. Tad Kārlis XII nolēma vispirms pilnīgi sakaut sakšus, lai pēc tam kopā ar Poliju-Lietuvu uzbruktu Krievijai.

Kamēr zviedri līdz 1706. gadam karoja ar Augustu II, līdz tas atteicās no Polijas-Lietuvas kroņa, tikmēr Krievijas karaspēks ģenerāļa Borisa Šeremetjeva vadībā netraucēti iebruka Zviedru Vidzemē un ar izdedzinātās zemes taktiku (ko Pēteris aizguva no eiropiešiem) šo apgabalu nežēlīgi nopostīja, lai iznīcinātu zviedru apgādes bāzi. Uz Krieviju aizveda bagātīgu laupījumu, arī lopus un cilvēkus. Arī šajā brīdī Krievijas cars vēl neplāno Vidzemi iekarot, jo saprot, ka drīz no Saksijas atgriezīsies stiprā zviedru armija. Vācu muižnieki visādi pretojās latviešu zemnieku iesaistīšanai dzimtenes aizsardzībā, jo pēc zviedru noteikumiem rekrūši bija jāatbrīvo no dzimtbūšanas. Protams, latviešu zemniekiem nebija arī ieroču, lai aizstāvētos pret iebrucējiem. Vēl viens "civilizētās" Eiropas un NATO pakalpojums latviešiem.

Krievija, atbilstoši slepenā līguma noteikumiem, pat nesāka nostiprināties Vidzemē, bet sāka apgūt tai apsolītās teritorijas pie Somijas jūras līča. Tur 1703. gadā Pēteris sāk celt jaunu galvaspilsētu, ko pēc eiropiešu modes nosauc par Pēterburgu. Tīkmēr ar kara uzvarām vaiņagotais Zviedrijas karalis izvēlas ļoti augstu mērķi – pilnīgi sakaut Pētera I armiju. Pēteris nemaz necenšas pieņemt kauju, bet atkāpjas Krievijas iekšienē. Kā parasti tādās reizēs, sākas barga Krievijas ziema. Daudzi zviedru karavīri nosalst vai mirst no slimībām. Sākas visādas kļūmes, laikus nepienāk sabiedrotie no Ukrainas, un gala rezultātā pie Poltavas cietokšņa zviedru armija tiek smagi sakauta. Pašu karali smagi ievaino. Kā jau eiropiešiem ierasts, ievainotajai Zviedrijas armijai tūlīt uzbrūk arī Prūsijas un Hanoveras karaspēks. Tā kopējiem Eiropas spēkiem Zviedrijas varenība tiek nomākta un tā zaudē lielvalsts statusu. Krievijas senāts Pēterim I piešķir imperatora titulu. 1721. gadā Krievija paraksta miera līgumu ar Zviedriju un nu nostiprinās arī Vidzemē. Lai tomēr viss būtu “tiesiski un civilizēti”, Zviedrijai par Vidzemi Krievija samaksā divus miljonus dālderu un piešķir Zviedrijai tiesības ik gadu iepirkt Vidzemē labību par 50 000 rubļiem.

Arī atlikušo Latvijas daļu Krievija ieguva “tiesiski” un ciešā sadarbībā ar pārējām Eiropas valstīm. Jūtot Polijas-Lietuvas vājumu, Austrija, Prūsija un Krievija slepeni vienojās šo lielvalsti sadalīt. Tas notika trīs posmos: 1772., 1793. un 1795. gadā. Kopā ar citām Eiropas valstīm sadalot morāli izkurtējušo Poliju, 1722. gadā Krievija sev pievienoja Latgali, bet 1795. gadā – arī Kurzemi. Kurzemi vācu muižnieki atdod Krievijai labprātīgi, par ko Krievijas ķeizariene Katrīna II viņus bagātīgi apdāvina. Pēdējais Kurzemes hercogs Pēteris Bīrons no Krievijas valdības saņem 2 miljonus rubļu “sāpju naudu” un lielu pensiju (viņa tēvs Ernests Bīrons kādu laiku bija faktiskais Krievijas valdnieks). Tātad viss notiek “civilizēti, tiesiski un eiropēiski”. Citādi arī nevarētu būt, jo Baltijas vācieši taču bija uz Eiropu ejošās Krievijas tuvāko sabiedroto radagabali. Gandrīz visu Krievijas caru dzīslās līdz pat Nikolajam II plūst gandrīz visu Eiropas karaļnamu asinis. Tiesa, līdz ar dižciltīgajām asinīm Krievijas monarhi manto arī dažādas novirzes un slimības, kam vēlāk liela nozīme Krievijas impērijas bojāejā. Vēl vairāk – līdz ar Krievijas eiropiskošanos Pēterburgas cara galmā pieaug tieši baltvācu muižnieku un baronu ietekme. Vācieši vairāk nekā 100 gadus ir starp ietekmīgākajiem Krievijas ierēdņiem un karavadoņiem. Tikai slavofilu kustības iespaidā XIX gadsimta vidū vācu ietekme Krievijas valdībā sāk mazināties, bet vēl arvien saglabājas līdz I pasaules karam.

Pieaug latviešu un arī krievu tautas pašapziņa

Tātad līdz ar Latvijas teritorijas nokļūšanu formālā Krievijas pārvaldījumā mēs nekur tālu no “civilizētās” Eiropas neaizgājām. Krievijas cars atjaunoja Zviedrijas karaļa samazinātās vācu privilēģijas un piešķīra jaunas, vēl lielākas. Protams, uz latviešu rēķina. Kad zemnieki sacēlās, cars palīdzēja baroniem tos apspiest. Protams, arī zināma krievu daļa cīnījās par latviešu sirdīm un dvēselēm. Tā cara Aleksandra I valdīšanas laikā (1801 – 1825) tiek izsludināts “Vidzemes zemnieku likums”, kas palielina zemnieku tiesības. Krievijas pareizticīgo baznīca

centās atvieglot to zemnieku stāvokli, kas piekrita pāriet pareizticībā. Rīgā izveidojās Rīgas latviešu brāļu draudze, kas izvērtās par masu kustību, kad daudzos pagastos vairāk nekā puse latviešu pārgāja pareizticībā. Kustības devīze bija: "Ar cara ticību pie zemes un brīvības." Pareizticīgo baznīca turpināja arī Vidzemes brāļu draudžu sāktu garīgās atdzimšanas kustību, kam bija liela labvēlīga nozīme. Pareizticīgo baznīca sāka plašu latviešu izglītošanas programmu. Starp pirmajiem Latvijas valstsvīriem un izcilajiem tautas kultūras darbiniekiem bija daudz pareizticīgo semināru beidzēju. Bet šī parādība nav pieskaitāma Eiropas ietekmei, bet drīzāk tā bija reakcija pret eiropeizāciju un arī pret baltvāciešu varu Baltijā. Šīs pretkustības sekas bija arī lielā latviešu lojalitāte pret Krieviju I pasaules karā un daudzu latviešu iesaistīšanās revolūcijās, kas vācu baronu varu galā sagrāva pavisam.

Kā pēdējo lielāko vācu muižnieku cūcību jāmin muižnieku prasība atcelt dzimtbūšanu. Kurzemē tas notika 1817. gadā, Vidzemē – 1819. gadā, bet Latgalē – tikai 1861. gadā. "Dzimtbūšanas atcelšana" skan labi, bet tā pēc vāciešu priekšlikuma tika veikta tā, ka visa zeme palika muižniekiem, bet latviešiem tika "putna brīvība". Latvijas zemes privatizācijas process nu bija pilnīgi pabeigts. Zemniekiem bija "tiesības" slēgt ar muižnieku zemes nomas līgumu (pēc muižnieka noteikumiem), kas pēc termiņa notecēšanas bija jāpagarina. Ja muižnieks to negribēja, viņš līgumu varēja nepagarināt un zemnieku izdzīt no zemes un mājas. Līdz ar to zemnieki no kungiem kļuva vēl atkarīgāki un sākās necilvēcīgie kļaušu laiki. Sākās arī plaši zemnieku nemieri un Baltiju pārņēma bads. Sākās masveida latviešu izceļošana uz Krieviju, kur cars ļāva iekārtot kolonijas. Beigās arī vācu muižnieki jūta darba roku trūkumu. Zemnieku nemierus un streikus apspieda ar armijas palīdzību. Par pretošanos zemniekiem piesprieda smagus sodus, arī publisku pēšanu, dzenot caur divām karavīru rindām. Pēc smagām cīņām Vidzemes landtāgs brīvīšanas likumam pieņēma 77 papildus pantus, kas starp citu noteica, ka nomas līgums slēdzams uz 6 gadiem un rakstiski, un ka zemnieku kļaušas nedrīkst nodarbināt vairāk par 12 stundām dienā.

Tikai pēc Krievijas sakāves Krimas karā 1861. gadā Baltijas muižnieki pieļāva 1849. gada likuma darbību, kas aizliedza muižu palielināšanu uz zemnieku zemes rēķina, kā arī pieņēma likumu par komunālo pašvaldību, kas lika pamatus sīkgruntniecības attīstībai Latvijā. Krievijas bankas sāka zemniekiem piešķirt dārgus kredītus zemes izpirkšanai. Kredītu procenti bija tik lieli, ka tā bija tīrā ādas dīrāšana mūsu zemniekiem. Kurzemes un Vidzemes latviešu parāds sasniedza 108 miljonus zelta rubļu, kas tajos laikos bija neiedomājama summa. Tomēr līdz I pasaules karam zemnieki izpirka 40% Latvijas zemes. Cik asiņu un sviedru izliets, bet tagad, kad atkal ejam Eiropā, šī dārgi pirkta tēvu zeme par zagtas mantas cenu tiek vieglprātīgi atdota atpakaļ krustnešu pēctečiem. Mežus izcērt ārvalstu firmas. Vai tiešām mums tik īsa atmiņa?

Pēc zaudējuma Krimas karā krievu vidū strauji aug pretietumnieciskos noskaņojumus. Kustība, ko parasti dēvē par slavofīliem, ir ieinteresēta arī latviešu stiprināšanā, lai kopīgiem spēkiem vājinātu baltvācu baronu un citu rietumnieku

varu Krievijā. Ne vienmēr šī sadarbība ir abpusēji saskanīga, tomēr tā nepārprotami veicina latviešu nacionālo atmodu. Runājot par carisko Krieviju, mums vienmēr jāšķir kosmopolītiskā valdība un parastā krievu tauta. Krieviem ar savām valdībām ir nepaveicies gluži tāpat kā latviešiem, sākot jau ar to, ka Krievijas valsti dibināja vikingu iebrucēji, Maskaviju – tatāri-mongolji, bet Pēteris I Krieviju ievilkā Eiropā. Pēdējie Krievijas cari gan bija spiesti piekāpties slavofiliem, bet kā tautai sveša vara tie aizgāja dažādās galējībās, piemēram, ieviešot latviešu rakstības aizliegumu Latgalē un veicot totālu rusifikāciju Baltijā.

Nav noliedzams, ka XIX gadsimta otrajā pusē un XX gadsimta sākumā latviešu stāvoklis Krievijas impērijā strauji uzlabojās. Ne vien materiālie apstākļi, bet arī kultūras dzīve. Strauji pieauga latviešu pašapziņa. Tieši šajā periodā radās labākie latviešu literatūras un mākslas darbi, kas līdz šai dienai tiek uzskatīti par klasiku un latviešu kultūras zelta fondu. Zīmīgi, ka tajā pašā laikā līdzīgs pacēlums bija vērojams arī krievu kultūrā. Dīvainā kārtā šī latviešu kultūras un arī materiālo jomu straujā attīstība pēkšņi noplaka tieši pēc Latvijas neatkarības pasludināšanas. T.s. Latvijas laikā uzplauka lubu literatūra, vācisku ziņģu kultūra un dažādi dekadentiski virzieni. Jānis Rainis, atgriezies pēc garās trimdas “neatkarīgajā” Latvijā, ar smeldzīgu sarūgtinājumu rakstīja savā dienasgrāmatā: “Es atbraucu uz pavisam citu Latviju.” Tā bija kļuvusi sīkmanīga un ķildīga. Jaunizceptie “tautas kalpi” ķēmojās pakal nesenantiem vācu kungiem un arvien tiem kalpoja. Varbūt tāpēc, ka neatkarīgās Latvijas valdībai bija prietumnieciska orientācija un mūs atkal sāka vilkt Eiropā?

Vēsture atkārtojas vēl un vēl

Nez ar ko būtu beidzies latviešu kulturālais un materiālais pacēlums Krievijas impērijas sastāvā, ja XX gadsimta sākumā Krievijas cars Nikolajs II (kas bija Lielbritānijas karaļa un Vācijas ķeizara brālēns) nebūtu Krieviju ievilcis vienā eiropēiskā aliansē, ko sauca par Trīskāršo Antanti (ar Lielbritāniju un Franciju)? Līdz ar to Krievija tika ievilkta Eiropas imperiālistiskā karā, kas to noveda līdz sabrukumam. Apmulsušie un uz svešām ideoloģijām orientētie latvieši lielā mērā palīdzēja uz Krievijas drupām radīt sarkano PSRS impēriju, ko vadīja marksistisks mesiānisms, t.i., centieni uzcelt pasaules proletariāta republiku. Protams, arī marksisms bija Eiropas dzīlēs un slepeno dienestu midzeņos izperināta viltus ideoloģija, kas kalpoja Eiropas oligarhijas mērķiem. Faktiski tā bija jauna viltus reliģija, kas bija vērsta pret kristietību un tautu tradīcijām. Marksisms bija liberālisma un brīvā tirgus ideoloģijas jaunākais brālis. Ja tirgus ekonomikā katra lielkapitālista mērķis ir sasniegt monopolu, tad tieši komunisms simbolizē šā mērķa sasniegšanu – absolūtu monopolu sīkas oligarhu saujiņas rokās, kas savas intereses maskē ar valsts vai proletariāta diktatūras interesēm. Tas, ka reālais sociālisms PSRS atšķīrās no nospraustā mērķa, nav marksisma nopelns, bet gan rupja atkāpe no marksisma dogmām.

Lai vai kā, bet netaisnīgajam Eiropas pārdalījumam pēc I pasaules kara likumsakarīgi sekoja II pasaules karš, kurā kā Rietumu sabiedrotā bija PSRS. Ņemot pirmskara pozīcijas, PSRS ar rietumvalstīm sadalīja ietekmes sfēras.

Uz Rietumiem orientēto Latviju tās aizgādņi vieglu roku iedalīja PSRS ietekmes sfērā (Maskavas vienošanās ar Londonu un Ribentropa-Molotova pakts). Atkal nekādas iekarošanas nebija. Ulmaņa režīms paklausīgi izpildīja sabiedroto norādījumus un pats ielaida PSRS karaspēku Latvijā, kā arī tiesiski demontēja valsti, darot visu, lai latvieši atkal paliktu neapbruņoti un neaizsargāti (Ulmanis pats parakstīja pavēli atbruņot un izformēt aizsargus, viņa svētību saņēmusī Kirhenšteina valdība izformēja armiju). Pēc kara sekoja jauna Eiropas pārdalīšana, kurā Rietumu sabiedrotie par milzīgo PSRS ieguldījumu karā apbalvoja to ar visas Austrumeiropas atstāšanu PSRS ietekmes sfērā (Teherānas un Jaltas konferences). Tiesa, beigās rietumnieki apķērās, ka Staļina tētiņš ir viņus krietni piekrāpis un sāk apdraudēt, tāpēc izsludināja auksto karu, kas no otras puses noformējās kā dzelzs priekšgars.

Nedaudz par Kārļa Ulmaņa lomu Latvijas bojāejā. Latvijas neatkarības ideja dzima tajā latviešu inteliģences daļā, kas I pasaules karu kā bēgļi pavadīja Krievijas lielpilsētās. Viņi nodibināja **Nacionālo padomi**, kas sāka gūt starptautisku atzīšanu. Turpretī Ulmaņa vadītā Zemnieku savienība līdz pēdējam brīdim bija pret Latvijas neatkarību. Ulmanis vācu okupācijas iestādēm pieteicās kā vācietis, kas gatavs dibināt juridiski neatkarīgu Latviju, kas faktiski būs kolonizējams Vācijas protektorāts. Šai sakarā viņš no partijām nedēļas laikā nodibināja t.s. Demokrātisko bloku, kas savukārt 18. novembrī dibināja **Tautas padomi** un proklamēja valsts neatkarību. Līdz ar to malā tika nobīdīta Nacionālā padome ar visu Latvijas neatkarības ideju. Ulmanis visiem vāciešiem, kas piedalīsies lielinieku izdzīšanā, solīja Latvijas pilsonību un lielas privilēģijas. Bet tad mainījās starptautiskais stāvoklis, un Ulmanis veikli pārbēga britu pusē, kas viņu labprāt izmantoja savā stratēģijā. Ulmaņa komandā dominēja dažādi oportunisti un laimes meklētāji, kas tad arī veda Latviju strupceļā. Kopš apcietinājuma 1905. gadā Ulmanis labi pazina arī vadošos Krievijas boļševiku aktīvistus, arī bēdīgi slaveno Višinski, kam bija izšķiroša loma 1934. gada apvērsumā un 1940. gada notikumos.

Protams, varam pārmest Staļinam par deportācijām un gulagu, bet neaizmirsīsim pašu latviešu lomu deportējamo sarakstu veidošanā. Protams, tas bija nepiedodams Staļina noziegums, bet tas nebija vērstis tikai pret latviešiem. Arī pašus krievus lielā vairumā transportēja uz Sibīriju. Bez tam tajā laikā līdzīgi rīkojās arī "civilizētie" Rietumi. Koncentrācijas nometnes un masu nogalināšanas bija arī Vācijā, britu īpašumos, Japānā, Itālijā, ASV u.c.

Jā, pēc kara bija grūti. Bet kurai karā sagrautai valstij tad bija viegli? Atjaunot sagrauto Rietumeiropu ar Maršala plānu palīdzēja ASV, bet mēs ar visu tikām galā pašu spēkiem. Lai vai kā bija, bet nevajag aizmirst arī to labo: 50 gadus dzelzs priekšgars mūs sargāja no "civilizētajiem" Rietumiem. Jā, mums bija jāpacieš daudzas komunistu ļaunprātības un patvaļības, bet komunistu spaidi bija tik rupji, ka neskāra mūsu dvēseles un negrāva mūsu garīgo imunitāti. Garīgās pretestības gars neskarts izdzīvoja padomju okupāciju. Ja mēs runājam par pozitīvām Rietumu civilizācijas vērtībām (bez šaubām ir arī tādas), tad mēs aiz dzelzs priekškara tās saglabājām daudz lielākā mērā nekā eiropieši. Ja

runājam par Rietumu civilizācijas morālo jeb tikumisko mantojumu, tad tas mazbojātā veidā atrodams šeit, Latvijā. To gan grūtāk apgalvot pēc šiem 10 gadiem, kopš krita dzelzs priekšskars, un visas Rietumeiropas netirības kā tāds smirdoš notekūdens pārskaloja un piepildīja Latviju.

Lai ko mēs arī nedomātu par PSRS, Rietumu koloniālisma nomāktajām Trešās pasaules valstīm tā bija reāls palīgs un cerību simbols – uzskatāms paraugs, kā atbrīvoties no koloniālisma un apspiestības, kā veikt ātru valsts industrializāciju. Vairākas Trešās pasaules valstis šo piemēru ar labiem rezultātiem izmantoja savu tautu labā. Kā jau minēju, reālais sociālisms krasi atšķīrās no marksisma dogmām. Pēdējos 20 padomju Latvijas pastāvēšanas gados bija vērojams līdzīgs latviešu uzplaukums, kāds tas bija XIX gadsimta beigās un XX gadsimta sākumā. Atkal bija vērojamas nopietnas pretenzijas uz lielo mākslu un kultūru (arī zinātnei u.c. svarīgām jomām), nobrieda priekšnoteikumi jaunai tautas atmodai. Par nelaimi, atbrīvotā tautas enerģija tika ievirzīta prietumnieciskās sliedēs (aizmirstot neseno vēstures pieredzi), kas mūsu tautas atdzimšanai pārvilka treknu svītru. Nu atkal plaukst tikai lubu literatūra, lēts sensacionālisms, māņticība un pornogrāfija. Ja vēl redzam kādu latviešu filmu vai radiouzvedumu, tad tie (izņemot filmu "Cilvēka bērns") ir ierakstīti un uzņemti padomju laikos. Kultūras darbinieki un pasaules klases zinātnieki tiek izmesti no dzīvokļiem vai piestrādā par galma ākstiņiem reklāmu modeļiem, "ejošie" mākslinieki maina savus uzvārdus, mēles un pat seksuālo orientāciju, lai iekļautos Rietumu postmodernisma dekadentajā paradigmā. Viņi Rietumu psiholoģiskā kara resora uzdevumā cenšas sagraut mūsu cilvēcisko un nacionālo vērtību sistēmu, pārvērst mūs par freidiskiem seksuālo noviržu vergiem vai nosacījuma refleksos trenētiem suņiem Pavlova eksperimentā, kurus var manipulēt pēc patikas.

Atkal mēs esam "civilizētajos" Rietumos. Un atkal mūsu tauta ir nospiesta izdzīvošanas režīmā, izmirst un bēg no dzimtenes. Atkal krustnešu pēcteči nesodīti laupa mūsu zemi, dzen verdzībā un prostitūcijā mūsu bērnus, maitā jaunatni, iznīcina mūsu ražotnes, aizver skolas un slimnīcas, privatizē Latvijas zemi. 10 gados viņi atguvuši gandrīz visu, ko mūsu tēvi sūri atpirkuši 200 gados. Masu informācijas līdzekļi mūs "serializē" ar Rietumu psiholoģiskā kara produkciju: māca mums vardarbību, izvirtību, alkatību un nodevību. Kritiski pārlūkojot Latvijas TV programmas paliek iespaids, ka Latvijā vairs nav smadzeņu. Komentētāji un diktori ik pēc minūtes atgādina, ko teicis kāds augstu stāvošs Eiropas komisārs, cik atzinīgi viņš vērtējis tirgus reformu gaitu, privatizāciju un mūsu virzīšanos uz Eiropu un NATO. Lai gan katra tirgus sieva dāsni algotajiem komentētājiem un "ekspertiem" pateiktu, ka patiesībā mēs ejam uz elli.

Akcenti tomēr mainās

Arī Krieviju pārņēmuši Pētera I pēcteči, kas gatavi to izmantot kā "civilizētās" pasaules izejvielu krātuvi un pasaules žandarmu Rietumu oligarhijas interešu sardzē. Krievijas valdītāji caur to cer iekļūt pasaules "zelta miljarda" oligarhijā,

bet krievu tautai tas nozīmē iznīcību. 4. maija Latvijas ārlietu resors pēc 11. septembra nonācis ideoloģiskā strupceļā. Tik ilgi būvēja ienaidnieka tēlu no Krievijas un stūma mūs Eiropā un NATO, bet pēkšņi izrādījās, ka Krievija pie Eiropas un NATO durvīm ir mums priekšā, turklāt uz kādu laiku, kamēr saplūksies, Krievija būs galvenais ASV stratēģiskais sabiedrotais. Ko nu?

Ja jau vēsturei ir tendence tik neķītri atkārtoties, tad varam sagaidīt, ka Eiropa mūs atkal pārdos Krievijai. Pirmkārt, tāpēc, ka ekonomiskā ziņā Rietumi Latvijā ir ieguvuši gandrīz visu, ko gribēja, un uzkraut sev uz kaklā mūsu izpostīto un sašķelto sabiedrību tai nav nekādas vajadzības – ar to tīri labi galā tiks Krievija. Tāda ir atšķirība starp vecā stila tiešo koloniālismu un postmoderno neokoloniālismu (privilēģijām jā, bet pienākumiem nē). Otrkārt, Krievija atkal ir eiropiska valsts, kas respektē Rietumu intereses Baltijā. Treškārt, latvieši arvien vēl neko nav mācījušies no vēstures un ir samierinājušies ar stāvokli, ka ar viņiem var nerēķināties.

Tomēr notikušas arī lielas pārmaiņas. Kad Rietumu tirgotāji un krustneši XIII gadsimtā izkāpa Daugavas krastā, Eiropa bija strauji augošs kontinents. Eiropiešiem bija pietiekami liela dzimstība, lai dažos gadsimtos apdzīvotu un kolonizētu milzīgo Amerikas kontinentu, Austrāliju, Jaunzēlandi un citas vietas. Starp eiropiešiem bija arī daudz ideālistu, kas cīnījās par humānismu un attīstību, kā arī līdzsvaroja oligarhijas neķītros tīkojumus, līdz ar to virzot patiesu progresu. Bet tagad lielākā eiropiešu daļa ir zaudējusi savus dabiskos instinktus un vitalitāti. Viņi ir ērtību vergi, kuri savā labsajūtā negrib dalīties pat ar miesīgiem bērniem. Tāpēc viņiem vairāk suņi, nekā bērnu. Eiropa izmirst un to arvien vairāk apdzīvo citu rasu pārstāvji. Jau pašlaik Eiropā ir miljoniem arābu un citu tautu pārstāvju, kas eiropiskajā dzīvesveidā neintegrejas. Ja šī tendence turpināsies, pēc kāda pus gadsimta Eiropas savienības vietā būs Apvienotie Eiropas emirāti. Diemžēl, saindējušies ar Eiropas postmodernismu, izmirstam arī mēs.

Eiropieši kopā ar saviem kolonistiem citos kontinentos (ASV u.c.) vēl arvien nav atmetuši pasaules iekarošanas plānus, kurus mūsdienās sauc par globalizāciju. Algojot visas pasaules labākos prātus un savā kontrolē koncentrējot lielākos zinātnes sasniegumus un planētas resursus, viņi arvien spēj uzspiest savu gribu citiem. Bet tas ir abpusēji griezīgs zobens, jo tie paši pasaules labākie prāti var pavērst ieročus pret saviem algotājiem. Lielākais Rietumu varenības noslēpums meklējams citur. Atcerēsimies, kā eiropieši pakļāva Latviju? Jā, ar mūsu pašu un mūsu politiskās vadības rokām. Rietumi būs stipri, kamēr vien tautas pacietīs savas korumpētās valdības, kas par iekļūšanas biļeti globālajā oligarhijā gatavas iztirgot savu valstu nacionālās intereses. Arī Latvijas glābšanu no Rietumu oligarhijas kundzības mēs varam panākt tikai atjaunojot tautas suvereno varu Latvijā un savā valdībā ieceļot cilvēkus no sava vidus, kas spējīgi godam pārstāvēt savu tautu. Nost ar Eiropas pakalpiņiem un mūsu suverenitātes iztirgotājiem!

Par Latvijas dekolonizāciju

Vispirms būtu jātiek skaidrībā, vai Latvija patiešām ir kolonizēta? Jā, turklāt totāli un dziļi ešelonēti. Latvijā uzskatāmi dominē ārvalstu intereses: ārvalstu kapitāls Latvijā bauda privilēģijas, kuras aizsargā gan vietējie likumi un tiesas, gan starptautiskās tiesas; starptautiskas institūcijas un globālie centri diktē Latvijas ekonomisko, sociālo, finansiālo, administratīvo un pat kultūras politiku. Apspriežot pieņemamos lēmumus, visu līmeņu deputātiem uz mēles ir SVF, PB, Briseles, Vašingtonas, Londonas un citu varas centru prasības, tikai ne Latvijas pilsoņu intereses. Ārvalstis ir pārņēmušas veselas tautsaimniecības nozares: sakarus, banku sistēmu, aizsardzību, apdrošināšanu, mežsaimniecību, tirdzniecību, robežkontroli, finansu politiku, infrastruktūru u.c., bez kurām neatkarīga valsts nevar funkcionēt. Latvijas ministrijas un departamenti darbojas kā ārvalstu institūciju izpildinstrumenti. Gandrīz visi lēmumi tiek izstrādāti atbilstoši ārvalstu institūciju ieteikumiem un pirms pieņemšanas saskaņoti ar šīm institūcijām. Pēc ārvalstu ieteikumiem ir likvidētas veselas tautsaimniecības nozares, bet arī atlikušās ātri nonāk ārvalstu īpašumā: lielveikali, aptiekas, preses kioski, grāmatveikali, servisa centri, benzīntanki, atpūtas un ārstniecības objekti, izglītības iestādes, dabas resursi, pārtikas pārstrādes uzņēmumi u.c. Latvijā netraucēti savu politiku īsteno neskaitāmi ārvalstu finansu fondi un pat ideoloģiska rakstura fondi (kā Sorosa fonds), no kuru piešķirtās vai nepiešķirtās naudas atkarīga mūsu izdzīvošana, kā arī atbilstošo jomu attīstība, virziens un atbilstība mūsu nacionālajām interesēm.

Dekolonizācija nav tas pats, kas krievu repatriācija

Latvijā valda uzskats, ka kolonizācija ir tikai fiziska ārvalstu kolonistu ieviešana. Bet tā ir tikai viena no kolonizācijas izpausmēm, turklāt ne tā noteicošā. Piemēram, 1939. gadā no Latvijas aizbrauca gandrīz visi baltvācieši, bet vai ar to vien mūsu dzīve uzlabojās? Nē, jo noteicošā kolonizācijas procesā ir koloniālisma infrastruktūra, kurā ietilpst arī tādas lietas kā cilvēku domāšanas veids, attieksme pret savām nacionālām interesēm, dažādi tikumi un netikumi, sabiedriskā iekārta un struktūra, ekonomiskā kārtība, tautas pašapziņa, spēja uz sociālu un nacionālu solidaritāti, psiholoģiskā gaisotne, kultūra, tiesu principi u.c. Lieki teikt, ka līdz ar kolonistu aizbraukšanu šis mantojums tik viegli neizzūd, bet turpina vajāt paverdzināto tautu. Visbiežāk svešo kungu vietu ieņem vietējie iznīreļi, kuri bijušos kungus pārspēj visās nelietībās. To varam vērot arī Alžīrijā, no kuras jau sen aizbrauca visi franču kolonisti. Alžīrijā arvien valda prorietumnieciska tīrānija, tauta nospiesta materiālā un garīgā nabadzībā, plosās nežēlīgs pilsoņu karš. Bez kolonistu fiziskas ieviešanas pastāv ekonomiskā kolonizācija, kulturālā kolonizācija, psihiskā kolonizācija, sociālā kolonizācija,

dažāda veida genocīds (fiziskais, garīgais) u.c. Valsts kolonizācija var notikt arī bez kolonistu ieviešanas.

Tātad, ja mēs gribam panākt patiesu Latvijas dekolonizāciju, mums jā sārgās no sekas šā jēdziena izpratnes, kas mūs ved pie pavisam aplamiem risinājumiem. Diemžēl tieši šo aplamo ceļu iet mūsu t.s. nacionālpatrioti. Dekolonizācija nav tas pats, kas krieviski runājošo repatriācija. Jā, protams, Latvijā ir vietas, kurās nacionālā sastāva dēļ latvietis nevar justies kā Latvijā. Tas ir nepatīkami, bet tas nav vienīgais iemesls, kāpēc mēs Latvijā nevaram justies kā saimnieki. Es pat gribētu apgalvot vairāk: kamēr mēs esam tauta, kas neko nav mācījusies no vēstures, kamēr mēs neesam spējīgi uz sociālu un nacionālu solidaritāti, kamēr mēs kā tauta neesam mierā ar sevi, krievi Latvijā ir stabilizējošs faktors, kas mūs attur no dažādām kaitīgām galējībām. Uz mirkli iztēlosimies, kas notiktu, ja krievi pēkšņi brīnumainā kārtā aizbrauktu, bet mēs paliktu vieni ar patreizējo attieksmi pret savu tautu, patreizējo vērtību sistēmu, priekšstatu par valsts iekārtu un attieksmi pret mūsu nacionālajām interesēm? Vai nebūtu tā, ka mēs viens otru "apēstu" un vēl dziļāk iegrimtu atkarībā no Rietumiem?

Tiesa, patreizējā valdības politika krievus mērķtiecīgi pārvērš par destabilizējošu faktoru. Jau 11 gadus latvieši un krievi dzīvo dažādās informācijas vidēs. Latviešiem un krieviem domātie masu informācijas līdzekļi sniedz ļoti atšķirīgu priekšstatu par Latvijā notiekošo, un abi šie priekšstati ir sagrozīti. T.s. integrācijas politika ir vienlīdz nepieņemama kā latviešiem, tā krieviem. Tā palielina sabiedrības polarizāciju. Arī pēdējais provokatīvais valdības lēmums ar 2004. gadu pārkārtot krievu skolas uz izglītību latviešu valodā, noraidot daudz līdzsvarotākus un saprātīgākus latviešu valodas apmācīšanas variantus. Krievi šo politiku uztver apmēram tā: mūs grib pataisīt vai nu par kalpiem, kas piekrīt visam, vai par kriminālelementiem, kas terorizēs Latviju. Pat samērā mērenos krievos rodas naidis pret visu latvisko.

Otrkārt, kamēr mēs paciešam savu verdzisko atkarību no Rietumiem, tikmēr pastāv arī cita varbūtība: fiziska kolonistu iepludināšana no Rietumeiropas. Nav noslēpums, ka Rietumeiropas galvaspilsētas ir pārpludinātas ar dažādiem bēgļiem (bijušās Dienvidslāvijas pilsoņiem, kurdiem, turkiem, arābiem, nēģeriem, vjetnamiešiem u.c.), kas uzvedas agresīvi, apdraud vietējos mietpilsoņus un pat nedomā integrēties Eiropā. Mūsu politiku pārcentības dēļ Eiropas savienība Latvijā jau ir ieguvusi gandrīz visu, ko gribējusi. Mēs vairs neesam interesanti, un neviens Latviju neuzskata par līdztiesīgu partneri, ar ko vērts nopietni runāt vai rēķināties. Ja nu vienīgi te vēl varētu noņemt minētos bēgļus, šim nolūkam ieguldot Latvijā to naudu, kas tāpat tiek tērēta šo bēgļu uzturēšanai Rietumeiropas pilsētās. Uz Latviju tādā veidā varētu tikt pārvietoti 4 līdz 10 miljoni kolonistu. Turklāt tie būtu ļoti agresīvi cilvēki ar mums pilnīgi svešu un pat bailes uzdzenošu kultūru. Ka šāda iespēja ir pilnīgi reāla un pat patreizējos apstākļos nenovēršama, jau vēsta publikācijas un amatpersonu izteicieni masu informācijas līdzekļos, kuru mērķis ir sabiedrības pakāpeniska sagatavošana tieši šādam risinājumam. Piemēram, populārais komentētājs Māris Krautmanis

(rakstā "Gardais Gardas kumoss – nepelnīta popularitāte", NRA, 27. jūlijs) pamāca: "Jo augstāku dzīves līmeni sasniegs Latvija, jo attīstītāka būs mūsu valsts ekonomika, jo vairāk pa dažādiem ceļiem šeit ieplūds citādi cilvēki – turki, vjetnamieši, afrikāņi utt. Ar viņiem vajadzēs sadzīvot, vajadzēs viņiem mācīt mūsu valodu, vajadzēs pieprasīt, lai viņi mācās mūsu valodu, vajadzēs maksāt naudu, lai viņi visi mācās mūsu valodu." Lai nu paliek Krautmaņa tukšie sapņi par "augsto dzīves līmeni", bet citādi šis mājiens saskan ar Latvijas valdības politiskajiem mērķiem. To nesen TV radījumā "Ceturtais studija" apliecināja arī Naturalizācijas pārvaldes priekšniece Eiženija Aldermane. Viņa mūs informēja arī par citiem Eiropas jaukumiem: latviešu valodas ierobežošanu, latviešu rakstības izskaušanu (t.i., vārdu un uzvārdu pārveidošanu) no mūsu pasēm utt. Tikai viena neminēta nianse: krievu aizbraukšana minētā Eiropas kontingenta iepludināšanu tikai atvieglos.

Gardas blefs

Pateicoties krievu valodā iznākošajām avīzēm un mūsu amatpersonu panikai, pagājušajā vasarā lielu ievērtību guva *Viedas* apgāda vadītāja Aivara Gardas rīkotie konkursi par dekolonizācijas tēmu. Ja minētā krievu prese nebūtu sacēlusi starptautisku skandālu, gandrīz neviens par šiem konkursiem nebūtu pat dzirdējis, bet nu Garda kļuva gandrīz par nacionālo varoni, ko no sabiedrības uzmanības centra izstūma tikai 11. septembra notikumi. Ko tad mēģināja panākt Garda?

Viņš uzsildīja 12 gadus vecu lozungu par dekolonizāciju, protams, šā jēdziena visseklākajā variantā, ar to saprotot tikai PSRS kolonistu repatriāciju. Jā, 1989. un vēl 1990. gadā šim lozungam bija kaut kāda jēga. Tiesiski atjaunojot Latvijas neatkarību, Latvijas pilsoņiem, balstoties uz Ženēvas konvenciju, bija tiesības pieprasīt okupācijas laikā ievesto PSRS pilsoņu repatriāciju. Reāli to varēja darīt tāda Latvijas pilsoņu ievēlēta institūcija kā LR Pilsoņu kongress. Tas arī bija vispiemērotākais un vienīgais laiks dekolonizācijas sākšanai, jo pasaule uz Latviju raudzījās ar lielu labvēlību un sajūsmu, un arī tie PSRS pilsoņi, kas bija pret Latvijas neatkarību, bija lielā mērā samierinājušies, ka būs vien jāaizbrauc. Ne Latvija, ne Krievija vēl nebija izpostīta, tā ka pietika līdzekļu un iespēju repatriācijas praktiskai nodrošināšanai. Diemžēl Latvijas pilsoņi, kas kopā ar Latvijā iepludinātajiem PSRS pilsoņiem ievēlēja arī LPSR Augstāko padomi, savu atbalstu Pilsoņu kongresam liedza, izvēloties "reālpolitiku". Līdz ar to ceļš uz tiesisku PSRS pilsoņu repatriāciju tika nojaukts.

LPSR Augstākā padome nevarēja ierosināt repatriāciju kaut vai tāpēc, ka trešdaļa tās vēlētāju bija tieši PSRS pilsoņi un pat PSRS armijas daļas. Tomēr, lai pielabinātos patriotiski noskaņotajai Latvijas pilsoņu daļai, tā ne vien sevi pārdēvēja par LR Augstāko padomi, bet arī radīja tiesisku jucekli, atņemot vēlēšanu tiesības trešdaļai savu vēlētāju. Ar to 4. maija režīms ielika savos pamatos juridisku bumbu, kas var sprāgt kurā katrā brīdī un ar kuru var apšaubīt visu šā režīma un pat patreizējās Latvijas pastāvēšanas likumību.

Vēlāk gan 4. maija režīma manipulatori centās savu kļedzošo nelikumību

visādi nomaskēt. Pirmkārt, Augstākā padome Latvijā iebrāukušajiem PSRS pilsoņiem piešķirta pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ar to legalizējot viņu uzturēšanos Latvijā. Lai nepilsoņus piesaistītu, viņiem piešķirta sertifikātus un visas ekonomiskās tiesības. Tad Saeima pieņēma Pilsonības likumu, kas faktiski nozīmēja "nulles variantu". Vēl vairāk – TB/LNNK panāca, lai par šo likumu, ko vēl varētu apšaubīt, referendumā nobalso visa tauta. Ar to vismaz 99,9% nepilsoņu nav nekādu nepārvaramu šķēršļu, ja tie izvēlētos pieņemt Latvijas pilsonību. Ja lielākā daļa nepilsoņu šo iespēju nav izmantojusi, tad ne jau tāpēc, ka būtu pārlieku stingras prasības. Prasības to praktiskajā izpildījumā ir visai formālas, lai gan krieviski rakstošai preseī tīk šo procedūru dramatizēt. Problēma ir cita: Latvijas pilsonībai nav vērtības. Kas gan sevišķi gribēs kļūt par pilsoni izmirstošai, starptautiski pazemotai, koloniāli atkarīgai valstij, kurā vēlētajī nekontrolē savu valdību? Turklāt, daudzi nepilsoņi, kas savulaik atbalstīja LTF, jūtas piekrāpti. Latvijas pilsonības statuss ir devalvēts! Bez tam, parakstot ASV – Baltijas Hartu un citus līdzīgus starptautiskus dokumentus, Latvijas valdība arī starptautiskā līmenī atteicās no jebkādām pretenzijām pret 1940. gada okupāciju un uz visiem laikiem legalizēja Molotova – Ribentropa pakta sekas. Tagad nacionālie un pilsonības jautājumi ir Latvijas iekšējā lieta, par ko starptautiskā sabiedrība nenes nekādu atbildību.

Ko visu šo laiku, kamēr tika metodiski noārdīti Latvijas tiesiskas atjaunošanas pamati, darīja pats Garda? Nē, viņš neprotēja un nerīkoja nevienu konkursu. Garda mierīgi taisīja biznesu, tirgojot Krievijā izdotās okultā satura un arī impēriska satura grāmatas. Viņš jauca cilvēkiem galvas ar dažādu "jaunās pasaules" okultismu, kā arī apgādāja ar literatūru impērijas atjaunošanas entuziastus. Un tikai pagājis, kad zināmi spēki sāka aktivizēt krieviski runājošo publiku, Garda "pamodās" un sāka šiem spēkiem palīdzēt veidot ienaidnieka tēlu, ar ko uzkurināt krievu publiku. Tās ir bīstamas slepeno dienestu spēlītes, kas var beigties visai bēdīgi.

Mēs varam vērot visai interesantu sadarbību. Bija taču skaidrs, ka līdzīgi konkursi neradīs īpašu savijņojumu latviešu vidū, kas jau 12 gadus uz līdzīgām idejām (nacionālajos laikrakstos un saietos) nav reaģējuši, tās atstājot nelielam "mūžīgā jautājuma" fanu klubīgam. Turklāt Latvijas sabiedrība par izsludinātajiem konkursiem nemaz neuzzinātu, ja neiejauktos ļoti ietekmīgi reklamētāji. Vispirms bezmaksas reklāmas funkcijas uzņēmās krievu valodā iznākošā prese, kurai nu bija ideāla tēma, par ko rakstīt un katru dienu baidīt (apstrādāt) savus lasītājus. Tēmu pārtvēra arī ieinteresētā starptautiskā prese, kurā Latvija pēdējos gados arī bez Gardas devuma attēlota visai nepievilcīgās krāsās.

Nu klusēt nevarēja arī latviešu valodā iznākošā prese, un tipisks latviešu mietpilsonis nu varēja prāt: "Ja jau tā interfrontes prese tā uztraucas, tad tur jābūt kaut kam labam." Tā tika izpirkti Gardas grāmatas metieni un radīta visai neveselīga interese. Nekā īpaša jau tai grāmatā nav, un ko būtu gaidīt, ja tēmas jau iepriekš noteiktas, tēmu nosaukumā ielikts arī risinājums, klāt pielikts izmantojamās literatūras saraksts, kā arī solītas naudas prēmijas. Lielākā daļa jauniešu darbu ir tīri pieklājīgi un rakstīti pēc labākās sirdsapziņas, protams,

izmantojot mūsu apziņā ievazātos stereotipus, par ko jaunieši nav vainojami. Bet līdz ar to gan jaunieši, gan līdzjutēji ir ievilkti svešā un bezcerīgā spēlē, kas, par nožēlu, var beigties visai bēdīgi. Šo spēli var salīdzināt ar otrā Čečenijas kara priekšspēli: Čečenijas prezidentam nepakļāvīgais Basajevs ar savām vienībām iebrūk Dagestānā, t.i. Krievijas teritorijā, kas Kremļa vadībai atraisa rokas bombardēt un "tīrīt" visu čečenu tautu. Tikai vēlāk analītiķi var skaidrot, ka Basajevs ar zināmiem Kremļa grupējumiem sadarbojies jau kopš kara Abhāzijā, ka viņu no ārienes finansē t.s. vahabīti utt. Atklājas arī Krievijas oligarha Borisa Berezovska loma Čečenijas kara izraisīšanā (skat. ASV žurnāla *Forbes* vecākā redaktora Pāveta Hļebņikova grāmatu "Kremļa krustēvs Boriss Berezovskis"). Starp citu, arī Latvijā visas kārtis ir izliktas – arī pie mums darbību sācis Berezovska fonds... Atliek izraisīt starptautiskas sadursmes un pilsoņu karu, un šajā konfliktā ievilk Krieviju, kas "aizstāvēs savus tautiešus un cīnīsies pret terorismu". Amerikāņi un mūsu dārgā Eiropa šādai "preterorisma akcijai" tikai uzgavilēs.

Un galu galā Garda, kas acīmredzot atzīst 4. maija režīma likumību, nekādu ejamu ceļu nemaz nepiedāvā. Ko tad viņš darīs ar konkursā uzvarējušo dekolonizācijas likumprojektu? Vai iesniegs esošajai Saeimai, vai nākamajai, un gaidīs, kad tās to pieņems? Izskatās, ka Garda izvēlas tautas pastāvēšanai svarīgas tēmas, bet tikai tāpēc, lai tās izkropļotu, banalizētu un diskreditētu. To pašu var teikt par Gardas pēdējo konkursu "Latvija bez homoseksuālisma". Jā tēma ļoti sāpīga un prasa enerģisku risinājumu. Bet Garda nemaz nevēršas pret homoseksuālisma izplatīšanās dziļākajiem cēloņiem, bet tikai nolād un demonizē visus homoseksuālistus pēc kārtas, arī nelaimīgos "zilās brālības" un starptautiskā sutenierisma upurus. Ar to viņš novērš uzmanību no tā, ka cilvēku maitāšana un paverdzināšana, ģimeņu struktūras izjaukšana, sabiedrības iedzīšana prostitūcijā utt. ir Latvijas valdības oficiālās politikas būtiska un neatņemama sastāvdaļa. Visa šī pornoprodukcija bez šķēršļiem bauda Kultūras ministrijas atzīšanu, legalizāciju un atbalstu. Ar valdības un pašvaldību ziņu skolās ierodas homoseksuāļu lektori un vervētāji, tiek rīkoti "skaistuma" konkursi un pavērtas iespējas iekļauties starptautiskajā homoprostitūcijas aprītē. T.s. modeļu aģentūras, piemēram, J. Jurjeva "Logos", darbojas pilnīgi legāli. Pedofils Ingus Tūns savu firmu SIA "Izimeks" iekārtoja tieši Izglītības un zinātnes ministrija telpās. Un ar savu ekonomisko un sociālo politiku Latvijas valdība mūsu jauniešus un bērnus mērķtiecīgi dzen prostitūcijā. Arī tos, kam nav bijis nekādu homoseksuālu noviržu. Tā viņiem ir viena no nedaudzajām iespējām izdzīvot. Vai Garda vērsas pret šādu valdības politiku?

Dekolonizācija sākama pašiem no sevis

Daudzus Gardas piekritējus var saprast, jo Latvijā patiešām ir reģioni, kuros latvietis nevar justies kā Latvijā. Bet pilnīgi bezjēdzīga ir Gardas parauga dekolonizācija, ja iepriekš mēs nepārtraucam t.s. globalizācijas procesus Latvijā un neatjaunojam Latvijas suverenitāti. Globalizācija (arī Eiropas savienības noteikumi) taču paredz brīvu kapitāla, preču un cilvēku plūsmu, un pēc dziļākās

būtības tā ir ekonomiska, sociāla un kulturāla kolonizācija, kurai nenovēršami seko arī jauna darbaspēka iepludināšana. Ja mēs patiešām gribam dekolonizēt Latviju, tad vispirms jāatjauno Latvijas suverenitāte attiecībā pret visu paveidu globalizatoriem, jāatjauno Latvijas tautas suverenā vara pašu valstī. Pēc tam jāsākārta sava tautsaimniecība, likvidējot spekulatīvā un starptautiskā kapitāla kundzību. Tad jāsāk dinamiska tautsaimniecības un ar to saistīto jomu attīstība, kuras pamatā liekams godīgs un ražīgs cilvēka darbs, mērķtiecīga atbrīvošanās no parazitārās ekonomikas jomām. Ar to vien būs pabeigta pirmā dekolonizācijas kārtā, un daudzi avantūristi un laimes meklētāji paši aizbrauks uz treknākām ganībām. Diemžēl arī ne viens vien latvietis.

Vienlaikus ir jāuzlabo attiecības ar Krieviju un pārējām kaimiņvalstīm, jāsāk abpusēji izdevīga sadarbība. Šā procesa ietvaros viens no risināmajiem jautājumiem varētu būt civilizēta cittautiešu repatriācija, kas balstīta uz atbilstošiem Latvijas – Krievijas un citiem līgumiem. Atšķirībā no Latvijas, Krievija ir sākusi attīstīties un tai jau sāk pietrūkt cilvēku, kas nepieciešami Krievijas atjaunošanai. Patiešām prezidents V. Putins un citi Krievijas valstsvīri ir vairākkārt aicinājuši savus tautiešus atgriezties dzimtenē un tiek gatavoti atbilstoši imigrācijas likumi. Tādā veidā šo problēmu lielā mērā varētu atrisināt. Tomēr jāsaprot, ka arī Latvija t.s. reformu gados ir zaudējusi daudz cilvēku. Ja mēs ar laiku nolemsim sākt dinamisku Latvijas attīstību, mums cilvēki būs ne mazāk nepieciešami kā Krievijai. Vai mums tie tik viegli būtu jāatdod? Turklāt, vai mums pašiem nebūtu jā rūpējas par priekšnoteikumu radīšanu sava demogrāfiskā stāvokļa uzlabošanai? Ko dos dekolonizācija, ja 70% Latvijas jauniešu, kā liecina aptaujas, jau ir nolēmuši Latviju atstāt?

Viens no dekolonizācijas priekšnoteikumiem ir arī jaunas kolonizācijas nepieļaušana. Tas nozīmē pilnīgu privatizācijas apturēšanu un jau notikušās privatizācijas pārskatīšanu. Privatīpašums jārada ar godīgu darbu, nevis jāizkrāpj caur privatizāciju. Jānoraida tik nekaunīgi piedāvājumi, kā celulozes kombināta projekts. Tik lielas afēras Latvijā vēl nav bijis. (Latvijas valdība gatava skandināvu firmām garantēt milzīgas nodokļu atlaides, infrastruktūras celtniecību par mūsu līdzekļiem, koksnes piegādes garantiju 20 gadiem u.c. Ja rēķina, ka koksnes pieejamās ieguves vietās pietiks tikai 2 – 5 gadiem, tad skaidrs, ka skandināvi par līguma nepildīšanu Latvijas valsti iesūdzēs starptautiskā tiesā un pietiesās miljardos mērāmu sodu.) Apturami arī tādi kolonizācijas priekšdarbi kā administratīvi teritoriālā reforma un starptautiskā spekulatīvā kapitāla iespiešanās Latvijā. Kaut vai jāiziet ielās un jāpaliek tik ilgi, kamēr šos un citus neprātus apturam, bet ir arī citi paņēmieni.

Tā vai citādi, bet dekolonizācija sākama pašiem no sevis. Vispirms mums kā tautai jāmainās: jāmaina sava domāšana, sava attieksme pret savu tautu un ārējiem faktoriem, morāli jāatdzimst, jāizvērtē sava vēsture, jāatrod savas kļūdas un arī sava spēka avoti, jāvienojas par kopīgu vērtību sistēmu, jāpanāk miers pašiem ar sevi. Mēs pašlaik esam ārkārtīgi nožēlojamā stāvoklī. Kāpēc mēs piemēru ņemam no izmirstošajiem un savu dzīvi sagandējušajiem? Kāpēc mēs esam atmetuši pamatu, no kura sekmīgi attīstījušies mūsu senči? Kāpēc mēs

atkārtojam vecās kļūdas? Kāpēc mums bail tikt skaidrībā ar savu vēsturi? Viens lepojas, kā viņš karojis zem Lielvācijas karoga, otrs – zem PSRS karoga, trešais jau sapņo maršēt zem NATO karoga, ceturtais gaida, kad tiks uzaicināts pie Eiropas klātā galda, bet neviens nedomā, kā ar saviem spēkiem nodrošināt savas tautas nākotni. Sociāli nenogremdētā tautas daļa mērķaķoņas pakal Rietumu pirmsnāves orgānijām. Kam vēl spēks un prasme, cenšas to lēti pārdot kaut kur ārzemēs, bet neviens nedomā, ka ar šo spēku varētu uzcelt labu Latvijas ēku, kas derētu gan pašiem, gan bērnu bērniem. Kad izveidosim savu vērtību sistēmu, savu nacionālo goda kodeksu, kad vienosimies, kas ir labs, bet kas ir ļauns un noraidāms – tikai tad mēs kā nācija spēsim sakārtot savu dzīvi un ķerties pie valsts celtniecības.

Vai dekolonizācija vispār ir iespējama? Esmu pārliecināts, ka jā. Pasaulē ir vairāki spilgti dekolonizācijas piemēri. Man pašam laimējās pēc 2001. gada 11. septembra ciemoties Lībijā, kuras stāvoklis pirms dekolonizācijas bija daudz bēdīgāks nekā Latvijā. Pats redzēju dekolonizācijas veselīgās sekas: strauju attīstību, pieckāršu tautas pieaugumu un optimismu. Rietumu masu informācijas līdzekļi Lībiju, protams, dēvē par diktatorisku un terorismu atbalstošu valsti. Rietumi baidās no Lībijas piemēra, tāpēc cenšas to visādi nomelnot. Bet tā tas bijis vienmēr: imperiālisti visas atbrīvošanās kustības un savus pretiniekus allaž saukuši par bandītiem un teroristiem.

Neliels ieskats Lībijas vēsturē

Lībija atrodas Āfrikas kontinenta ziemeļos, Vidusjūras krastā. Uz kartes Lībijas kontūra ir ļoti līdzīga Latvijai: ziemeļos jūra un jūras līcis, no jūras netālu galvaspilsēta, tikai austrumu robeža ar Ēģipti kopš koloniālisma laikiem novilkta taisni kā ar lineālu. Tomēr Lībija ir daudz lielāka par Latviju. Tās teritorija ir 1 759 540 kvadrātkilometru, jūras piekraste stiepjas 1770 kilometrus. Tiesa, aramzeme un ganības iespējamās tikai 9% teritorijas (aramzeme – tikai 1%), nav mežu, bet milzīgus plašumus aprijis Sahāras tuksnesis. Klimats karsts un sauss. Lauksaimnieciski izmantojamā zeme izvietota galvenokārt šaurā joslā gar Vidusjūras krastu. Tuksnešainajos apvidos vēl arvien klejo beduīnu saimes, kas ar saviem ganāmpulkiem un teltīm pārvietojas līdz ar lietus sezonu. Tieši beduīnu tradīcijas un Islama ticība ir lībiešu dzīvesveida un rakstura pamatā, lai gan tādās lielās pilsētās kā Tripole un Bengazi jūtama arī Rietumu ietekme.

Lībija neapšaubāmi ir viens no mūsu civilizācijas rašanās centriem. Pirmās ziņas par civilizāciju Lībijas teritorijā saglabājušās kopš 8000. gada pirms mūsu ēras. Berberi Lībijas teritorijā apmetās 2000 gadus p.m.ē. 2200 – 1700 gados p.m.ē. teritoriju sāka pārvaldīt Ēģiptes faraoni, bet jau 950 gados p.m.ē. par Ēģiptes faraonu kļuva berberu pārstāvis. 600 – 700 gados p.m.ē. Ziemeļāfrikā sāka apmesties senie grieķi, kas tur uzcēla vairākas pilsētas: Barku, Tauhiru, Beraniku, Eihesperidu, Apoloniju, Kirēni u.c. 525 – 325. gados p.m.ē. šīs teritorijas nonāca Persijas karaļu valdījumā, no kuriem Lībiju 331. gadā p.m.ē. atbrīvoja Maķedonijas Aleksandrs. 77. gadā p.m.ē. Kirēne kļuva par lielāko grieķu pasaules mākslas, kultūras un filozofijas centru, kas vēlāk kļuva par

vienu no plaukstošākajām Romas impērijas provincēm. Kirēnē darbojās grieķu domātājs Sokrāts, liekot pamatus *sokratīķu skolai*. Vēl tagad Lībijas teritorijā atrodams antīko grieķu pilsētu atliekas.

Mūsu ēras 70. gados pēc ebreju sacelšanās pret romiešiem un Jeruzalemes iznīcināšanas uz Lībijas teritoriju tika deportēti daudzi jūdi. 115. gadā te sākās jauna jūdu sacelšanās, kas ātri izplatījās līdz pašai Palestīnai. Romas impērijas laikā Ziemeļāfrikas provinces apgādāja Romu ar labību. Romas koloniālās politikas dēļ plaši Ziemeļāfrikas auglīgie apgabali tika noplicināti, pārvērsti par tuksnesi. Ap 300. gadu pirmo reizi vēsturnieku hronikās parādās nosaukums "Lībija" (salīdzinājumam, "Latviju" kā nosaukumu sāka lietot tikai XIX gadsimtā). 429. gadā Ziemeļāfrikā iebruka vandāļi (ģermāņu ciltis), kas par savas karaļvalsts galvaspilsētu pasludināja Kartāgu. Izmantojot Āfriku kā bāzi, vandāļi iekaroja Sardīniju un Korsiku, veica reidus uz Itāliju, ieņēma Romu. 533. gadā vandāļus no Āfrikas izdzina Bizantijas karavadonis Belisārs, kas sāka atkarot Ziemeļāfriku un atjaunot Romas impēriju, taču bijušo uzplaukumu pēc vandāļu iebrukuma vairs atjaunot neizdevās. 644. gadā Tripolitāniju pārņēma arābi. 670 - 710. gados arābi no Romas impērijas atkaroja visu Ziemeļāfriku, 712. gadā tie iekaroja visu Spāniju un lielu Rietumeiropas daļu. Pašlaik tas netiek īpaši popularizēts, bet līdz ar arābu ienākšanu mežonīgajā Rietumeiropā sākās liels kultūras, mākslas un zinātnes pacēlums, kas lika pamatus Rietumeiropas tālākai attīstībai. Tas tāpēc, ka arābi Eiropā ienesa gan klasisko grieķu kultūru, mākslu un filozofiju, kas tālākā laika gaitā saplūda ar kristietības mācību, gan Ēģiptes zinātnes sasniegumus. Lai to noklusētu, mūsdienu Rietumu ideologi radījuši eurocentrisma mītu, kas par Rietumu civilizācijas šūpuli pasludina antīko Grieķiju, pretstatot to "atpalikušajai un despotiskajai" Austrumu civilizācijai. Tagad šī ideoloģija attaisno "Civilizāciju sadursmes" doktrīnu, kas sludina Rietumu civilizācijas "pareizo ceļu", pārākumu un īpašo misiju pasaulē, kā arī nenovēršamo sadursmi ar "aziātiskajiem" Austrumiem. Faktiski ar šo doktrīnu tiek attaisnota anglosakšu oligarhijas tieksme uzkundzēties pārējai pasaulei, protams, arī Latvijai.

Lībijas dekolonizācija

XIX gadsimtā lībieši dzīvoja Turcijas jeb Osmaņu impērijas aizbildniecībā. Turku aizbildniecība nebija īpaši naidīga, bet neradīja apstākļus arī patstāvīgai Lībijas attīstībai. XX gadsimta sākumā pasaule sāka strauji mainīties. Turcijā notika *jaunturku* revolūcija, kas radīja laicīgu un nacionālistiski orientētu Turcijas valsti. Izmantojot jukas, 1911. gadā Lībijā iebruka Itālijas karaspēks, tāpat kā citas Rietumeiropas valstis cerot iegūt Āfrikā koloniju un vismaz daļēji atjaunot Romas impērijas kādreizējo varenību. Taču lībieši itāļu agresijai sīvi pretojās, tā ka Itālijai pat 32 gados neizdevās pilnīgi pakļaut visu Lībijas zemi. Lībijas mudžahedīni nocietinājās kalnos un turpināja bruņotu pretestību.

Līdz ar sakāvi I pasaules karā Turcija izstājās no spēles, bet Itālijā pie varas nāca fašistiskais **Benito Musolini** režīms, kas Lībiju pasludināja par Itālijas "ceturto krastu". Lai pilnīgi apspiestu lībiešu pretestību, Musolini uz Lībiju sūtīja savu visnežēlīgāko karavadoni **Rodolfo Grasiani**, kas piekrita rīkoties, ja vien

viņš tiks atbrīvots no Itālijas un starptautisko likumu ievērošanas. Grasiani rīkojās pēc principa "kas nav ar mani, tas ir pret mani" (līdztīgi kā ASV valdība mūsdienās). Lai novērstu ārēju un iekšēju atbalstu Lībijas brīvības cīnītājiem, viņš lika ziemeļaustrumos uzbūvēt 300 kilometrus garu, 2 metrus augstu un 3 metrus platu dzeloņdrāšu sienu un apdzīvotajos rajonos ierīkot desmitiem koncentrācijas nometņu. Līdz 1943. gadam koncentrācijas nometnēs, soda ekspedīcijās, ar badu un ar ieročiem tika iznīcināts miljons lībiešu jeb puse Lībijas iedzīvotāju. Pasaulē grūti atrast līdztīgu tautas genocīda piemēru. Tomēr lībieši nepadevās. 1943. gadā Rietumu sabiedrotie atbrīvoja Lībiju no Itālijas un Vācijas karaspēka, bet paši ieņēma bijušo iekarotāju vietu. Lībijā tika uzceltas vismaz 7 amerikāņu, britu un franču karabāzes. Tikai 1951. gadā ar ANO pilnsapulces lēmumu Lībija tika pasludināta par neatkarīgu valsti. Lībija kļuva par monarhiju, par karali ieceļot Lielbritānijai uzticīgo **Idrisu**.

Idrisa politiku Lībijā var salīdzināt ar mūsu valdības politiku mūsdienā Latvijā: īpaša iztapsana ārvalstu interesēm, korupcija, vienaldzība pret vienkāršās tautas likteni. Lai gan Itālijas armija bija izdzīta, Idriss ar līgumu piekrita, ka Lībijā paliek itāļu kolonisti, kas bija sagrābuši labāko zemi un īpašumus. Tāpat Lībijā palika Rietumu karabāzes, kas sargāja Rietumu intereses visā Tuvo austrumu reģionā, kā arī atbalstīja palestīniešu izdzīšanu no savas zemes. 1959. gadā Lībijā tika atklātas milzīgas naftas atradnes, kuras Idriss uz Lībijai ļoti neizdevīgiem noteikumiem atdeva amerikāņu un britu naftas kompānijām. Parastie lībieši turpināja dzīvot neaprostāmā nabadzībā un analfabētismā. Lībija tolaik skaitījās visnabadzīgākā valsts pasaulē.

Ēģiptē ap to laiku pie varas nāca izcils savas zemes patriots **Gamals Abdels Nasers**, kas gāza Rietumiem kalpojošo monarhiju, nodibināja republiku, sāka attīstīt savu valsti un rūpēties par arābu vienotību cīņā pret Rietumu neokoloniālajām interesēm. Nasers iedvesmoja daudzus arābus kaimiņu valstīs, arī jauno lībiešu studentu **Muamaru Kadafi**, kas bija cēlies no nabadzīgas beduīnu ģimenes. Jau studenta gados Kadafi organizēja studentu demonstrācijas Nasera politikas atbalstam, kas arvien biežāk tika brutāli apspiestas ar karaļa Idrisa slepenpolicijas un armijas spēkiem. Kadafi ar laiku nodibināja tiešus sakarus ar Naseru. Pēc dziļām pārdomām, vēstures un citu zinību studēšanas, Kadafi nāca pie slēdziena, ka sekmīgai monarhijas gāšanai nepieciešams armijas atbalsts. Viņš ar saviem domubiedriem iestājās militārajā akadēmijā un sāka veidot slepenas kadetu (vēlāk virsnieku) šūniņas, kas ar laiku paplašinājās un sāka izstrādāt režīma gāšanas plānus. Pirms nāves Ēģiptes prezidents Nasers uzrakstīja novēlējumu Kadafi: "Rītu es tevi atstāšu. (..)Es aizeju, bet saku: mans brālis Muamars Kadafi ir arābu nacionālisma, arābu revolūcijas un arābu vienotības pārstāvis. (..) Mans dārgais brāli, lai Dievs gādā par tevi un līdž ar to par visas arābu tautas labklājību! Lai tavas uzvaras seko viena otrai, jo tavas uzvaras būs visu arābu tautu uzvaras..."

Kad 1967. gadā sākās Izraēlas – arābu karš, Rietumi izmantoja savas karabāzes Lībijā, lai veiktu akcijas pret Ēģipti. Tas izraisīja lielu sašutumu lībiešos, kas izvērtās vētrainās demonstrācijās un prasībā laist lībiešu brīvprātīgos cīņā

pret Izraēlas okupāciju. Karalis Idriss, juzdams tautas naidu, aiz bailēm patvērās britu karabāzē. Bet tikai 1969. gada 1. septembrī Kadafi vadītā "Brīvo virsnieku" organizācija nolēma, ka pienācis īstais brīdis korumpētā režīma gāšanai. Apvērsums tika veikts un republika pasludināta bez neviena cilvēku upura. Tas bija tik slepeni un labi organizēts, ka pasaules prese vēl desmit dienas rakstīja visfantastiskākos minējumus un baumas par apvērsuma organizētājiem. Bet nevienā minējumā nefigurēja 27 gadus vecā armijas kapteiņa Muamara Kadafi vārds. Amerikāņi un briti sākotnēji Kadafi apvērsumu pat atbalstīja, jo bija sapratuši, ka tautas ienīstais karalis Idriss viņu nolūkiem vairs nav piemērots. Bet drīzi vien rietumniekus sagaidīja dziļa vilšanās un apjukums.

Jau pēc 28 dienām Kadafi paziņoja, ka līgumi par karabāzēm Lībijas teritorijā vairs netiks pagarināti. Tā kā lībiešu tauta bija cieši saliedējusies ap jauno republikas valdību, amerikāņi un briti baidījās ko iebilst. Jau 1969. gada 14. novembrī Lībijas valdība pārņēma 51% ārvalstniekiem piederošā kapitāla Lībijas bankās. 11. decembrī tika pieņemta Lībijas pagaidu konstitūcija. Sākās sarunas par naftas cenas pacelšanu par labu Lībijas valstij. Kad ārvalstu kompānijas Lībijas noteikumiem nepiekrita, Kadafi sarunu telpas atstāja, teikdams: "Mana zeme jau 5000 gadus ir iztikusi bez naftas, tāpēc pacietīs vēl dažus gadus." Atliek šo īsta valstsvīra stāju salīdzināt ar Latvijas valdības nožēlojamo verdziskumu ārvalstu interešu priekšā. Jau 1970. gada 3. martā Kadafi pasludināja: "Tiklīdz tiks nokārtota ārvalstu karabāzu problēma, mēs sāksim cīņu pret ārvalstu naftas kompānijām." Bet jau pēc divām dienām tika nodibināta Lībijas nacionālā naftas korporācija (LINOCCO). Pēc garām pārrunām Lielbritānija bija spiesta savu karabāzi atstāt 1970. gada 31. martā, bet ASV – tā paša gada 11. jūnijā, tātad nepilnu gadu pēc revolūcijas. Bez neviena šāviena, tikai masu demonstrācijām! Kaut ko tādu pasaule vēl nebija pieredzējusi. Tā paša gada 7. jūlijā Lībija nacionalizēja naftas produktu izplatīšanas tīklu, bet 27. jūlijā – Lībijas valsts ekspropriēja visus itāļu īpašumus Lībijā. 7. oktobrī Itālijas valdība piekrita pieņemt atpakaļ tūkstošiem itāļu, kas okupācijas laikā bija noņemti Lībijā un bija sagrābuši labākos Lībijas īpašumus. Līdz ar itāļu kolonistiem Lībiju atstāja arī gandrīz visi ebreji.

Tomēr Kadafi savu revolūciju vēl neuzskatīja par pabeigtu. Viņš arvien uz revolūciju raugās nevis kā uz vienreizēju apvērsumu, bet gan kā uz nebeidzamu procesu, kurā katrs posms uzlabo tautas dzīvi. 1971. gada 13. augustā, lai radītu priekšnoteikumus Lībijas attīstībai, militārās personas valdībā tika nomainītas pret izglītotām civilpersonām. 1972. gada 28. martā notika pirmais Arābu sociālistiskās apvienības kongress, bet jau 30. maijā tika aizliegtas visas politiskās partijas. Kadafi uzskata, ka politiskās partijas nekad nespēj kalpot visai tautai, bet tikai šauram savu atbalstītāju lokam, tāpēc arī apvērsuma organizēšanas laikā viņš kategoriski atteicās sadarboties ar jebkādu politisko partiju, kādu Lībijā netrūka. 11. jūnijā Kadafi svētku pasākumā sakarā ar Amerikas karabāzu evakuāciju no Lībijas ar stipriem vārdiem nosodīja ASV un Lielbritānijas koloniālo politiku. Jāpiezīmē, ka Kadafi nebija sajūsmā arī par PSRS ekspansijas politiku un valsts iekārtu. Protams, Rietumu oligarhija nebija

par tādu nostāju priecīga. Lībija, no Rietumu viedokļa, veidojās par “sliktu paraugu”, kas var iedvesmot arī pārējās koloniālā atkarībā nonākušās valstis. Līdz ar to pret Lībiju tika sākta naidīga dezinformācijas kampaņa un provokācijas. Rietumi rēķinājās, ka Kadafi goda sajūta liks viņam reaģēt uz naidīgām provokācijām, pretējā gadījumā lībieši no viņa novērsīsies tāpat, kā savulaik novērsās no karaļa Idrisa. Turpretī, ja Kadafi izdotos izprovocēt uz militāra rakstura atbildi, Rietumiem rastos iespēja ar militārās tehnoloģijas pārākumu iznīcināt Lībijas armiju. Jau 1973. gada 10. jūlijā Izraēlas gaisa spēki notrieca Lībijas pasažieru lidmašīnu virs okupētās Sinajas pussalas. Šajā terora aktā bojā gāja 106 lībieši. Bez tam Rietumu slepenie dienesti sāka atbalstīt pagrīdē palikušās politiskās partijas, islama fundamentālistu grupējumus, radikāli noskaņotos studentus, kā arī emigrējušos lībiešus, kas agrāk bija saistīti ar karaļa Idrisa režīmu. Rietumi ar šo grupējumu palīdzību gribēja gāzt Kadafi valdību vai vismaz panākt Kadafi nogalināšanu.

1973. gada 16. aprīlī Kadafi pasludināja “tautas kultūras revolūciju”, aicinot tautu pārņemt varu savās rokās. Piederība jebkurai politiskai partijai tika pasludināta par kriminālu noziegumu. Kadafi paziņoja, ka nepieciešama tiešā demokrātija (bez partiju un parlamenta starpniecības, kas vilto tautas gribu), kas panākama, organizējot tautas kongresus visās apdzīvotās vietās un profesionālās apvienībās. Tautas kongresu lēmumi jāīsteno šo kongresu ievēlētām komitejām, kuras atbildīgas savu vēlēšanu priekšā. Augstākajā līmenī katru gadu sasaucams tautas kopējais (ģenerālais) kongress, kas apkopo (saskaņo) vietējo un profesionālo kongresu lēmumus, un ievēl augstāko tautas komiteju šo lēmumu praktiskai īstenošanai. Vēlāk jaunās tautvaldības principus Kadafi apkopoja savā “Zaļajā grāmatā”, kas pasludināta par mācību, kas novērs gan Rietumu kapitālisma, gan padomju komunisma pretrunas.

Sabiedriski aktīvākie cilvēki tika aicināti stāties revolucionārajās komitejās. Revolucionārās komitejas pēc definīcijas ir nepolitiska un kulturāla kustība, kas veicina tiešās demokrātijas ieviešanu un Trešās universālās teorijas īstenošanu dzīvē. Revolucionārās komitejas mudina pārējos sabiedrības locekļus aktīvi iesaistīties tautas kongresu darbā, vispusīgi izglītoties, izmantot savas tiesības tautas dzīves uzlabošanai. Revolucionārajām komitejām jānovērš kāda indivīda, šķiras, sektas vai partijas mēģinājumi uzurpēt tautas varu, kā arī mēģinājumi ekspluatēt citus cilvēkus, jāapkaro jebkādi monopoli. Revolucionārajām komitejām jānovērš jebkāda veida diskriminācija, kas balstās uz rasismu, reliģiju, ādas krāsu, etnisko izcelsmi, kultūru vai ticību; jāveicina miers, pašnoteikšanās un attīstība, jānovērš ekoloģiskās katastrofas. Svarīgs ir uzdevums veicināt sieviešu emancipāciju, bet novēršot arī pretējo galējību, kas sievietēm liktu uzņemties dabiskās vīriešu funkcijas un pienākumus, kā tas tika novērots Padomju savienībā. Taču darbību revolucionārajās komitejās nedrīkst izmantot personīgās karjeras veicināšanai vai varas sagrābšanai.

“Šķan ļoti skaisti, bet vai tas patiešām notiek,” vaicāju Lībijas pārstāvjiem. Viņi atzina, ka augstākie ideāli vēl nav sasniegti, bet liela virzība nospraustajā virzienā ir notikusi. Tiešās demokrātijas iespējas pieaugs līdz ar tautas izglītības līmeņa celšanos. Te nu grūti ko iebilst.

ASV karš pret Lībijas neatkarību

2000. gadā izdotajā ASV Centrālās izlūkošanas pārvaldes Pasaules faktu grāmatā teikts: “Kopš viņš 1969. gadā veica militāro apvērsumu, ģenerālis Muamars Kadafi ievieš savu politisko sistēmu – sociālisma un islama kombināciju, ko viņš nosaucis par Trešo universālo teoriju. Uzskatot sevi par revolūcijas vadītāju, viņš izmantoja naftas ienākumus, lai 1970 – 1980. gados savu ideoloģiju izplatītu ārpus Lībijas, atbalstot pat apvērsumus un terorismu, lai pasteidzinātu marksisma un kapitālisma galu. Lībijas atbalsts terorismam samazinājās pēc ANO sankciju ieviešanas 1992. gadā. Šīs sankcijas tika atceltas 1999. gada aprīlī.”

1973. gada 11. jūlijā ASV 6. kara flotes manevru laikā amerikāņu lidmašīnas vairākkārt tīši pārkāpa Lībijas gaisa robežu, provocējot Lībiju uz militāru pretreakciju. Kā atbilde amerikāņu provokācijām no Tunisijas robežas sākās “Arābu vienotības maršs” līdz Kairai. To varētu salīdzināt ar Baltijas brīvības ķēdi, kad rokās sadevās visu Baltijas valstu iedzīvotāji. 1974. gadā Lībija nacionalizēja visas ārvalstu naftas kompānijas, līdz ar to pabeidzot ekonomisko dekolonizāciju. Turpmāk visi ienākumi no naftas tirdzniecības tika ieguldīti Lībijas infrastruktūras celtniecībā, lielu rūpniecības uzņēmumu būvniecībā, kā arī Lībijas izglītības un veselības aprūpes sistēmu finansēšanā. Izglītība un medicīna Lībijā arvien ir bez maksas un visiem pieejama.

1974. gada 8. aprīlī Muamars Kadafi atteicās no visiem saviem politiskajiem un administratīvajiem amatiem, lai gan turpināja pārstāvēt valsti un pildīt armijas virspavēlnieka pienākumus. Turpmākajos divos gados Lībijā ik pēc laika uzliesmoja studentu nemieri, kurus rīkoja ārvalstu un trimdas atbalstītas neatkarīgās studentu apvienības. Vairākiem studentu līderiem tika piespriesti viegli cietumsodi, vēlāk diviem tika izpildīts nāves sods. Bet jau 1977. gada 2. martā Lībijas republika tika nosaukta par džamahīriju, t.i., masu pārvaldītu valsti, un pieņemta Lībijas konstitūcija. Turpmāk valdības un ministriju funkcijas tika nodotas tautas komitejām. Šis jaunās valsts pārvaldes radīšanas process turpinājās līdz 1988. gada 12. jūnijam, kad tika izsludināta “Zaļā cilvēktiesību harta” un atbrīvoti vairāki simti politieslodzīto. Pats Kadafi ar buldozeru sagrāva politiskos cietumus Tripolē. Kadafi atteicās no pēdējiem administratīvajiem amatiem, paliekot par “revolūcijas vadoni”. Visbiežāk Kadafi dzīvo beduīnu teltī tuksnesī, bet tas vēl nenozīmē, ka mazinājusies viņa ietekme valsts dzīvē. Lai arī viņam nav formāla valsts amata, tieši Kadafi pārstāv Lībiju starptautiskā līmenī. Starp citu, Kadafi, turpina rakstīt filozofiska satura grāmatas.

Līdz ar Ronalda Reigana ievēlēšanu par ASV prezidentu sākās vesela provokāciju sērija uz Lībijas robežas, apvainojumi terorisma atbalstīšanā, varas gāšanas un Kadafi nogalināšanas mēģinājumi, kā arī visparastākais terors pret Lībijas pilsoņiem. Sākotnēji Lībija tika apvainota Izraēlas sportistu nogalināšanā 1972. gada olimpiskajās spēlēs Minhenē, lai gan vēlāk pat ASV juristi bija spiesti atzīt, ka tas ir “Melnā septembra” teroristu grupas noziegums, ar ko Lībijai nav nekāda sakara. 1985. gada decembrī Lībiju apvainoja sprādzienu izraisīšanā Romas un Vīnes lidostās, lai gan izrādījās, ka tas ir Sīrijas atbalstītās Abu Nidala

organizācijas noziegums. 1985. gadā ASV Valsts departaments mēģināja piespiest Ēģipti, kurai vairs nebija patriotiska prezidenta, militāri iebrukt Lībijā un okupēt austrumu apgabalus. No 1986. gada 1. februāra ASV valdība aizliedza saviem pilsoņiem sadarboties ar Lībiju un pavēlēja atstāt tās teritoriju. Jau 24. martā ASV veica militāru iebrukumu Sidras līcī. 25. martā ASV jūras aviācija bombardēja civiltos objektus Sidras līcī un iznīcināja Lībijas krasta apsardzes kuģi, nogalinot 72 jūrniekus. Bija lieli cilvēku upuri. Ēģiptes laikraksts "Al-Ahram" trīs reizes ziņoja par plānoto ASV un Ēģiptes militāro iebrukumu Lībijā. 15. aprīlī Lībija tika apvainota diskotēkas spridzināšanā Berlīnē, kur dzīvību zaudēja 2 ASV karavīri. Sākās Lībijas masveida bombardēšana, nogalinot 200 cilvēkus, t. sk. Kadafi adoptēto 15 mēnešus veco meitu. Lai gan nekādu pierādījumu par Lībijas līdzdalību diskotēkas sprādzienā nebija, ASV par savu terora aktu pat neatvainojās. ASV ignorēja ANO kopsapulces rezolūciju, kas prasīja kompensācijas izmaksāšanu par Lībijai nodarītajiem zaudējumiem.

1988. gada 21. decembrī virs Skotijas (Lokerbijā) uzsprāga *Pan American* lidsabiedrības Boeing 747 lidmašīna. Kopumā šai traģēdijā bojā gāja 270 cilvēki. Sākotnēji par šo terora aktu aizdomās tika turēts Sīrijas un Irānas atbalstītās teroristu grupas "Palestīnas tautas cīņas fronte" loceklis Abo Talbs, kas sadarbojās ar "Tautas fronti Palestīnas atbrīvošanai" (PFLP-GC), kuras rokraksts bija labi redzams Lokerbijas terora aktā. 1989. gada 11. maijā ASV laikraksts *Washington Post* ziņoja par CIP pārliecību, ka terora aktu veikusi organizācija PFLP-GC pēc Irānas valdības pasūtījuma, atriebjoties par 290 Irānas svētceļnieku nogalināšanu virs Persijas līča, kad Irānas lidmašīnu, atgriežoties no svētceļojuma Mekā, notrieca ASV kara kuģis. Bet tad sākās Persijas līča karš, kurā amerikāņi centās iesaistīt pēc iespējas vairāk sabiedroto. Pieteicās arī Sīrija, kamēr Kadafi aicināja panākt miermīlīgu konflikta atrisinājumu. Apvainot savu sabiedroto Sīriju terorismā bija neērti, tāpēc parādījās "jauni pierādījumi", kas it kā liecināja par divu Lībijas pilsoņu vainu terora aktā, kuri turklāt esot Lībijas slepenā dienesta aģenti. ASV pieprasīja divu Lībijas pilsoņu izdošanu tiesāšanai ASV vai Anglijā. Kad Kadafi atteicās, pieprasot, lai tiesa notiktu neitrālā valstī, ANO pēc ASV prasības 1992. gadā pasludināja pret Lībiju smagas sankcijas, kas pilnībā nav atceltas līdz šai dienai. Bez tam 1992. gada 22. decembrī (tieši Lokerbijas traģēdijas 4. gadadienā) virs Tripoles tika uzspridzināta Lībijas pasažieru lidmašīna, nogalinot 158 cilvēkus. Lībijas iestādes šai terora aktā vainoja ASV militāristus.

Te sniegts tikai neliels ieskats superlielvalsts ASV karā pret neatkarīgo Lībiju, bet arī no tā var izdarīt dažus secinājumus. Neatkarība un īsta dekolonizācija no ASV viedokļa ir slikts paraugs citām valstīm, tāpēc novēršams visiem līdzekļiem. Turpretī neatkarīgajai valstij ir daudz jādoma, gudri un drosmīgi jārikojas, lai savu brīvību nosargātu. ASV bažas nav bez pamata. Kadafi rūpējas ne vien par Lībijas neatkarību, bet sniedz palīdzību arī citām tautām, kas nostājušās uz brīvības ceļa. Piemēram, viens no tuvākajiem Kadafi draugiem, kuram viņš sniedzis milzīgu palīdzību (kamēr Rietumi tieši vai netieši atbalstīja apartheida režīmu), ir legendārais cīnītājs pret Dienvidāfrikas apartheida režīmu

Nelsons Mandela. Lībija palīdzējusi organizācijai **SWAPO**, nākamajam Ugandas prezidentam **Museveni**, nākamajam Zimbabves prezidentam **Mugabem** u.c. Šai sakarā Lībijā darbojās arī šo organizāciju militārās apmācības nometnes, kuras ASV bieži sauca par teroristu gatavošanas nometnēm. Šad un tad Lībijas palīdzība izrādījās nepārdomāta, ko Kadafi vēlāk ir pats atzinis. Piemēram, kādu laiku Lībijā patiešām patvērumu atrada terorists Abu Nidals, kurš pēc apstākļu noskaidrošanas tika arestēts. Starp citu, daudziem lībiešiem nav sveša arī Latvija. 70. gados Rīgā (Bolderājā) tikai apmācīti daudzi Lībijas kara jūrnieki, tāpēc Kadafi labi saprot, cik svarīga ir palīdzība tiem, kas cīnās par brīvību. Kadafi draugi ir arī cīnītājs par ASV nēģeru tiesībām **Luiss Farakhans**, ASV cilvēktiesību aktīvistis un valstsvīrs **Džesijs Džeksons** u.c. izcili cilvēki.

Vai Muamars Kadafi ir diktators? Lai gan no PSRS laikiem labi atceros diktatūras pazīmes, tomēr Lībijā tādas nejutu. Runa ir par citu: vai valstij vajadzīgs atbildīgs vadītājs? Mēs zinām, ka pat mazai firmai, lai tā izdzīvotu, nepieciešams enerģisks vadītājs. Tāpat futbola komandai, ja tā cer gūt panākumus, nepieciešams stingrs treneris. Bet valsts ir nesalīdzināmi sarežģītāka sistēma, tāpēc būtu naivi gaidīt, ka tā attīstīsies bez sevišķi gudra un atbildīga vadītāja. Muamars Kadafi ir atteicies no visiem valsts amatiem un paturējis tikai neformālu titulu "revolūcijas vadonis". To, ka Kadafi ir revolūcijas vadonis, nevar noliegt pat viņa ienaidnieki. Bet te ir arī liela gudrība: kamēr Kadafi neieņem nekādu amatu, viņu nevar no šā amata arī gāzt.

Lībijas sabiedriskā iekārta balstās uz tradicionālā islama principiem un tuksneša tautas tradīcijām. Vadonis ir viena no šīm tradīcijām. Ja vadonis pilda savus pienākumus, valsts attīstās un cilvēki ir apmierināti, es neredzu iemeslu atteikties no šāda vadoņa, neatkarīgi no tā, ko par to saka lielvalstu valdības. Kadafi Lībijā garantē tiešās demokrātijas principus, tauta var brīvi mācīties pārvaldīt savu dzīvi un valsti, kas ir ļoti svarīgi tautai, kas ilgus gadus cietusi no koloniālas kundzības. Ja Lībija būtu pakļāvusies partiju demokrātijai, esmu pārliecināts, ka tā būtu atsviesta atpakaļ koloniālā jūgā. Kadafi, kamēr viņš dzīvo, garantē šīs sistēmas pastāvēšanu. Tā ir kā skola, kurā tauta apgūst sevi un savu potenciālu. Augstākais lībiešu pēdējo gadu sasniegums, manuprāt, ir šāds: viņi labprāt izmanto augstākos modernās tehnoloģijas sasniegumus, bet vienlaikus spēj saglabāt savu tradicionālo dzīvesveidu. Viņi neapgrūtinā savu dzīvi ar mantu un ērtību nastu, bet savu enerģiju iegulda jaunās paaudzes attīstībā un izglītošanā. Lībieši nav ļāvuši visām šīm straujajām pārmaiņām sagraut savu dzīvesveidu un stipro ģimeņu struktūru. Tas ir ļoti daudz, un no tā mēs varam mācīties.

Astotais pasaules brīnums

Lībija, kas vēl pirms 50 gadiem skaitījās visnabadzīgākā valsts pasaulē, kas dzīvoja apspiestībā un analfabētismā, pēdējos 30 gados ir pārvērtusies līdz nepazīšanai. Šo dinamisko attīstību nespēja kavēt arī smagās ANO sankcijas, tehnoloģijas iepirkšanas aizliegums un uzspiestā izolācija. Var jau iebilst, ka tas nebūtu iespējams bez bagātīgajām naftas atradnēm, kas Lībijai

dod valūtu, bet, kā jau norādīts, vislielākā māksla bija šīs tautas bagātības atgūt un pēc tam naftas dolārus ieguldīt savas valsts attīstībā, nevis piesavināties un izšķērdēt, kā tas ierasts Latvijā. (Starp citu, arī Latvijā atrasta nafta, bet valdība nolēmusi šīs atradnes atdot t.s. ārvalstu investoriem). Turpretī Lībijas valdība ienākumus no naftas ieguldīja valsts infrastruktūras un rūpniecības attīstībā, kā arī izglītības un medicīnas finansēšanā. Tuksnesī izmētātās apdzīvotās vietas tagad savieno moderni ātrgaitas lielceļi; gan lībieši, gan Lībijas uzņēmumi savai attīstībai un transportam izmanto lētu degvielu un citus energoresursus, kuru cena nav jāsaskaņo ar Eiropas savienības vai kādiem citiem birokrātiem. Valsts ir pilnīgi elektrificēta, un arī pašu ražotās elektrības izmaksas ir zemas.

Liela problēma Lībijā ir ūdens trūkums, bet arī to risina ar vismodernākajām metodēm: dziļurbumi, elektriskie sūkņi u.c. Pat Lībijas pretinieki spiesti par astoto pasaules brīnumu atzīt "Cilvēka raktās upes" projektu, kas tiek īstenots ar Korejas speciālistu palīdzību. Tas ir lielākais apūdeņošanas projekts pasaulē. Sahāras tuksneša pazemē Lībijas dienvidos tika atrasti milzīgi ūdens krājumi. Tika nolemts šos krājumus ar lielām betona caurulēm savienot ar Lībijas ziemeļu piekrastes rajoniem, lai apūdeņotu lauksaimniecībā izmantojamo zemi. Pirmā projekta kārta, ko pabeidza 1991. gadā, deva iespēju lauksaimniecības rajonus apgādāt ar 5 miljoniem kubikmetru ūdens dienā, atkarojot tuksnesim lielas zemes platības. Pēc pabeigšanas cauruļu ceļa garums sasniegs 4000 kilometrus, no kura atzarosies divi galvenie 1000 kilometru atzari, apūdeņojot līdz miljonam hektāru aramzemes. Kadafi šo projektu nosauca par agrokultūras revolūciju, kuras mērķis ir pārvērst Lībiju par lielu lauksaimniecības ražotāju, kas ar pārtiku apgādās ne vien sevi, bet spēs pārtiku un ūdeni eksportēt arī uz citām kaimiņvalstīm. Vēl šo gadsimta projektu Kadafi nosauca par "dāvanu Trešajai pasaulei" un aicināja Ēģiptes zemniekus pārcelties uz Lībiju. Lieta tā, ka 60 miljoni Ēģiptes iedzīvotāju ir saspiesti šaurās joslās gar Nīlas gultni un deltu. Ēģiptes plānotos apūdeņošanas projektus sabotē Starptautiskais valūtas fonds un Pasaules banka, un aiz tām stāvošās finansu intereses, no kurām Ēģipte palikusi atkarīga.

"Tā ir stiprākā atbilde Amerikai un visiem ļaunuma spēkiem, kas mūs apvairo terorismā. Mēs rūpējamies par mieru un progresu, bet Amerika ir pret dzīvību un progresu, tā dzen pasauli tumsonībā," uzsvēra Kadafi. ASV valdība ātri vien apliecināja Kadafi vārdu patiesumu. Lai ūdensvadu izvadītu caur Jabal Nefussa kalniem, nācās caur kalniem ierīkot tuneļus un sūkņu stacijas. ASV Aizsardzības sekretārs Viljams Perijs draudēja šo vietu bombardēt ar kodolieročiem, jo kalnu tuneļos it kā esot iekārtotas ķīmisko ieroču rūpnīcas.

Neatkarības gados strauji attīstījusies Lībijas rūpniecība. Jāmin ar naftas produktiem saistītā pārstrādes rūpniecība, ķīmiskā rūpniecība, enerģētika, gāzes industrija, tērauda rūpniecība, mašīnbūve, alumīnija ražošana, celtniecības materiālu ražošana, tekstilrūpniecība, pārtikas pārstrāde, amatniecība. Pēdējā laikā strauji pieaug lauksaimniecības un celtniecības īpatsvars. Pēc īpašuma formas Lībijas ekonomika sadalīta tā: valsts atbild par visu infrastruktūru, izglītību, veselības aprūpi, drošību, valsts aizsardzību un lielajiem ražošanas

uzņēmumiem. Privātai iniciatīvai atstāta sīkražošana, amatniecība, lauksaimniecība, tirdzniecība un pakalpojumi. Privātpašums uz zemi nepastāv, bet zemi ar mantošanas tiesībām var izmantot tie, kam tā nepieciešama savu vajadzību apmierināšanai (mājai, darbam, lauksaimniecībai). Netiek pieļauta zemes iznomāšana citiem peļņas nolūkā. Līdz ar to, protams, nav nekāda brīvā zemes tirgus vai ar zemi saistītu spekulāciju. Māja pēc likuma pieder tam, kas tajā dzīvo. Arī mājas un transporta līdzekļus aizliegts iznomāt peļņas gūšanai.

Lībju var nosaukt par jauniešu un optimisma zemi, jo puse Lībijas iedzīvotāju ir jaunāki par 15 gadiem. Lībijā normālas skaitās 8 – 10 bērnu ģimenes, iedzīvotāju skaits kopš okupācijas ir pieckāršojies, sasniedzot 5 miljonus. Lībijā valda īsts izglītības kults. Kā man paskaidroja kāda lībiete, Korānā esot rakstīts, ka Dievs vairāk mīl izglītos un gudrākos. Ja pirms revolūcijas Lībijā bija viena universitāte, tad tagad augstskolu skaits tuvojas 50. Tās paver plašas iespējas ne vien lībiešu, bet arī citiem Trešās pasaules jauniešiem, it sevišķi no Āfrikas kontinenta. Izglītība Lībijā ir bez maksas un ļoti vispusīga. Ar lībiešu skolēnu var brīvi runāt par visām pasaules problēmām, kamēr Latvijā pēdējos gados Rietumu parauga reformu ietekmē izglītības programmas paliek arvien fragmentārākas un šauri specializētas, kas nedod pilnu pasaules ainu. Ņemot vērā iepriekšējo paaudžu analfabētismu, Lībijas izglītības sistēmu var droši nosaukt par vēl vienu revolūciju. Bez tam Lībijā pilnīgi izskausta alkohola lietošana, kas itāļu koloniālisma gados bija visai izplatīta.

Latvija karastāvoklī

– Kāpēc vispār tautai nepieciešama neatkarība?

– Lai tā bez svešas aizbildniecības un spaidiem varētu patstāvīgi iekārtot savu dzīvi, būt savā valstī gan kungs, gan arājs.

Lai katrs varētu rūpēties par savu dzīvi un saskaņoti dot savu ieguldījumu valsts celtniecībā, zināmas funkcijas tauta uztic valdībai, kuru pati ieceļ un kontrolē. Bet vara demokrātiskā valstī pieder nevis kaut kādām partijām, varas grupējumiem, Briseles vai Vašingtonas administrācijai un pat ne valdībai, bet gan pašai tautai, kas pasludināts arī mūsu Satversmes 2. pantā: "Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai." Politikī, deputāti, ministri un prezidents demokrātiskā valstī ir tikai tautas kalpi, nevis savas vai svešas gribas uzspiedēji. Par politikī vai valstsvīru var saukt vienīgi cilvēku, kas rūpējas par savas tautas kopējo labumu. Ja tā nav, tad šie cilvēki ir tikai viltvāri, uzurpatori un tirāni. Diemžēl, lai gan jau 11. gadu mūsu valsts skaitās neatkarīga, tauta savu suvereno varu nav apliecinājusi. Tāpēc arī tik bēdīgas sekas.

Ja neskaita piedalīšanos vēlēšanās, kas notiek reizi četros gados un kurās faktiski netiek pieļauta nekāda būtiska izvēle, Latvijas tautai nav nekādu likumīgu iespēju ietekmēt valsts politiku. To pilnīgi patvaļīgi, pretēji priekšvēlēšanu solījumiem un programmām, nosaka šauras politisko partiju kliķes, finansiālie grupējumi (t.s. oligarhi) un globālās institūcijas. Tauta ir pilnīgi zaudējusi savu suvereno varu un vairs ne mazākā mērā nekontrolē savu valdību. Demokrātijas Latvijā nav. Līdz ar to absolūts tautas vairākums dzīvo beztiesībā, nabadzībā, izmisumā un pilnīgā apātijā. Tiek ignorētas ANO deklarētās mūsu likumos garantētās cilvēka tiesības uz dzīvību, pajumti, darbu, attīstību, pietiekamu iztiku, izglītību, veselības aprūpi, sociālo drošību, pilnvērtīgu kultūras dzīvi u.c.

Atskatoties uz Latvijas formālās neatkarības 11 gadiem, nav grūti pierādīt, ka valdošais režīms šajos gados ir mērķtiecīgi, plānveidīgi un metodiski iznīcinājis mūsu valsti, veicis genocīdu pret savu tautu. Tāpēc pat ārzemnieki sākuši runāt par valsts nolaupīšanu Latvijā. Ja Sauda Arābijā un Afganistānā ir islama fundamentālisti, tad Latvijā varu sagrābuši **tirgus fundamentālisti**, kuri pielūdz tirgu un pēc Rietumos rakstītām receptēm grauj mūsu tautsaimniecību. Rietumi mūs slavē par tirgus reformām, kas viņiem izdevīgas, bet Tautas skaitīšanas dati liecina, ka gandrīz pusei darbaspējīgo Latvijā nav darba. Ja arī kādam darbs vēl ir, tad tas bieži vien ir verga darbs bez pienācīgas cieņas un samaksas. Izmiršanas procesā kopš 1990. gada mēs esam zaudējuši ap 150 000 cilvēku (starpība starp dzimušiem un mirušiem). Tūkstoši mūsu jauniešu strādā kā melnstrādnieki kaut kur Īrijā vai citās Rietumu valstīs. No aptaujātajiem studentiem un vidusskolniekiem 70% izteikušies, ka plāno Latviju atstāt. Kam tādā gadījumā domāta mūsu "neatkarīgā valsts"? Vai suteneriem,

kontrabandistiem, zagļiem, spekulantiem, alkohola un narkotiku tirgoņiem?

Lielā mērā mums vairs nepieder zeme, ko mūsu vecvecvecāki savulaik dārgi atpirkuši ar sviedriem un asinīm. Tā par zagtas mantas cenu tiek atdota krustnešu pēctečiem vai iztirtoga dažādiem starpniekiem un spekulantiem. Meži atdoti ārvalstu izlaupīšanai. Bet zeme ir viens no suverenitātes un sekmīgas attīstības pamatiem. Vietējie cilvēki tiek mērķtiecīgi izspiesti no lielāko pilsētu namiem, it sevišķi latviešu daudz bērnu ģimenes. Pilsētu centri pārvēršas spēju ellē. Visādi noklusējot 700 verdzības gadus, kurus latvieši izcietuši zem Rietumu kundzības, mūsu jaunkangari atkal grūž Latviju Rietumu verdzībā. Mūsu deputātu, ministru un prezidentes līdināšanos starp Briseli un Vašingtonu (kā tādas raganas uz bluķa A.Pumpura eposā "Lāčplēsis") būtībā var salīdzināt ar Kaupo "diplomātiju" XII un XIII gadsimtu mijā un Kirhenšteina misiju 1940. gadā, bet varasvīru svētku runas skan kā muļķības slavinājums. Kāds labums tautai no visām šīm privatizācijām, līšanām ES un NATO? NATO vairs nav aizsardzības organizācija, bet gan pasaules žandarms, kas Rietumu oligarhijas gribu uzspiež citām tautām.

Labi, nekritizēsim valdību, jo paši esam to uzlaiduši sev uz kakla un visus šos gadus pacietuši, bet kas jādara mums, kāds ir mūsu kā pilsoņu pienākums pret savu valsti un tautu, kas tiek iznīcināta? Ko darīt, ja ienaidnieks (iznīcinātājs) ar viltu un meliem uzurpējis varu un ar ekonomiskiem spaidiem uzkundzējis tautai? Laikam jau kādam vispirms jāpasaka, ka kaut kas nu galīgi nav kārtībā, ka "karalis taču ir plīks"!

Pašlaik pasauli pārņem smaga saimnieciska depresija un karš, par ko mūsu t.s. politiķi un "nācijas glābēji" īpaši negrib runāt. Vai mēs esam šim pārbaudījumam gatavi? Vai mūsu izpostītā lauksaimniecība spēj sabiedrību apgādāt ar pārtiku? Vai mums ir visnepieciešamāko preču rezerves, vai mums ir sava stratēģija, kā šos laikus pārdzīvot? Vai mēs tiešām esam aizmirsuši badu un mēra epidēmijas, ko dažādi pasaules iekarotāji sējuši Latvijā? Vai patiešām atkal noticēsim, ka mūs glābs Eiropa un NATO?

Vēl vairāk – arī pati Latvija jau 11. gadu atrodas neizsludinātā karastāvoklī. Nē, uz mūsu pilsētām, tiltiem, ražotnēm un elektrostacijām vēl nekrīt NATO bumbas, un mūsu bērni vēl nemirst no urāna lādiņu nosēdumiem, kā tas ir Irākā, Dienvidslāvijā vai Afganistānā, bet t.s. tirgus reformu rezultāti ir visai līdzīgi: pilsētas pārvēršas kloākās, tilti izirst, ražotnes atstātas un izpostītas, bērnu dzimst maz un tie slimi, sabiedrību pārņēmušas hroniskas neirozes, domājot par izdzīvošanu un rītdienu. Jā, pret Latviju ir vērstas nežēlīgs karš. Tas ir ekonomisks, sociāls, psiholoģisks, kultūras karš un tautas genocīds, kurš kuru katru brīdi par pāraugt arī militārā fāzē. Tas ir jaunāks un bīstamāks karš, nekā Irākā vai Dienvidslāvijā, jo te nav skaidras frontes līnijas. Lielākā sabiedrības daļa pat neapjauš, kas ir ienaidnieks, bet kas – sabiedrotais, un ka vispār ir karš.

Visapkārt redzam upurus, un tikai dažādās uzdzīves vietās redzam vīrus un sievas, kas no šā kara gūst materiālu labumu. Tas ir kompradoru slānis, kas savu kapitālu guvis nevis godīgā darbā, bet izpārdodot to, kas viņiem nepieder – mūsu valsti un tautu. Ap šo slāni grozās šo kungu apkalpotāji: augstākie

ierēdņi, žurnālisti, sociologi, izklaides industrijas stūrmaņi, starpnieki, kontrabandas organizatori, finansisti, konsultanti, advokāti, avantūristi, politiķi, ārvalstu investori, fondu pārvaldnieki, kriminālās autoritātes, drošības dienestu šefi, suteneri, mākslinieki, dažs labs lojāls melnsvārcis u.c. Arī viņi ne vienmēr saprot, ko dara, ka ir savas tautas ienaidnieku pusē. Dažs sevi mierina, ka tagad tādi laiki, ka kaut kā jādzīvo; ja to nedarīšu es, manā vietā būs cits utt. Cits iegrimst mistikā un sevi mierina: tiem, kas cieš, ir slikta karma ...

Par nodevīgās varas kalpu var kļūt gandrīz katrs. Sevišķi tie, kam ir kāds talants un ne pārāk augsti morāles standarti. Tauta nospiesta izdzīvošanas režīmā. Lielākajai daļai liegts darbs un iztikas līdzekļi. Viņus režīms izmetis darba tirgū un pamācījis, ka jābūt konkurentspējīgiem un pievilcīgiem. Prostitūcija pie šīs varas skaitās prestiža nodarbe. Ja gribi izdzīvot, smaidi un piekrīti; centies būt "radošs" un gūt no tā baudu. Labs un ļauns ir relatīvi jēdzieni; novecojuši un arhaiski. Ja cīnīsies par labo, tevi var pieskaitīt autoritārām personām un ierakstīt melnajā sarakstā. Tāpēc centies būt "vēss, lietišķs un korekts". Ja gribi tikt uz augšu, nodod un samīn savu tuvāko. Ja nevari uzvarēt, meklē kompromisus vai pārej uz otru pusi. Ja gribi, lai tavi bērni izvīrītos, māci viņus būt liberāliem un atvērtiem, tolerantiem pret grēku. Nedod viņiem lasīt Kārli Skalbi, bet pasūti "Spico", "Mikipeli", Pokemonu un "Disnejlendu", mudini viņus jau laikus meklēt savu seksuālo identitāti. Ja pats nederi smalko aprindu videi, ej pie kriminālistiem: salīgsti par kontrabandistu, suteneri, narkotirgoni vai slepkavu. Ja neiesi tu, tavu vietu ieņems cits. Ja nevari atrast vietu savā pagastā, brauc uz Rīgu; ja nevari tur, brauc uz Eiropu vai pie visiem velniem. Katram savs un katrs par sevi – visi karo pret visiem. Tāda ir dzīve. Tādi ir spēles noteikumi. Dzīve ir spēle, citu negaidi! Līdzinies tiem, kas šajā spēlē gūst panākumus! Lūk, tāda postmodernisma ābece.

Vai mēs, kam vēl svēta mūsu valsts un tauta, šajā spēlē varam uzvarēt? Noteikti nē, ja mēs ievērosim šos spēles noteikumus. Iepriekš uzskaitītie ir mūsu ienaidnieku noteikumi, un tie jau iepriekš izstrādāti tā, lai stāvokli kontrolētu ienaidnieki. Tāpat kā kazino vai spēļu automāts, kas vienmēr apkāsīs ievilinātos apmeklētājus. Tā ir virtuāla spēle, kas iznīcina realitāti. Mēs varam uzvarēt, ja balstīsimies uz realitāti un Dieva likumiem. Realitātes pieskāriens cilvēkus atveseļo, maina sabiedrības prioritātes. Ja pirms 11. septembra visvairāk ASV interneta lietotāju apmeklēja pornogrāfijas saites, tad pēc šā skarbā datuma pornogrāfijas popularitāte internetā noslīdēja līdz 19. vietai.

Kara iznākums atkarīgs no tā, vai mēs minētajā karā spēsim ievilkt skaidru frontes līniju. No tā, cik precīzi mēs novilksim frontes līniju, atkarīgs, cik mums būs sabiedroto un cik lielas mūsu uzvaras izredzes. Jo precīzāk mēs to definēsim, jo vairāk cilvēku spēš atrast savas pozīcijas. Tā būs līnija starp labo un ļauno, tikumisko un samaitāto, morāli attaisnoto un amorālo, dzīvību un nāvi. Ieņemt pozīcijas šajā nepieteiktajā karā nozīmē izvēlēties starp labo un ļauno. Tautas izdzīvošanas interesēs ir noraidīt visu ļauno un darīt labu. Naidu var uzvarēt ar mīlestību, muļķību – ar gudrību, glēvumu – ar drosmi, nāvi – ar dzīvības alkām. Arī brīžos, kad nejutam savu biedru pleca pieskārienu, mums skaidri jāieņem

sava pozīcija un jādara labu. Un tas nebūs velti, jo tas būs piemērs arī citiem. Ja mēs atrodam savas pozīcijas un šajā karā novelkam frontes līniju, par nākotni vairs nav jābaidās. Uz tikumiem un Dieva likumiem balstīta tauta ir neuzvarama.

Protams, šajā karā nepieciešama arī liela gudrība. Pretinieka taktika ir jāsaprot. Jāsaprot, ka valdošais režīms manipulē ar mūsu vēlmēm. Vēl vairāk – režīmam kalpojošie dvēseļu inženieri šīs vēlmes rada un mums uzspiež mākslīgi. Viņi darbojas pēc mūsdienu reklāmas likumiem: reklamējams produkts (partija, politiķis, dzīvesveids) tiek saistīts ar kādu slepenu un neīru vēlmi, ko reklāmas sižets vai “ziepju opera” mums iedveš, liek pieņemt par savu. Dzenoties pēc šīm mākslīgi uzburtajām un intīmi iekrāsotajām vēlmēm, mēs nopērkam produktu (partiju, politiķi, dzīvesveidu), kas mums nemaz nav nepieciešams. Tā ir līdz vismalkākajām niansēm izstrādāta krāpšanas māksla, no kuras pievilti tiek arī izredzētie. Vai ievērojāt, cik veikli mūsu bērniem nolaupīts pat pašmāju Salavecis? Tagad to (Santaklausa drēbēs tērptu reklāmas aģentu) importē no Somijas.

Dvēseļu inženieri veikli manipulē ar vilinošiem tēliem un moderniem tekstiem. Ar moderno tehnoloģiju starpniecību viņi šos tēlus un tekstus padara ticamākus par realitāti. Piemēram, politiķi gandrīz nekad nerunā par reāliem darbiem vai reāliem savas politikas rezultātiem. Viņi monotoni citē par moderniem pataisītus tekstus: “veiksmīgi turpinās reformu process”, “augstais Briseles pārstāvis atzinīgi izteicās par mūsu privatizācijas gaitu”, “Latvija sekmīgi pabeigusi 18. sarunu iedaļu, kas mūs izvirza starp pirmajiem kandidātiem uzņemšanai Eiropas savienībā”, “Latvijā radīta vismodernākā sociālās drošības sistēma, ko uzslavēja Pasaules bankas pārstāvis”, “sevišķus panākumus Latvija guvusi tirgus liberalizācijas jomā”, “NATO ģenerālsekretārs atzinīgi vērtēja mūsu bruņoto spēku gatavību”, “radītas struktūras Eiropas savienības SAPHARD programmas līdzekļu apgūšanai”, “lai tuvotos Eiropas standartiem un palielinātu Latvijas uzņēmēju konkurētspēju Eiropas tirgū, tiek gatavotas izmaiņas likumos par pievienotās vērtības nodokli, obligāto autotransporta apdrošināšanu (...)” utt.

Kā redzam, šīs no politiķu izteikumiem ņemtās frāzes vai nu neizsaka neko vai arī par panākumiem nosauc gaidāmos triecienus mūsu pastāvēšanai. Visas šīs reformas jau tā lielāko tautas daļu nogremdējušas zem izdzīvošanas līmeņa, bet līdz ar iestāšanos ES mūs sagaida Eiropā pieņemtās pievienotās vērtības nodokļa normas (degvielai, energoresursiem, komunāliem pakalpojumiem, pārtikai, medikamentiem, alkoholam, cigaretēm u.c.), Eiropas dzīveslīmenim atbilstošas soda sankcijas, lielākas apdrošināšanas iemaksas un citi papildmaksājumi, kurus Latvijā varēs atļauties kādi 4% iedzīvotāju.

Ja arī ziņās šad un tad tiek sniegta kāda konkrēta informācija, tad tā ir par nebūtiskām lietām. Neatņemama ziņu sastāvdaļa ir galma intrigas un lētas sensācijas, kas mūsu uzmanību novērš no būtiskākā, vai arī tiek pasniegtas tā, lai būtiskāko apslēptu. Pie šādām manipulācijām un vēlmju spēlēm mēs tiekam pieradināti kā bērns pie autiņbiksītēm. Un tieši tāpat pēc tam neprotam pat normāli pačurāt. Proti, mēs atradināmies no normālas informācijas, no normālas pasaules uztveres, atradināmies patstāvīgi domāt. Pieradināti pie TV grāvjiem,

ziepju operām, komiksiem un šoviem, daudzi vairs nespēj lasīt grāmatu, analizēt savu, sabiedrības un valsts stāvokli. Bet kas vēl traģiskāk – liela sabiedrības daļa vairs nespēj labu atšķirt no ļauna. Ne tikai nespēj, bet arī vairs negrib.

Tāpēc tiem, kas vēl nav tik dziļi pieradināti un nokļuvuši pašu spēkiem nepārvaramā atkarībā, jārūpējas, lai savus tuvākos atradinātu no šiem televīzijas šamaņiem un apziņas manipulatoriem. Jāmācās iztikt bez autiņbiksītēm, lai cik tās zināmā periodā šķistu ērtas. Pakāpeniski, bet nepārprotami jāatgriežas realitātē, jānostājas uz zemes ar savām kājām.

Rēķinoties, ka lielā sabiedrības daļā vēl saglabāties veselais saprāts, manipulatori ir padomājuši arī par viņiem. Ik pēc laika (parasti gadu pirms kārtējām Saeimas vēlēšanām) TV un preses šamaņi uzbur kārtējo “nācijas glābēja” tēlu, kuram liek runāt par sasāpējušām problēmām, paust tautas dziļākās vēlmes un sapņus. Tā runāšana parasti gan beidzas līdz ar ievēlšanu Saeimā, un nekādi darbi neseko. Jau kopš 1991. gada mūsu valsti iznīcina visiem labi zināmas nelaimes: korupcija, tautsaimniecības nozaru iznīcināšana, kontrabanda, krāsaino metālu zādzības, prostitūcija, organizētā noziedzība, privatizācija, nelegāla tirdzniecība, nabadzība utt. Katrs “nācijas glābējs” sola enerģiski apkarot šīs epidēmijas, bet līdz šai dienai nekas nav darīts. Gluži otrādi – šīs nāvējošās epidēmijas arvien dziļāk caurauž izmirstošo sabiedrību un gūst arvien tiešāku atbalstu visaugstākajās valsts institūcijās. Un tagad atkal tiek gatavots kārtējais “nācijas glābējs”, par kuru šoreiz nozīmēts Einars Repše. Tā kā daļa tautas uz šo pliko āķi patiešām uzķeras, pievērsīsimies viņam, jo svarīgi ir nenomaldīties, nepieņemot viltus orientierus.

Repšes pēdējā misija

Lai gan pēdējā gada laikā vērojams likumsakarīgs sabiedrības atbalsta pieaugums kreisās orientācijas politiskajiem spēkiem, šķiet, ka šo tendenci draud izjaukt masu informācijas līdzekļu mērķtiecīgi uzspiestais “nācijas glābēja” Einara Repšes tēls. Ja var ticēt 5. oktobra NRA publicētajiem aptaujas rezultātiem (skat. rakstu “Puse iedzīvotāju varētu balsot par Repši”), 31,8% bijušo sociāldemokrātu atbalstītāju apsver iespēju nākamajās vēlēšanās balsot par vēl nenodibināto Repšes partiju “Jaunais laiks”. Arī bijušo citu partiju atbalstītāju vidū šādu cilvēku netrūkst: 61,1% – Latvijas ceļam, 64,7% – TB/LNNK, 51,9% – Tautas partijai, 10,5% – PCTVL un 49,8% – LZS.

Šāds pavērsiens liecina, pirmkārt, par arvien lielo masu informācijas līdzekļu ietekmi uz sabiedrības apziņu. Taču līdzīga “nācijas glābēja” uzbūšana nenotiek pirmo reizi. Kad pēc banku krīzes krita “Latvijas ceļa” popularitāte, par “tautas glābējiem” pieteicās Z. Čeveris ar “Saimnieku” un Zīgerista partija. Viņi tāpat lamāja korumpēto un nekompetento valdību, bet, kad tika lielā vairumā ievēlēti Saeimā, “Saimnieks” kopā ar LC un TB turpināja to pašu prettautisko politiku. Zīgerists ir īpašs gadījums, kas šajā shēmā īsti nepaguva iekļauties. Pirms 7. Saeimas vēlēšanām par “tautas glābēju” pieteicās A. Šķēle ar Tautas partiju. Lai gan viņš bija vadījis jau divas valdības un spēlēja vienu no stratēģiskajām lomām arī Godmaņa valdībā, Šķēle sevi pieteica kā pilnīgi jaunu politiķi, kuram

sapuvusi politiskā elite nav ļāvusi īstenot tautas interesēm atbilstošu politiku. Tiklīdz Tautas partija lielā skaitā tika ievēlēta Saeimā, tā tāpat ar veco LC/TB/LNNK kompāniju atsāka vecos nišus un eksperimentus. Tagad tas pats popularitātes uzskrūvēšanas mehānisms tiek izmantots saistībā ar Repši. Viņš tiek pasniegts kā ar līdzšinējo politiku nesaistīts ierēdnis, kas visus šos gadus ar teicamiem rezultātiem uz saviem pleciem noturējis Latvijas finanses, ieviesis un noturējis “stipro un stabilo” latu, kas tad arī ir gandrīz vienīgais neatkarīgās Latvijas sasniegums. Repše it kā neesot piedalījies partiju intrigās un ieturējis stingru stāju pret korupciju, nesaimnieciskumu utt. Bet vai tā ir patiesība? Vai trešo reizi iekrīpsim tajā pašā bedrē?

Patiesībā katrs Repšes solis ir izraisījis katastrofu. Triks ir acīmredzams: Repšes tēlu spodrīna masu informācijas līdzekļi, kas pieder tiem pašiem finansu grupējumiem, kuriem pieder arī esošās partijas, kuru pārstāvji Repši kritizē, vēl vairāk celdami viņa popularitāti. Patiesība tomēr ir cita. Gan komjaunatnē, gan vēlāk LNNK Repše sevi parādījis kā ar vēsu aprēķinu bruņotu, mērķtiecīgu karjeristu. LNNK viņš izmantoja kā ērtu tramplīnu savai turpmākajai karjerai. Tur viņam iegaršojās arī viegli nākošie materiālie labumi, ar kādiem sākotnēji šo organizāciju dāsni apgādāja trimdas latvieši un Rietumu speciālisti. Pilsoņu kongresa pirmajā sesijā (1990. gada 30 aprīlī) Repše nāca klajā ar pilsonības nulles varianta ideju, kas varētu interesēt nacionāli domājošos vēlētājus. Kad Repši izsvilpa, viņš bez mazākās šaubīšanās iekļāvās bijušo komunistu un PBLA veidotajā politmafijā, kas bija pamats visam 4. maija Latvijas politiskajam “krējumam” un kas jauno censoni sāka bīdīt pa karjeras kāpnēm. Tieši šis “krējums” no banku lietām tālo Repši iecēla par Latvijas bankas prezidentu un visu šo laiku viņu rūpīgi sargāja no opozīcijas un Latvijas ražotāju uzbrukumiem.

Katra Repšes iniciatīva Latvijai nesusi katastrofālas sekas. Nosauksim tikai dažas. Latvijas banka atdeva kriminalizētām privātstruktūrām valūtas maiņas operācijas un citas bankas funkcijas, paverot vārtus spekulatīvā kapitāla kundzībai Latvijā. Repše atbalstīja un īstenoja t.s. naudas vagonu lietu, kas faktiski nozīmēja Latvijas valsts aplaupīšanu. Naudas reformas gaitā Repše likvidēja Latvijas iedzīvotāju iekrājumus, vienu latu mainot pret 200 Latvijas rubļiem. Šim laupīšanas aktam bija arī cita, ne mazāk svarīga nozīme: latam tika noteikts Latvijas interesēm neatbilstošs apmaiņas kurss, kas izdevīgs importētājiem, kontrabandistiem un spekulantiem, bet nāvējošs Latvijas ražotājiem, investoriem Latvijas ražošanā, tūrismam u.c. produktīvām nozarēm. “Stabilais lats” ir kārtējais mīts, jo lata iekšējā pirktspēja kopš 1993. gada ir sarukusi par 2/3. Tas nozīmē, ka par preci vai pakalpojumu, par kuru 1993. gadā bija jāmaksā 33 santīmi, tagad caurmēra pircējam jāmaksā vesels lats. Savukārt lata apmaiņas kurss balstās uz Latvijas izpārdošanu.

Repšiem tika uzticēta arī pirmo ārvalstu kredītu (G – 24) sadale. Kā zināms, lielākā šo kredītu daļa, kurus uzdāvināja savējiem, tika izsaimniekota, bet pats Repše šos noziedzīgos zaudējumus, kurus vēl ilgi būs jāsedz nodokļu maksātājiem un mūsu bērniem, vēsu prātu nosauca par “skolas naudu”. Tālāk Repše kopā ar pārējo politmafiju īstenoja otru lielāko Latvijas iedzīvotāju

aplaupīšanu. Katrai privātbankai un pat katrai viena cilvēka firmai, kas tik spēja noīrēt istabu un ielikt tajā kādu vecu galdu, tika atļauts pieņemt iedzīvotāju noguldījumus un veidot krāpnieciskas shēmas, kuras pasaulē sauc par finansu piramīdām un kuras rietumvalstīs ir aizliegtas. Šajās krāpnieciskajās piramīdās tika ieguldīta arī valsts un pašvaldību nauda. Cik zināms, nevienš par šo gadsimta afēru vēl nav sodīts, bet par banku darbības uzraudzību galvenais atbildīgais taču bija Repše! Pēc piramīdu sabrukšanas un cilvēku aplaupīšanas Repše neuzskatīja par vajadzīgu pat atvainoties. Vai vēl viena “skolas nauda”?

Repše katru gadu kopā ar pie varas esošo premjerministru paraksta bēdīgi slaveno “Memorandu ar Starptautisko valūtas fondu”, ar ko Latvijas valdība un Latvijas banka uzņemas saistības pret šo Rietumu nekoloniālisma galveno instrumentu. Nu jau vairs nav īpaši jāpierāda, jo katrs Latvijas iedzīvotājs pēdējos 10 gadus pats uz savas ādas jūt, ko mums nozīmē SVF prasību pildīšana. Rietumu imperiālisti un starptautisko korporāciju bosu savās kompānijās Repši priecīgi dēvē par vispaklausīgāko centrālās bankas prezidentu. Bet mēs ar visām tiesībām Repši varam saukt par galveno Latvijas interešu iztirgotāju un Rietumu nekoloniālisma talantīgāko pakalpiņu. Pēc SVF prasībām Repšes uzturētais monetārais režīms, lata apmaiņas kurss, nodokļu sistēma un kredītu likmes visus šos gadus ir žņauguši Latvijas tautsaimniecību, noteikuši zemās algas, pensijas un noziedzīgi mazos bērnu pabalstus, iznīcinājuši veselās tautsaimniecības nozares, veselības aprūpes sistēmu un izglītību, uzturējuši siltumnīcas apstākļus ārvalstu spekulatīvajam kapitālam, kā arī organizētajai noziedzībai, kas jau iespiedusies pat Satversmes aizsardzības birojā. Ja pasaule uz Latviju raugās kā uz vienu no korumpētākajām valstīm pasaulē, tad par to mēs varam pateikties, pirmām kārtām, tieši Repšiem. Premjeri ir nākuši un gājuši, bet Repše vienīgais šos gadus ir ieņēmis vissvarīgāko posteni, no kura atkarīga Latvijas tautsaimniecība un sociālā politika. Citiem vārdiem tādu politiku sauc par tautas genocīdu. Ja mums būtu patiesi neatkarīga valsts, Repši par šo genocīdu sodītu.

Pēdējās Rīgas domes vēlēšanas pamatoti tiek uzskatītas par 8. Saeimas vēlēšanu ģenerālmēģinājumu, un šo vēlēšanu rezultāti valdošajām labējā spārna partijām nav iepriecinoši. Pastāv reāla varbūtība, ka arī Saeimas vēlēšanās pārliecinošu pārsvaru var gūt kreisā spārna partijas. Tas savukārt var nozīmēt ne vien valdošo partiju atstumšanu no tik ierastās “siles”, bet arī būtisku valsts politiskā kursa maiņu. Ciest var ne tikai savtīgās ekonomiskās intereses, bet arī Transatlantiskās alianses stratēģiskās intereses visā Baltijas reģionā. Labējie politiķi, kas mūsu gadījumā ir arī galvenie mūsu nacionālo interešu iztirgotāji un valsts suverenitātes grāvēji, ir nobijušies ne pa jokam. Vēl jau viss nav iztirgotš. Tauta pēc enerģētiku arodbiedrību un sociāldemokrātu iniciatīvas pagaidām ir nosargājusi “Latvenergo”, Latvijai palikuši vēl arī citi svarīgi objekti. Kreiso spēku uzvara Saeimas vēlēšanās visiem šiem plāniem var pārvilkt treknu svītru, lai gan es personīgi par tādu varbūtību neesmu sevišķi pārliecināts, jo arī t.s. kreisajos spēkos īpašu konsekvenci saskaņot grūti. Ja nu vienīgi mainās starptautiskā konjunktūra, bet tādā gadījumā nepieciešamās pārmaiņas tikpat

labi veiks arī t.s. labējās partijas.

Tomēr tieši tāpēc no rezervistu soliņa cīņas arēnā tiek komandēts Einars Repše. Nē, es nepārteicos – tieši komandēts. Repše no šās sistēmas pietiekami ilgu laiku saņēmis lielus labumus (kaut vai ap 80 000 latu lielo algu gadā, bet ne tikai), tāpēc tagad šīs privilēģijas jāatpeln. Arī sens Repšes pazinējs Eduards Berkblavs Latvijas televīzijā liecināja, ka Repše viņam personīgi atzinies: nekādu jaunu partiju viņš pats veidot negrib, bet tiek spiests to darīt. Jaunā partija (tie paši vecie vēži jaunā kulē) var izglābt gan labējo spēku valdošo stāvokli, gan – un tas pats galvenais – līdzšinējo politisko kursu. Saeimas kuluāros kļīst valodas, ka šo misiju veiks Repšes un Jurkāna tandēms. Tiesa, varas grupējumiem var nākties nedaudz pārkārtoties pie savas siles, bet – un tas viņiem ir pats galvenais – izglābta būs pati sile un visas no Latvijas iztirgošanas izrietošās iespējas.

Raksta sākumā minētie aptaujas rezultāti liecina vēl par vienu būtisku lietu: lai gan vilusies partiju politikā, tauta ilgojas pēc patiešām glābjoša spēka, kas cīnītos nevis par kāda varas grupējuma savtīgajām interesēm, bet spētu stratēģiski pārstāvēt visas tautas intereses. Par to, ka šīs intereses ir nonākušas strupceļā, liecina citas aptaujas rezultāti: 70% aptaujāto vidusskolēnu un augstskolu studentu ir noskaņoti atstāt Latviju, lai izdzīvošanas iespējas meklētu ārvalstīs. Tāds ir labējo partiju un Repšes 11 gadu darbības rezultāts.

Repše sabiedrību šokēja ar milzīga honorāra pieprasīšanu. No viņa runām gan bija jūtams, ka ne jau viņš ir šīs ciniskās idejas autors. Arī Repšes programma, cik var spriest no viņa runām, nesolīs neko jaunu, bet vēlreiz deklarēs jau tūkstošreiz dzirdētās labējo partiju dogmas. Repše gan solās būt enerģiskāks: ātrāk privatizēt, ātrāk pāriet uz totālu maksas izglītību un maksas medicīnu, ātrāk ieviest dārgos ES un NATO standartus utt. Bet vai mums tas ir tik nepieciešams?

Daudzi cilvēki ievērojuši, ka Repšes kampaņas galvenie finansiālie atbalstītāji ir ebreji. Bet ne jau tas šajā gadījumā ir tas traģiskākais. Būtiskāk ir tas, ka šie ebreji un arī neebreji pārstāv spekulatīvo kapitālu, ārvalstu un psiholoģiskā kara institūcijas. Repši pat gribēdami nevarētu finansēt Latvijas ražotāji, jo Repše visus vērā ņemamos pašmāju ražotājus pats ir iznīcinājis. Tā gan ir traģēdija. Acīmredzot, Repšem sava ubagošanas akcija būs jāpārceļ uz Briseli un Vašingtonu, lai pēc tam viņiem arī kalpotu.

Saprotu, ka daudzi cilvēki grib jaunu figūru pie miglā tītā politikas apvāršņa un jaunas ilūzijas (arī jaunu vilšanos). Bet varbūt tomēr paglābsim savu tautieti no šās pazemojošās Kangara lomas! Diemžēl Einars Repše nav nekas, bet tikai svešu varu pakalpiņš, kauliņš svešā spēlē.

Mums ir tikai viena dzīve un viena Dzimtene

Jau savās iepriekšējās grāmatās esmu daudz rakstījis par tēmu: ko un kā mēs varētu darīt, tāpēc šoreiz būšu īss. Rakstītais par Repši nav jāuztver kā aicinājumus balsot par kreisajām partijām. Jāsaprot, ka Latvijā pastāvošā politisko partiju sistēma ir daļa no tā kazino, kas mūs viņ un iznīcina. Lai cik labu gribu cilvēki tajās iesaistītos, līdz šim sistēma ir spējusi viņus integrēt un iesaistīt

savā kalpībā. Protams, vienmēr var būt izņēmumi, bet ar to mēs nevaram rēķināties. Ja būs, tad arī izmantosim un atbalstīsim. Bet būs tikai tad, ja mēs paši no sava vidus izvirzīsim savus cienīgus pārstāvjus, nevis pasīvi atbalstīsim no augšas piedāvātos.

Latvijā valdošā sistēma nedod mums priekšrakstus un procedūras, pēc kurām tauta varētu sevi glābt. Karā kā jau karā. Karā pieļaujama arī partizānu taktika un uzbrukums no flanga. It sevišķi, ja likme ir tik liela: mūsu Dzimtenes pastāvēšana un nākotne. Mūsu stratēģiskais mērķis ir tautas suverenās varas nodibināšana Latvijā, kā tas arī paredzēts mūsu Satversmē. Pēc tam jau paši varēsim lemt, pa kuru ceju iet tālāk. Kamēr pati tauta nav stāvokļa noteicējs, spriedelēt par iespējamiem valdības politikas rezultātiem ir bezjēdzīgi, jo jebkurā gadījumā politiku noteiks tie, kam ir vara pār šo sistēmu.

Mūsu karš ir karš par principiem. Lai būtu skaidrs virziens, vispirms jāatjauno tautas morālo vērtību sistēma, kas pa šiem gadiem ir pilnīgi noārdīta. Latvieši nav pirmā tauta pasaulē, kas nonākusi tik neapskaužamā stāvoklī. Parasti tādos gadījumos tautas garīgā atdzimšana notiek caur attīrīšanos un atgriešanos pie morālo vērtību saknēm. Saknes šajā gadījumā ir ticība Dievam, tautas tradīcijas un mācīšanās no vēstures kļūdām. Šajā procesā mēs atradīsim savas vērtības un atjaunosim skaidru vērtību sistēmu, kas būs pieņemama tautas vairākumam. Tā būs cīņa par idejām, šo ideju sludināšana visos iespējamajos veidos. Tiem, kas vēl to spēj, ir jāmobilizē mūsu rīcībā esošie līdzekļi un cilvēki. Latvijā ir simtiem dažādu ārvalstu fondu, kas te dara visādas tumšas lietas, bet nav neviena vienojoša nacionālā fonda, kas izdotu patriotisku literatūru, kas izplatītu idejas, izdotu mūsu labākās grāmatas un mūsu bērniem piemērotu literatūru, atbalstītu tautai nepieciešamo nacionālo dramaturģiju un teātru darbību.

Atgūstot vērtības, mums tās jāizmanto ikdienas dzīvē – gan ģimenē un pašvaldībā, gan valsts dzīvē. Mums kategoriski jānoraida viss ļaunais un maitājošais, arī amorāla politika. Ir simtiem veidu, kā to darīt, ja vien ir vēlšanās. Tas jādara tik apņēmīgi, pašreizējīgi un nenogurstoši, lai amorāla politika nebūtu iespējama. Vispirms jau ļaunumā nav jāpiedalās pašiem.

Mums jāizskauž nelabais latviešu ieradums pajauties uz svešiem spēkiem, lai nokārtotu kādas savas šauri egoistiskas darīšanas. Bez žēlastības jāizsvilpj katrs politiķis, kas turpina murmulēt par tirgus reformām, privatizāciju vai ieiešanu Eiropā un NATO. Mums jāatbalsta politiķi, kas cīnās par mūsu valsts celtniecību un par kopējām tautas interesēm. Mums taču tādas ir?

Mums tas jādara, ja gribam atgūt savu cilvēcisko godu un pašcieņu, ja gribam, lai mūsu mūžs nebūtu nodzīvots velti un lai mēs varētu droši skatīties savu bērnu acīs.

Grāmatā izmantotā literatūra

1. Uldis Ģērmanis. Latviešu tautas piedzīvojumi, 1989.
2. Agnis Bālodis. Latvijas un latviešu tautas vēsture, 1990.

Interneta lapas:

1. Counterpunch,
2. LaRouche Publications, EIR Home Page,
3. The Emperor's New Clothes,
4. AlterNet - AlterNet Press Information.
5. Citi grāmatas tekstā minētie un neminētie avoti.

Jānis Kučinskis

Dzīve karastāvoklī

Autora redakcija un datorsalikums

lespiesta Talsu tipogrāfijā

Sazināšanās ar autoru:

Telefons: 52 81849; e-pasts: mees_pashi@delfi.lv

Mājas lapa internetā: http://home.delfi.lv/mees_pashi/

ISBN 9984-19-225-3

© Jānis Kučinskis, 2002